

MỘC ĐỒNG

Khi sự cô đơn trở thành nhân mặc của chốn đô thành
Những con quỷ Sa-tăng có dắt tay nhau dù ngoan khắp nơi
Và mọi thứ đều trở nên sâu thẳm, tuyệt giao với thế giới bên ngoài
Nhưng những con quỷ Sa-tăng chưa bao giờ được rạng rỡ và thoải mãn đến như vậy.

NHỮNG CON QUỶ SA-TĂNG

www.dtv-ebook.com

CÔ ĐƠN

Nhà xuất bản
Văn học

vh

Những Con Quỷ Sa-tăng Cô Đơn

Mộc Đồng

寂寞小说

一座伤城 一群寂寞的人 每个人心中的“秘密花园”

当寂寞成为城市的标签，
撒旦们携手游走其中……
于是，一切变得哀艳，决绝，无可挽回，
可撒旦们从未如此绚烂和满足过。

寂寞的撒旦

LONELY SATANS

○ 沐童 著

北方文艺出版社

Thông tin ebook:

Tên sách: Những Con Quỷ Sa-tăng
Cô Đơn

Nguyên tác: 寂寞的撒旦

Tác giả: Mộc Đồng | 沐童

Dịch giả: Như Tâm

Nhà xuất bản: Văn Học

Công ty phát hành: Tân Việt

Số trang: 376

Trọng lượng: 440 gram

Hình thức bìa: Mềm

Kích thước: 13 x 21 cm

Giá bìa: 69.000

Năm xuất bản: 2008

Đánh máy: 1-5 - vigneyard, 6 - Cá
Viên (e-thuvien.com), 7 & Còn lại -
Hoàng Liêm

Soát lỗi và tạo prc: Hoàng Liêm

Nguồn: fb.com/smartebbooksvn

<http://www.dtv-ebook.com>

Giới thiệu nội dung:

Khi sự cô đơn trở thành nhãn mác của chốn đô thành

Những con quỷ Sa-tăng cô đơn dắt tay nhau du ngoạn khắp nơi

Và mọi thứ đều trở nên sâu thẳm, tuyệt giao với thế giới bên ngoài

Nhưng những con quỷ Sa-tăng chưa bao giờ được rạng rỡ và thỏa mãn đến như vậy.

Bốn “Sa-tăng” vốn không quen biết, không có gì liên quan đến nhau, nhưng vì mỗi nhân duyên ngẫu nhiên và tất nhiên nên cùng đồng thời xuất hiện. Mặc dù độ tuổi và tính cách khác nhau, nhưng họ lại có chung những phẩm chất: cùng thích cô đơn, coi thường những chuẩn mực quy phạm của xã hội, tôi vẫn là tôi, tôi luôn làm những gì mình muốn.

Con quý Sa-tăng thứ nhất xuất thân trong một gia đình làm kinh doanh. Từ nhỏ, gia đình đã bị đổ vỡ. Để tránh sự lạnh nhạt của cha và sự căm hận đối với

mẹ kế, cậu đã đến học ở trường Đại học Bắc Kinh. Thông qua mạng internet, cậu kết bạn với Sa-tăng 3, cậu này bị đè nén dưới quyền lực của cha, nên đã mắc chứng trầm cảm. Hai người cùng an ủi, cùng thấu hiểu nhau, và đã dẫn đến mối tình đồng tính mà mọi người xung quanh không thể hiểu nổi. Cô Sa-tăng 2 chính là em họ của Sa-tăng 3, từ Thượng Hải đến Bắc Kinh, ở nhờ nhà Sa-tăng 3. Cô này đã yêu giảng viên đại học (Sa-tăng 4) người lớn hơn mình những 20 tuổi. Câu chuyện xảy ra xung quanh bốn người này vừa lãng mạn thể lương, vừa rung động lòng người, được thể hiện ra trong thành phố cô độc của họ...

Tình yêu lãng mạn đã chữa lành những vết thương do sự đổ vỡ của gia đình đem lại, đồng thời cũng đẩy họ vào những áp lực và sự chỉ trích của xã hội. Kết cục và tương lai của họ sẽ ra sao?

Giới thiệu tác giả:

Mộc Đồng là nhà văn trẻ có cách nhìn sắc sảo tiếp thu tinh hoa nền văn

hóa phương Đông và phương Tây, đi sâu vào những nơi cô đơn trống trải nhất trong tâm hồn chúng ta, đồng thời dùng sự thông minh trí tuệ và tâm hồn, sáng tác nên những trang viết cô đơn tuyệt đẹp. Tác phẩm của anh được giới phê bình đánh giá rất cao, được khen ngợi là tác phẩm mới lạ, sắc bén, sâu sắc nhất về văn hóa Trung Quốc của lớp nhà văn 8X. Anh được giới truyền thông tôn xưng là “Oscar Wilde của Trung Quốc”.

Anh tốt nghiệp trường Đại học Bắc Kinh khoa Truyền thông, đã từng du học ở trường Đại học Copenhagen (Đan Mạch), nên anh đã có kinh nghiệm dạo chơi khắp châu Âu. Hiện đang học thạc sĩ ngành Văn học tại trường Đại học Bắc

Kinh, đồng thời đảm nhận viết bài cho chuyên mục văn hóa của mạng QQ và Sohu. Những tác phẩm đã xuất bản: “Quả táo của A-đam”, “Triều ca”.

Nhận định về tác phẩm:

Ở bất kỳ thời đại nào cũng đều không thiếu những trào lưu tuổi trẻ táo bạo, tác phẩm của Mộc Đồng rất mới lạ, sắc bén và độc đáo trong trào lưu mới. Mỗi nhân vật trong truyện của anh đều có sức lôi cuốn độc đáo riêng, từng mỗi tình đều có sức cảm nhiễm mạnh mẽ để lại ấn tượng sâu sắc trong chúng ta. Anh đã tạo cho các nhân vật đó nét “cô đơn” đặc trưng khiến độc giả vô cùng xúc động. Đằng sau mọi câu chuyện đều là hiện

tượng sinh tồn của xã hội vật chất và căn bệnh thành thị buộc ta phải suy ngẫm, phản tỉnh.

Triều Lỗ, Kênh đọc sách mạng
QQ

Sự tinh tế của Mộc Đồng thể hiện trong tác phẩm “Những con quỷ Sa-tăng cô đơn” có nét đẹp phảng phất phong cách của Haruki Murakami (tác giả cuốn “Rừng Nauy”). Dù là miêu tả về một ca khúc, một nhà văn, một bộ phim điện ảnh, một khung cảnh hay bầu trời... đều là sự trải nghiệm chân thực của sự tinh tế này, khiến bối cảnh của cuốn tiểu thuyết

tràn ngập sự bi thương tuổi trẻ và nét đặc trưng chân thực của cuộc sống.

*Tiểu Bạch, Kênh đọc sách mạng
Sina*

Nhóm người được miêu tả trong “Những con quỷ Sa-tăng cô đơn” có vẻ như khác biệt, nhưng thực ra lại vô cùng đơn thuần. Tình cảm và câu chuyện của họ giống như một loại kí hiệu chốn đô thành, in dấu trong hiện thực, sâu sắc khiến ta cảm thấy xót xa.

*Trần Nghiênn, Kênh đọc sách
mạng Sohu*

Mục Lục

[Lời tựa](#)

[Chương 1](#)

[Sa-tăng 1](#)

[Sa-tăng 2](#)

[Sa-tăng 3](#)

[Sa-tăng 4](#)

Chương 2

Sa-tăng 1

Sa-tăng 3

Sa-tăng 2

Sa-tăng 4

Chương 3

Sa-tăng 1

Sa-tăng 2

Sa-tăng 4

Sa-tăng 3

Sa-tăng 4

Sa-tăng 2

Sa-tăng 3

Sa-tăng 1

Chương 4

Sa-tăng 1

Sa-tăng 2

Sa-tăng 3

Sa-tăng 4

Chương 5

Sa-tăng 3

Sa-tăng 1

Sa-tăng 4

Sa-tăng 2

Chương 6

Sa-tăng 4

[Sa-tăng 1](#)

[Sa-tăng 2](#)

[Sa-tăng 3](#)

[Chương 7](#)

[Sa-tăng 3](#)

[Sa-tăng 1](#)

[Sa-tăng 4](#)

[Sa-tăng 2](#)

[Lời tác giả](#)

Lời tựa

Thuở ấu thơ, kể từ khi đọc tác phẩm “Kim Vân Kiều truyện”, Việt Nam đã trở thành đất nước mà tôi hằng nghĩ đến. Tấm lòng của Sài Gòn, sự cổ kính của Hà Nội, sự diễm lệ của Nha Trang hòa quyện vào nhau tạo thành một bức tranh “Sông núi cảnh bồng lai” hoàn mỹ. Tôi đã từng đi đến khá nhiều quốc gia, nhưng vẫn chưa đặt chân đến vùng đất của Việt Nam, tận mắt ngắm nhìn cảnh sắc nơi đây, quả thực là một điều vô

cùng đáng tiếc.

Thật không ngờ, tác phẩm “Những con quỷ Sa-tăng cô đơn” của tôi lại may mắn hơn tôi, bởi nó đã sắp được xuất bản tại đất nước thơ mộng đó. Đối với tôi, đây là một sự kiện tuyệt vời. Mặc dù bản thân tôi chưa từng bước chân đến vùng đất tươi đẹp này, tác phẩm của tôi lại tìm thấy tri âm ở chính nơi đây. “Nỗi trăn trở Việt Nam” của tôi có lẽ sẽ không bao giờ kết thúc. Và cuốn tiểu thuyết này chính là một sự khởi đầu kỳ diệu.

Có lẽ cái tên “Mộc Đồng” hoàn toàn xa lạ đối với bạn đọc Việt Nam. Anh ấy đến từ Trung Quốc: nước láng giềng phía bắc Việt Nam; anh ấy sống

trong một thành phố cổ xưa: Bắc Kinh; anh ấy đã viết vài cuốn tiểu thuyết bằng tiếng Trung, nhưng một số tác phẩm đã được dịch sang những thứ ngôn ngữ khác và xuất bản ở các quốc gia khác. Biết được những điều này là đủ rồi! Người viết văn dùng câu chữ để trò chuyện với độc giả, tôi cũng làm như vậy. Hai chữ “Mộc Đồng” chỉ là hai ký hiệu được ghép lại, “Những con quỷ Sa-tăng cô đơn” mới là tư tưởng và linh hồn của anh.

“Những con quỷ Sa-tăng cô đơn” là tác phẩm mà tôi yêu thích nhất. Năm 2003, Trung Quốc xảy ra đợt dịch bệnh hủi hùng có tên gọi SARS, khiến Bắc Kinh - một thành phố rộng lớn trở nên

giống như một thành phố không người. Trong bệnh viện đầy rẫy những bệnh nhân, trường học ngừng giảng dạy, ngày nào cũng có thêm người chết. Chính trong những tháng ngày hoảng loạn đó, tôi đã nhốt mình trong căn phòng chật hẹp và lặng lẽ hoàn thành việc sáng tác cuốn tiểu thuyết “Những con quỷ Sa-tăng cô đơn” này. Năm đó, tôi 21 tuổi, vẫn là một cậu sinh viên khoa Truyền thông của trường Đại học Bắc Kinh. Khi hoàn thành tác phẩm, tôi bắt đầu tìm mọi cách đề xuất bản cuốn sách. Mặc dù nhiều người có kinh nghiệm trong ngành xuất bản đều đánh giá “Những con quỷ Sa-tăng cô đơn” là một “Kỳ thư”, đã liên lạc khắp nơi, nhưng do cuốn tiểu thuyết đề

cập đến đề tài đồng tính vô cùng mãnh mẽ, thuộc vùng cấm trong ngành xuất bản bảo thủ, do đó luôn gặp trở ngại. Sau đó, tôi đi Đan Mạch du học, lần lượt xuất bản hai tác phẩm “Triều ca” và “Quả táo của A-đam”. Cuối cùng, đến tận bốn năm sau, tức là năm 2007, “Những con quỷ Sa-tăng cô đơn” mới được xuất bản. Lúc đó, tình cảm của tôi đối với cuốn tiểu thuyết này đã vô cùng sâu sắc, không thể dùng ngôn từ để miêu tả được. Nó giống như một đứa trẻ khó sinh, kỳ vọng của tôi đối với nó vượt qua cả những tiêu chuẩn giản đơn như những “lời khen” hoặc “ăn khách”. Bất luận thế nào, nó luôn là một vật báu quý giá trong suốt sự nghiệp sáng tác của tôi.

May mắn thay, cuốn sách này nhận được sự yêu mến của độc giả Trung Quốc và những lời khen ngợi của giới phê bình, hơn nữa còn được dịch sang một số ngôn ngữ khác, xuất bản ở nước ngoài. Một số tổ chức và đoàn thể cũng tuyên dương “Những con quỷ Sa-tăng cô đơn” đã có những đóng góp cho việc miêu tả chân thực cuộc sống của quần thể những người đồng tính Trung Quốc. Tất cả những thành công này khiến tôi tin tưởng rằng, những tác phẩm văn học có giá trị sẽ không bao giờ bị chôn vùi bởi những định kiến phiến diện. Và tất cả những nỗi giày vò, niềm hân hoan chính là sự trải nghiệm không thể nào quên của những người cầm bút.

Giờ đây, cuối cùng “Những con quỷ Sa-tăng cô đơn” cũng đã được “sinh ra” một lần nữa trên đất nước Việt Nam, đây chính là mối nhân duyên giữa tôi và các bạn. Tôi tin tưởng rằng, chiếc cầu nối văn học có thể vượt qua cả giới hạn ngôn ngữ và dân tộc để truyền tải bao tình cảm. Tấm lòng biết thương xót và sự khoan dung, lương thiện chính là tính cách tốt đẹp của nhân loại, không phải bởi vì tôi là người Trung Quốc, bạn là người Việt Nam mà có bất cứ sự khác biệt nào. Đây cũng chính là toàn bộ dụng ý của tôi khi sáng tác “Những con quỷ Sa-tăng cô đơn”.

Tôi tin rằng, nhà xuất bản sẽ tặng

cho các bạn phiên bản tiếng Việt tuyệt vời, cũng thành tâm mong muốn các bạn có thể gặt hái được niềm vui và nhiều điều bổ ích từ văn chương của tôi. Hoan nghênh các bạn trò chuyện giao lưu với tôi qua Email. Ở tương lai không xa, chúng ta nhất định sẽ gặp nhau trên vùng đất Việt Nam tươi đẹp.

Chương 1

Nỗi đau đầu đời

Ma quỷ thích phá hoại, chúng thích sự thù hận hơn tình yêu, nhưng ma quỷ không bao giờ nói dối, cũng không bao giờ phản bội, còn trung thành hơn cả những tín đồ trung thành nhất.

Sa-tăng 1

Ngay từ khi còn nhỏ, tôi đã rất cô độc.

Cha tôi là một người đàn ông cao lớn, có thể coi là một nhân vật truyền kỳ. Ông không chỉ là một thương nhân rất thành đạt mà còn là một kẻ nát rượu nổi tiếng trong vùng. Mỗi lần ông say xỉn trở về đều đập nát các thứ đồ trên cầu thang khu chung cư như cống nước của hàng xóm hay chậu hoa để trên bệ cửa sổ hành

lang, sau đó bỏ ra một số tiền lớn để đền cho họ. Thế là về sau xuất hiện một hiện tượng vô cùng kỳ quặc, đó là những người hàng xóm đều cố ý để công nước hay chậu hoa ở những vị trí dễ nhìn nhất để tiện cho cha tôi khi say xỉn tìm được đối tượng mà trút giận. Trong trí nhớ của tôi, thời gian cha tôi say xỉn nhiều hơn hẳn thời gian ông tỉnh táo. Do đó, tôi đã thấy quá quen thuộc rồi.

Tôi không còn nhớ chính xác là mẹ tôi bỏ nhà ra đi năm tôi mấy tuổi. Trong trí óc tôi chỉ còn lưu lại hình ảnh rất mơ hồ, đó là buổi tối trước hôm bà đi, cha tôi sau khi uống say, đã đánh bà, khoe miệng bà rớm máu, đó là lần đầu tiên tôi biết rằng, thì ra hai người cùng ngủ trên

một chiếc giường cũng có thể cư xử thô bạo và thù hận nhau như vậy. Tiếp đó, mẹ tôi thừa nhận trước đây yêu cha tôi là một sai lầm, kết hôn cùng ông là một hành động sai lầm tiếp nối sai lầm. Tôi không biết bà có cho rằng, sinh ra tôi - đứa con trai này cũng là một sai lầm hay không, nhưng sai lầm và sự giày vò đã làm cho bà thông minh hơn. Và thế là bà quyết định ra đi, không quay đầu lại. Trước khi đi, bà hôn lên trán tôi, đó chính là hình ảnh khiến tôi cảm thấy kinh tởm nhất trong tất cả các chuỗi hình ảnh liên quan đến tình mẫu tử. Tôi nghĩ, bà đã quyết chí vứt bỏ tôi, sao lại còn hôn tôi? Lẽ nào cái hôn đó làm cho sự ra đi của bà càng trở nên đương nhiên hơn?

Tôi không biết. Tôi chỉ nhớ, khi nước bọt vẫn còn chưa khô trên trán tôi, thì bà đã biến mất khỏi tầm nhìn của tôi, và bà không bao giờ xuất hiện trong cuộc sống của tôi nữa.

Sự ra đi của mẹ đã khiến cho cha đau buồn một thời gian. Theo tôi hiểu thì thế này: Mẹ là một người phụ nữ xinh đẹp, không có người đàn ông nào lại muốn cô vợ xinh đẹp của mình bỏ đi. Tôi cho rằng lòng tự tôn của cha bị tổn thương. Vậy là ông thề sẽ cai rượu, và thực sự ông đã làm như vậy. Điều tôi cảm thấy vô cùng đáng tiếc là, những ngày có thể được hít thở không khí trong nhà không có hơi rượu chỉ kéo dài được vài tháng, cho đến khi trên giường ông

xuất hiện một người phụ nữ khác mà tôi cần phải gọi là mẹ kế.

Từ nhỏ tôi đã căm hận người phụ nữ này, bởi vì bà nội tôi - người hiền từ như Quan âm Bồ tát, đã từng làm vợ địa chủ - nói rằng, cô ta là Bạch Cốt Tinh biến thành. Tôi đã nhìn thấy Bạch Cốt Tinh trên ti vi, biết cô ta muốn ăn thịt Đường Tăng. Đường Tăng là một người đàn ông vô cùng lương thiện và đứng đắn, ông tình nguyện ăn chay cả đời và không động đến nữ giới để cứu những người khác, thế nhưng Bạch Cốt Tinh lại muốn ăn thịt ông, có thể thấy được cô ta là người vô cùng độc ác. Thế là tôi tiện thể căm hận luôn người mẹ kế của tôi. Thói quen này kéo dài rất nhiều năm.

Có thể sự thù hận của tôi khiến bà ta sợ hãi, bà ta không bao giờ dám đắc tội với tôi. Hơn nữa, mỗi sáng bà ta còn dậy sớm để nấu bữa sáng cho tôi. Mặc dù trên nguyên tắc, tôi không nên ăn cơm do Bạch Cốt Tinh nấu, nhưng tôi thấy cha tôi ăn ngon lành, trong lòng nghĩ, bà ta chắc không đến nỗi vì căm ghét tôi mà đầu độc luôn cả chồng mình, nên tôi cũng坦然 ăn. Đồng thời trong lòng tôi cũng trào dâng cảm giác chiến thắng - chúng ta cùng căm hận nhau, nhưng bà lại phải nấu cơm cho tôi ăn. Niềm hứng thú được phục thù đó thật là tuyệt!

Năm tôi học lớp 10, tôi bắt đầu có bạn gái. Cô ta là một bông hoa đẹp của

trường, mọi người đều công nhận đó là cô nữ sinh xinh đẹp nhất. Tôi đã phải mất rất nhiều công sức mới tán đổ được cô ta, đây chính là thời khắc rạng rỡ nhất của tôi thời thanh thiếu niên - không phải vì cô gái đó mà là vì sự ngưỡng mộ của mọi người. Ngay từ nhỏ tôi đã có một sự ham muốn biểu diễn không tài nào hiểu nổi, thích được người khác chú ý, đổ kị. Hồi đó, tôi thích dặt tay cô ta tung tăng khắp nơi, hơn nữa còn vô tư ôm hôn trong sân trường. Thậm chí trong rạp chiếu film, tôi còn sờ ngực cô ta, cảm giác như sờ vào hai chiếc bánh mìn thầu cho nhiều men - không có cảm giác ham muốn tình dục, chỉ có cảm giác muốn ăn. Nhưng tôi vẫn hứng thú khoe khoang với

những anh em đói khát về tình dục việc đó, cảm giác được người khác đổ kỵ còn tuyệt vời hơn hẳn việc ôm hôn cô hoa khôi của trường. Không biết vì sao, tôi luôn cảm thấy khuôn mặt của cô gái đó là sự kết hợp giữa khuôn mặt của người mẹ đã bỏ nhà của tôi và người mẹ kế mà tôi căm hận. Thực lòng mà nói, cô gái này cũng khá được, quả thật cô ta rất xinh, hơn nữa cũng có thể coi là lương thiện, nhưng cô ta là phụ nữ. Từ nhỏ đến lớn, hai người phụ nữ gần gũi với tôi nhất đều khiến tôi căm ghét, thế là tôi có một cảm giác ngăn cách về tình cảm với tất cả phụ nữ. Nhưng tôi không muốn phủ nhận rằng, cô ta gần như là người phụ nữ đầu tiên mà tôi không hề cảm thấy căm ghét

từ khi tôi sinh ra đến nay.

Điều nực cười là sự căm ghét của tôi đối với phụ nữ đã trực tiếp khiến tôi say mê văn học. Tôi không muốn trò chuyện giao lưu với mọi người trong nhà, bởi tôi cho rằng tư tưởng của họ rất nông cạn, ngu xuẩn đến mức không thể chấp nhận được. Tôi không thể tưởng tượng nổi một người phụ nữ muốn làm mẹ kế của kẻ khác, hơn nữa còn dốc hết sức lực vào ngôi nhà khiến người ta ngạt thở này có gì ấn tượng để tôi khai thác.

Trong một lần rất tình cờ, tôi đọc được một cuốn sách mang tên “Tropic of Cancer”. Đó là một cuốn sách có thứ ngôn ngữ vô cùng dâm loạn. Tác giả của

cuốn sách đó là Henry Miller^[1], ông đã viết mọi phụ nữ siêu việt có thể lên giường với bất cứ người đàn ông nào, điều này đã khiến cho sự thù hận của tôi đối với phụ nữ nhanh chóng trở thành sự khinh bỉ. Rất nhiều năm sau, khi tôi hiểu ra rằng cuốn sách này không hề có ý thể hiện ý nghĩa đó - bởi vì gần như người đàn ông nào trong truyện cũng đều có bộ dạng như vậy - ý nghĩ đó đã hình thành một hệ thống tư tưởng ăn sâu vào trí óc tôi. Hay nói một cách khác, sự thù hận khinh ghét của tôi đối với phụ nữ chẳng liên quan gì đến Henry Miller cả. Cho dù hồi đó tôi có không đọc “Tropic of Cancer”, mà đọc “Đời nhẹ khôn kham”

(*Nesnesitelná Lehkost bytí*^[2]) hay
Lolita^[3], kết quả cũng đều như vậy thôi.

Những câu chữ hoặc tĩnh lặng, hoặc trôi nổi dập dềnh không phải là căn nguyên tội ác của tôi, mà chỉ là sự theo đuổi học đòi làm sang đối với những sự vật cao sang điển nhà của tôi - một cậu con trai có thành kiến đối với phụ nữ.

Sau này, có một sự việc càng củng cố thêm cách nghĩ này của tôi. Thầy hiệu trưởng gọi điện thoại cho cha tôi, thông báo cho ông biết, nếu như cậu con trai của ông tiến hành những hoạt động lãng nhãng dành cho con em giàu có, giai cấp tư sản, thậm chí hạ lưu, làm bại hoại tinh

thần văn minh trong trường, sẽ bị ngôi trường điểm cấp ba này đuổi học. Tôi nghĩ, đây chắc chắn chính là lời của ông hiệu trưởng điên rồ đó.

Cha tôi chẳng thể nói ra được một đoạn kinh điển đến vậy. Cho dù ông là một nhà doanh nghiệp xuất sắc, nhưng ông vẫn luôn là người biết giữ chừng mực. Thế là tôi bị cha lấy dây thắt lưng da, đánh cho một trận tơi bời, còn bị cấm không được ăn cơm. Điều đáng buồn cười là, khi ông đánh tôi, vợ ông lại luôn bảo vệ tôi, còn cãi nhau gay gắt với ông, bà nói, nếu như ông đánh quá đà thành thương tật, thì bà sẽ li hôn với ông. Tôi nghĩ chắc chắn hai người đã thương lượng trước với nhau, kẻ đâm người xoa,

như vậy sẽ có thể vẹn cả đôi đường - đã đánh tôi nhưng vẫn có thể giữ được phong độ của bậc phụ huynh. Cái trò trẻ con này chẳng qua mắt tôi nổi đâu, tôi nghĩ vậy đấy. Thực ra tôi rất muốn nói với người phụ nữ đó: tôi hận bà, chỉ vì lòng dạ tôi hẹp hòi, còn việc tôi khinh bỉ bà, vì hành động của bà quá giả tạo. Tôi là một kẻ quá khích và cố chấp điển hình, e rằng tính cách này sẽ trung thành với tôi suốt cả cuộc đời.

Hồi đó, nguyện vọng lớn nhất của tôi là có thể thi đỗ được vào đại học trong thành phố lớn, như vậy sẽ có thể rời xa khỏi ngôi nhà méo mó biến dạng và người phụ nữ khiến tôi căm ghét này. Sau khi tôi nói suy nghĩ với cha tôi, nét

mặt ông thể hiện sắc thái tình cảm vô cùng phức tạp, nhưng tôi biết ông sẽ không phản đối quyết định này của tôi, còn về người phụ nữ đó, tôi chẳng thêm quan tâm đến. Mặc kệ cho bà ta tự sinh tự diệt trên chiếc giường của của cha tôi đi. Bà ta bằng lòng dùng sự nhu nhược của mình để bao dung người chồng say xỉn và đưa con trai quá khích và cố chấp của chồng, điều này chẳng liên quan gì tới tôi cả.

“Vạn năm thì quá lâu, chỉ tranh thủ từng ngày”^[4]. Câu nói này của Chủ tịch đã khích lệ tôi, khiến hai năm sau tôi thi đỗ được vào khoa Hý kịch trường Đại học Bắc kinh. Hôm công bố danh sách,

cả nhà tôi đều rất vui, đặc biệt là mẹ kế của tôi, thậm chí bà còn ép ra được mấy giọt nước mắt, linh thiêng và trong sạch giống hệt như tất cả các bà mẹ khác, sự khô hài này của bà ta khiến sống lưng tôi lạnh buốt, nhưng điều này không thể nhấn chìm được niềm vui thành công của mình. Bởi vì người mà tôi căm ghét sẽ biến mất khỏi tầm mắt của tôi, tôi cũng sẽ vĩnh viễn rời xa cái thành phố buồn chán nhỏ xíu này.

Trước khi vào đại học, tôi đã làm một việc đáng hãnh diện nhất là đã nói lời *bye bye* với cô hoa khôi của trường một cách thuận lợi. Chia tay dứt khoát là một cách khá ngoạn mục, đẹp mắt. Hôm chia tay, tôi hẹn cô ta tới một quán café

khung cảnh rất thanh tịnh, trong tiếng nhạc jazz du dương mê hồn, tôi nắm tay cô, nói rõ cho cô biết ba tầng ý nghĩa: một là, tôi không hề thích cô ta; hai là, tôi khinh thường cô ta; ba là, cả cuộc đời này, sẽ không có ai yêu cô ta thật lòng.

Tôi phải thừa nhận rằng, buổi diễn giảng hôm chia tay của tôi có hơi quá đáng. Tầng lớp ý nghĩa trong câu nói cuối cùng thậm chí còn có chút ý vị của lời nguyên độc ác, nhưng tôi nghĩ, với vai trò đã từng là bạn trai của cô ta, khi chia tay, tôi có nghĩa vụ phải tặng cho cô ta một lời khuyên chân thành. Cô ta quá xinh đẹp và gợi cảm, điều đó khiến cho mọi người không hề chú ý đến những thứ gì khác ngoài ngoại hình của cô ta, đây

chính là sự bi ai của tất cả mọi phụ nữ xinh đẹp.

Tất nhiên, những lời ác ý của tôi còn nhắm hướng tới bao hàm một số thành phần khác. Khi chúng tôi vẫn còn bên nhau, cô ta đã phản bội tôi. Thực ra đó cũng không phải là lỗi của cô ta, khuôn mặt cô ta xinh đẹp, thân hình gợi cảm, đương nhiên cô có quyền đong đưa kẻ khác khi tôi không mấy chú ý tới cô, nhưng trước mặt tôi thì vẫn thể hiện rõ sự chung thủy. Suốt một thời gian dài, thậm chí tôi còn tin tưởng rằng cô ta là người phụ nữ đặc biệt duy nhất trên thế giới, cho đến một hôm, một người anh em của tôi - có thể coi là người anh em - sau khi uống say đã thổ lộ cùng tôi, cậu

ta đã từng lên giường với “hoa khôi trường”, thì quan điểm này mới hoàn toàn chấm dứt.

“Người anh em” đó không có lỗi, bởi cậu ta là đứa con trai phát triển hoàn toàn bình thường. “Hoa khôi trường” cũng không có lỗi, bởi vì cô cũng là một cô gái phát triển bình thường. Hơn nữa, lúc đó, tôi luôn quan niệm rằng, chỉ cần là phụ nữ thì đã có tội, từ khi bắt đầu sinh ra đã gánh tội lỗi khởi thủy^[5], tất cả những cố gắng sau này đều không thể thay đổi được. Người có lỗi là tôi, tôi đã nghĩ quá tốt về người yêu, đặt mình vào hoàn cảnh thật ngượng ngùng.

Thực ra, tổng kết lại, trong ba năm

trời, chúng tôi phần lớn là hợp tác, rất ít khi đối kháng, cảm giác thành công vẫn chiếm ưu thế. Trong những năm tháng tôi vẫn còn hứng thú đối với phụ nữ, cô ta gần như đã chấp nhận tất cả những hưng phấn của tôi. Về điều này, tôi thực sự rất cảm ơn cô ta. Cho nên tôi cho rằng, lời khuyên nhủ chân thành của tôi là rất lương thiện và vĩ đại.

Cô ta nghe xong bài diễn thuyết chia tay của tôi, liền cho một cái bạt tai rồi khóc và chạy ra ngoài. Thật là một người phụ nữ khó hiểu.

Tôi kiên quyết phản đối nhã ý tiễn tôi đến tận trường học của cha tôi. Hôm rời khỏi nhà đi đến Bắc Kinh học, mẹ kể

nhét cho tôi một túi giấy nhỏ xíu. Tôi giả vờ nhưng không biết việc đó, nhét nó vào trong túi áo. Sau khi lên máy bay, tôi mở ra xem, đó là một miếng ngọc, màu xanh ngọc bích, bên trên buộc một sợi dây màu đỏ. Xem ra, bà ta có ý để tôi đeo nó vào cổ. Tôi cười một cách bất lực. Bà ta cũng muốn học theo những điệu bộ khiến người ta cảm thấy nổi da gà của những người mẹ kế trong phim truyền hình trên ti vi, lén nhét miếng ngọc gia truyền của bà cho đứa con trai không phải do mình đẻ ra nhưng lại coi nó hơn con đẻ... Nghĩ đến đây, tôi gần như suýt nôn.

Thế là tôi tiện tay nhét miếng ngọc đó vào trong túi du lịch, bắt đầu tưởng tượng ra cuộc sống sinh viên của tôi.

Những con người khiến tôi chán ghét ở cái thành phố nhỏ xíu phía Bắc đó hãy đi gặp quỷ dữ hết cả đi.

Thực ra, nói bọn họ đi gặp quỷ dữ không phải là nguyên rủa bọn họ, mà là lời chúc phúc chân thành đối với họ. Ma quỷ thích phá hoại, chúng thích sự thù hận hơn tình yêu, nhưng ma quỷ không bao giờ nói dối, cũng không bao giờ phản bội, còn trung thành hơn cả những tín đồ trung thành nhất.

Năm đó, tôi 18 tuổi.

Sa-tăng 2

Thượng Hải là một nơi khiến con người hưng phấn. Tại nơi đây, mỗi ngày đều có rất nhiều người tiêu tiền như rác, tiêu số tiền khó khăn lắm họ mới kiếm được ở trên mảnh đất không thuộc về họ, để đổi lấy một chút thể diện và sự tôn trọng. Bất cứ ai đều có thể tìm thấy được một công việc phù hợp với mình tại Thượng Hải, bởi vì nó quá rộng, có thể dung nạp tất cả những người quang minh lỗi lạc và những kẻ lén lút lút lút. Nhưng

tôi lại là một trường hợp ngoại lệ.

Trong cuộc sống của tôi, Thượng Hải là một nơi âm u và cô độc. Tôi sinh ra trong một ngôi nhà kiểu Tây màu đỏ được gọi là khu nhà giàu của Thượng Hải. Tòa nhà đó chỉ có hai tầng, nhưng nó lại hoàn toàn thuộc về gia đình chúng tôi. Nghe cô giúp việc nói, đó là tài sản duy nhất được cha của ông nội tôi để lại sau bao năm tháng lăn lộn trên bến Thượng Hải. Dáng vẻ của tòa nhà xấu tệ. Vào mùa hè, bên ngoài tường mọc đầy những dây leo màu xanh biếc, hơn nữa còn kéo theo cả một lũ muỗi và côn trùng. Cả tòa nhà mùa đông ấm áp, mùa hè mát mẻ. Tôi rất muốn tìm hiểu nguyên nhân đông ấm hè mát từ phương diện kết

cầu căn phòng, nhưng tôi lại chẳng hiểu gì về kiến trúc cả, do vậy, điều này luôn là một câu hỏi lớn ám ảnh tôi. Nhưng có một điều làm tôi rất cảm kích - đó là căn nhà này không làm cho tôi bị mắc các loại bệnh về phong hàn, mà lại trở thành ngục Bastille trong lòng tôi, cũng chính là vật kích thích cho sự phản kháng của tôi.

Nói thực lòng, tôi căm thù ngôi nhà nửa vời kệch cỡm này đến tận xương tủy. Nhưng không biết vì sao, mẹ tôi lại vô cùng yêu thích nó. Bà thích đi dạo bên ngoài tòa nhà mỗi chiều tà mùa hạ, khoe khoang về ngôi nhà của chúng tôi với mấy bà hàng xóm béo phì nộn bên khu chung cư đối diện. Tất nhiên, nội

dung khoe khoang đôi khi cũng mở rộng đến người chồng biết kiếm nhiều tiền và cô con gái vừa xinh đẹp vừa ngoan ngoãn của bà. Tôi không thích bà nhắc đến người khác. Tôi không thích bất cứ ai bàn luận về tôi. Nhưng bà là mẹ tôi, bà đã sinh ra tôi, điều này cho phép bà có quyền bàn luận về tôi trước mặt những người khác.

Mẹ tôi là một mô phạm về người phụ nữ đầu óc không bình thường trước tuổi diễn hình. Bà thích nhất là việc giám sát tất cả những người bên cạnh bà giống như nữ đặc vụ Liên Xô, đặc biệt là nhất cử nhất động của tôi. Tôi thấy thật đáng tiếc vì bà không được cục tình báo quốc gia kết nạp, nếu không, bà sẽ trở thành

người phụ nữ bị những quốc gia đang có ý định lật đổ Trung Quốc căm hận nhất.

Điều đáng buồn là, tôi lại là người phải gánh chịu tất cả những tội lỗi mà lẽ ra các đế quốc tư bản chủ nghĩa phải chịu. Bà luôn có những lý do hoàn mỹ để lao vào phòng tôi khi tôi đang nói chuyện điện thoại với bạn bè, đồng thời còn có thể học thuộc lòng nội dung trong cuốn nhật ký có khóa của tôi. Kinh khủng hơn nữa là bà biết tên tất cả các bạn trai trong lớp tôi, đồng thời kết mối thâm giao hữu hảo với cô giáo chủ nhiệm nổi tiếng quái đản, thích ngược đãi học sinh của tôi.

Bà là một thiên tài trong việc đặt

ra các quy tắc, điều lệ. Những quy tắc và hệ thống giới hạn bà đặt ra vô cùng hoàn mỹ, thưởng phạt phân minh, hợp lý, khiến ta không thể không khen ngợi. Đặc biệt là sự phòng bị về vấn đề nam nữ, tư duy, tâm lý tinh tế, sắc sảo của bà đã được thể hiện vô cùng sâu sắc. Nếu như trên đường đi học về, tôi có nói vài câu với bạn trai trong lớp, hành động và nét mặt của bà luôn khiến tôi cảm thấy tôi đã đào cả mộ tổ của nhân dân toàn thế giới. Nếu như khi tôi vào nhà vệ sinh thay băng vệ sinh, mà có người lao vào xem, thì đó chắc chắn là bà, người mẹ đã sinh ra tôi.

Tôi biết nguyện vọng lớn nhất của bà là gì. Chắc chắn là muốn tôi giống y như bà, cứ ngoan ngoãn vâng lời trải qua

tuổi thanh xuân của tôi, sau đó lấy một người đàn ông biết kiếm tiền, rồi sẽ đối xử với con gái tôi như bà đã từng đối xử với tôi. Sau khi tôi hiểu được về bà ngoại tôi, tôi càng tin tưởng điều này. Mẹ tôi suốt ngày hát bài “Lớn lên con sẽ giống như mẹ”, hơn nữa, khi hát hưng phấn quá, bà còn có thể hét lên vài từ tiếng Anh. Tôi không hiểu có phải những người phụ nữ cho rằng mình rất thành công đều tự đắc thậm chí có chút biến thái về tâm lý như vậy không.

Tôi hận mẹ tôi, đây là cảm giác khắc cốt ghi tâm nhất suốt tuổi thơ của tôi.

Và điều này đã tập trung thể hiện

vào tình yêu tôi dành cho cha tôi.

Từ khi được sinh ra, tôi đã rất ít khi được gặp cha tôi. Ông thường xuyên làm việc ở nước ngoài, mỗi năm đều chỉ có thể ở nhà hai, ba tháng, nhưng mỗi lần gặp cha, trong lòng tôi luôn rất phấn khích. Trên chiến trường kinh doanh đầy danh lợi, luôn xuất hiện những người đàn ông thành đạt hơn người. Họ mặc những bộ comple đắt tiền hàng Hugo Boss, dùng nước hoa dành cho nam giới hiệu YSL hoặc CK, trong bất cứ buổi giao tiếp nào đều có thể mỉm cười trò chuyện với cả những người quen và người lạ, đồng thời tự tin có thể trở thành trung tâm chú ý trong tất cả mọi nơi. Trong mắt tôi, cha tôi chính là một người đàn ông như

vậy. Ông là thần tượng của tôi, có một địa vị thánh thần trong lòng tôi. Tôi thậm chí luôn cho rằng, ông cưới mẹ tôi chắc chắn bởi vì ông nội tôi nợ ông ngoại tôi một món tiền lớn.

Nhưng điều khiến tôi vô cùng kinh ngạc là, cha đối xử rất tốt với mẹ, họ luôn tôn trọng nhau. Tôi không thể lý giải được điều này. Tôi không biết có phải khi ở bên cha tôi, bà đã cố giấu sự ngông nghênh càn rỡ của mình. Nhưng bất luận thế nào, trong ký ức của tôi, họ chưa từng cãi nhau bao giờ, ít ra trước mặt tôi là thế. Điều này càng khiến cho tôi yêu quý cha tôi hơn - một người đàn ông lấy phải một người phụ nữ đầu óc không bình thường mà vẫn giữ được phong độ

thì rất đáng được con gái ông sùng bái.

Mỗi lần về nhà, cha đều dẫn tôi đến khách sạn sang trọng nhất Thượng Hải để ăn một bữa, sau đó đi nghe nhạc hoặc đi mua sắm - tôi thích tiêu tiền, cũng rất thích âm nhạc, huống hồ tôi căm ghét việc cứ phải ở trong ngôi nhà màu đỏ kinh tởm đó.

Trong phòng riêng của tôi, việc duy nhất tôi có thể làm là nghe nhạc. Vài năm đó tôi gần như đã nghe tất cả, thậm chí tôi có thể kể vanh vách tên tất cả các bài hát chính trong các bộ phim điện ảnh Hollywood được ghi chép trong lịch sử âm nhạc thế kỷ 20.

Tôi thích nhạc Âu - Mỹ hơn nhạc Trung Quốc. Bởi tôi không thể nào chấp nhận được việc cho thêm những từ ngữ ngắn vào trong giai điệu du dương. Có hai cách để giải thích những từ ngữ ngắn, có một số ca từ thật linh tinh khó hiểu; có một số ca từ chẳng có chút ý nghĩa sâu sắc gì, những loại ca từ này nhiều không kể xiết, ví dụ “Nhớ nụ cười của em, nhớ chiếc áo khoác của em, nhớ chiếc tất màu trắng và mùi cơ thể em...”, từ “nhớ” đầu tiên có thể coi đó là tình yêu, những từ nhớ thứ hai và thứ ba không chừng chỉ để làm hài lòng sở thích kỳ quặc với đồ vật của một số người, câu cuối chính là lời nói mê sảng của kẻ đang tuổi dậy thì.

Tôi thích nhất là bài hát “Hotel California” của ban nhạc Eagles. Bởi tôi cảm thấy màu sắc sắc sỡ của khách sạn trong bài hát rất giống với ngôi nhà của tôi - có mặt ở nơi đây là điều tôi không được phép lựa chọn, nhưng rời khỏi đây lại là điều quá khó. Điều khác biệt là, tôi không phải là “prisoner of my own device”^[6], mà là “prisoner of all my life”^[7].

Phần lớn thời gian tôi không được gặp cha tôi. Ngoài thời gian đi học, những thời gian khác tôi đều bị mẹ tôi nhốt trong tòa nhà màu đỏ của chúng tôi. Mọi thứ trong tòa nhà này đều vô cùng

bức bối, khiến tôi nghẹt thở, như thể cả ngọn núi Ngũ Hành Sơn đang đè lên lưng tôi. Cuối cùng, vào một buổi chiều cuối tuần, nhân lúc bà chợp mắt ngủ, tôi lén chạy ra ngoài. Đây dường như là lần đầu tiên tôi có thể một mình tự do tự tại đi lại trên đường phố. Lúc đó, tôi đã là học sinh cấp ba rồi.

Tôi ăn rất nhiều đồ ăn vặt bên các quán ăn dọc đường, mỉm cười với tất cả những anh chàng đẹp trai đi lướt qua tôi, và dùng toàn bộ số tiền của mình để mua một chiếc áo con màu sắc sặc sỡ trong trung tâm thương mại. Trước đây, tất cả đồ lót của tôi đều là mẹ tôi mua cho, chúng giống y nhau, và đều vô cùng đơn điệu, nếu như những cha đạo có thể được

lấy vợ, thì vợ của họ sẽ không bao giờ mặc thứ đồ lót đó, hơn nữa, màu sắc của chúng giống như màu dây dải rút quần của những bà già đi dạo bên sông Hoàng Phố vào buổi tối, chúng khiến tôi thấy kinh.

Hôm đó, khi trời chưa tối, tôi đã trở về nhà. Quả thực, tôi rất sợ người mẹ đầu óc không bình thường của tôi lái máy bay, lao trước Bi-la-đen để đâm vào tòa nhà thương mại của Mỹ.

Nhưng bà đã mời cảnh sát đến. Từ đằng xa, tôi đã nhìn thấy bà khóc lóc thảm thiết, lấy tay lau nước mắt và đang nói chuyện với một người cảnh sát, nét mặt ông thể hiện rõ rệt sự mệt mỏi mất

hết kiên nhẫn. Khi bà nhìn thấy tôi, bỗng bà ngừng khóc, tôi nhìn thấy ánh mắt bà ánh lên tia nhìn dữ dội khiến tôi sợ hãi đến nổi da gà. Tôi nhìn vị cảnh sát đó với con mắt đồng tình, rồi đi vào phòng mình.

Tình cảnh tối hôm đó hết sức thảm. Mẹ tôi đã dùng hết tài nghệ của mình để kể cho tôi nghe, tất cả những phụ nữ không đứng đắn đều bắt đầu trở nên xấu xa sau khi bỏ nhà ra đi, bà luôn nhận định rằng đây là một chân lý vững vàng không gì có thể lay chuyển nổi - bà coi việc tôi lén ra khỏi nhà thành việc bỏ nhà ra đi. Bà đã đưa ra vô số những ví dụ khắp trong ngoài nước, từ cổ chí kim về những cô gái không chịu nghe lời mẹ,

cuối cùng đều trở thành kỹ nữ hoặc ăn xin. Tôi nghi ngờ rằng những người đó đều do bà bịa đặt ra, bởi vì nếu như những người phụ nữ mà mẹ tôi nhắc đến có những kinh nghiệm từng trải truyền kỳ, tôi cũng chẳng đến nỗi không biết chút gì về họ.

Bà còn nói cả đến chiếc áo lót tôi mới mua, luôn miệng ca thán rằng những kẻ làm ra chiếc áo lót như vậy đáng bị đem xử bắn, bởi vì họ thiết kế áo lót không đồng nhất sẽ dẫn đến sự xuống dốc về đạo đức và mất đi sự liêm sỉ của phụ nữ trên toàn thế giới, sẽ cản trở tiến trình phát triển của toàn nhân loại.

Tôi kinh ngạc phát hiện ra, không

ngờ người mẹ không bình thường này của tôi lại có sức tưởng tượng kì quái đến vậy. Sau này, một người bạn tôi học khoa Hý kịch trường Đại học Bắc Kinh sau khi nghe chuyện của bà xong liền nói, bà không trở thành một nhà viết kịch thực sự là một tổn thất lớn đối với giới văn học Trung Quốc. Nhưng lúc đó tôi chẳng buồn tranh luận với bà nữa, bởi tôi thực sự quá mệt mỏi. Thế là khi bà cứ thao thao bất tuyệt thuyết giáo thì tôi ngủ. Hôm đó, tôi mơ một giấc mơ kỳ diệu, tôi mơ thấy cha tôi và mẹ ly dị, tôi đi theo bố, ngày ngày ông đều dẫn tôi đi chơi. Đó là ngày vui nhất trước khi tôi tròn 18 tuổi. Lúc đó, tôi đã hạ quyết tâm sẽ rời khỏi nơi này, rời khỏi người phụ nữ này.

Sau khi tốt nghiệp cấp ba, tôi không thi đỗ được vào bất cứ trường đại học nào cả. Tâm lý bị ức chế trong một khoảng thời gian dài đã khiến tôi có cảm giác vô cùng sợ hãi đối với việc phải gánh vác trách nhiệm. Tôi nói với mẹ tôi, tôi muốn đến nơi khác để học một vài thứ gì đó. Chẳng cần nghĩ cũng biết được phản ứng của bà. Nhưng lần này tôi đã thông minh hơn, tôi để con dao kẻ sát động mạch trên cổ tay tôi, dùng cái chết để uy hiếp bà. Thế là bà nhanh chóng khuất phục, bởi bà không muốn khiến cho mơ ước bao năm của mình - biến tôi thành người giống y như bà - trở thành bong bóng xà phòng.

Cha mẹ tôi quyết định cho tôi đến học tại một trường chuyên về ngoại ngữ tại Bắc Kinh. Nguyên nhân rất đơn giản, cậu ruột tôi sống ở Bắc Kinh, hơn nữa, hình như còn là một nhân vật có chức có quyền. Lần này thì tôi không có ý kiến gì. Chẳng phải vì tôi có cảm tình gì đặc biệt với Bắc Kinh hay với ông cậu của mình, chỉ vì lúc đó mong ước duy nhất của tôi chính là rời khỏi ngôi nhà này, còn đến đâu đều không quan trọng. Hơn nữa, tôi cho rằng, học tốt ngoại ngữ cũng sẽ có lợi cho việc nghe ca nhạc nước ngoài của tôi.

Cái thời khắc trước khi lên máy

bay, tôi đã khóc. Bởi hôm đó cha tôi không đến tiễn tôi - ba hôm trước ông đã đến nơi khác để giải quyết công việc. Ông gần như là người duy nhất khiến tôi lưu luyến trong thành phố này.

Mẹ tôi cũng khóc. Trong khoảnh khắc đó, tôi chợt phát hiện ra rằng, người mẹ đang khóc trông cũng rất xinh đẹp. Tôi nghĩ ban đầu chắc hẳn cha tôi yêu bà cũng chính vì giọt nước mắt của bà. Trong giây phút đó, lần đầu tiên từ khi sinh ra, tôi cảm thấy bà không phải là gián điệp, là nhà pháp lý hay nhà viết kịch, mà là một người mẹ khóc vì tiễn đưa con gái đi xa.

Bà vẫn không chịu ngừng lời căn

dẫn của mình, cho đến tận khi tôi bước qua được vạch vàng vào nơi kiểm tra.

Đúng vào khoảnh khắc máy bay cất cánh, thật không ngờ tôi lại có chút cảm giác không nỡ rời xa bà. Nhưng cảm giác này nhanh chóng bị thay thế bởi sức hấp dẫn khổng lồ của thành phố cổ xưa phương Bắc đó. Cuối cùng tôi cũng có được giây phút yên tĩnh và tự do của riêng mình.

Năm đó, tôi 19 tuổi.

Sa-tăng 3

Từ nhỏ đến lớn, nền giáo dục thâm căn cố đế nhất mà tôi nhận được chính là phục tùng cha tôi một cách tuyệt đối.

Cha tôi là một người đàn ông cao lớn có một cuộc đời phi phàm. Năm ông 16 tuổi đã bị gia đình đưa vào quân đội, tiếp nhận sự giáo dục của Đảng. Sau đó, ông nhiều lần lập công, đồng thời nhanh chóng nhận được sự khen ngợi của cấp trên. Cuối cùng, ông cũng trở thành cấp

trên của những người khác.

Có lẽ vì nguyên nhân này, nên ông cũng có được địa vị tối cao trong gia đình. Ông dùng giọng điệu quát mắng cấp dưới để quát mắng vợ và con trai - bất luận họ có lỗi hay không, và chủ đề cuộc sống của tôi cùng người mẹ hiền hòa nhu nhược, chính là phục tùng.

Nhiều năm sau, khi tôi hồi tưởng lại cuộc sống thời thơ ấu, luôn có một câu hỏi lớn, đó là tại sao tôi lại phải phục tùng một cách cam chịu cha tôi như vậy? Nhưng tôi vẫn không sao tìm được một đáp án hợp lý. Có lẽ đó là quán tính của hành vi.

Ngay từ khi tôi nói còn chưa sôi, tôi đã bắt đầu ngủ riêng một mình trong phòng rồi. Cha tôi luôn đề xướng việc ngủ riêng một mình từ nhỏ là thói quen tốt. Ông kiên trì cho rằng, nếu như đứa con trai từ hai tuổi trở lên mà vẫn ngủ cùng với cha mẹ, vậy thì chắc chắn sau này nó sẽ trở thành một kẻ thủ dâm dung tục. Mỗi lần nói đến điều này, trên mặt ông luôn hiện lên thần thái kỳ dị, như thể bất cứ ý kiến khác đều là sự bất kính đối với quyền hạn thần thánh của người cha. Mẹ thương tôi, sợ tôi bị cảm lạnh và sợ hãi, ban đêm bà luôn viện cớ đi vệ sinh lén vào phòng tôi đắp chăn cho tôi. Thói quen này kéo dài nhiều năm, kết quả là bà thực sự bị mắc bệnh đái dầm, đây là

điều day dứt nhất trong lòng tôi trong nhiều năm nay. Mẹ là một người phụ nữ rất đáng thương. Cả một đời bà đều cố gắng tìm được điểm thăng bằng từ chồng và con trai. Nhưng rồi cuộc lại đánh mất mình, thật hết sức đáng thương.

Thực ra, ngủ một mình cũng chẳng có vấn đề gì cả, tôi cũng rất thích ở riêng trong phòng mình - khi cha tôi có mặt ở nhà, tôi luôn cố tránh thật xa, bởi ông luôn có thể chọn được tật xấu của “tiểu lưu manh” trong từng cử chỉ hành động lời nói của tôi - nhưng lớn lên khi hồi tưởng lại chi tiết này, tôi luôn nghi ngờ rằng có phải ông nhặt được tôi từ chiến trường hay không. Bởi theo như quan điểm lưu hành hiện nay, những bậc phụ

huynh đối xử với con trẻ như vậy đều bị coi là tâm địa độc ác, tàn bạo, sẽ gặp phải lời nguyền của những bô lão. Hơn nữa, đối xử với một đứa trẻ như vậy rõ ràng là hành động vô nhân đạo. Thiết nghĩ, đối với một đứa trẻ trí não chưa phát triển hoàn thiện, sao có thể đảm bảo ban đêm nó không rơi từ trên giường xuống dưới đất? Trên thực tế, tôi nghi ngờ rằng lúc nhỏ mình thực sự đã từng bị ngã, do đó não tôi luôn phản ứng chậm hơn người khác một chút. Thực ra, hồi đó trong lòng tôi luôn ấp ủ một nguyện vọng, đó chính là hy vọng cha tôi có thể ngồi trong phòng tôi một lúc mỗi buổi tối trước khi đi ngủ, cho dù không nói gì cả, chỉ cần ngồi một lát thôi, tôi cũng sẽ rất

sung sướng. Nhưng tiếc thay, nguyện vọng này chưa bao giờ được thực hiện. Giữa chúng tôi gần như không bao giờ có thêm những lời ngoài lề.

Điều khiến tôi không thể chịu đựng nổi là ông không cho phép tôi được có tiền để tự do chi tiêu, thời gian này duy trì đến tận khi tôi lên cấp ba. Thực ra, đôi lúc ngẫm nghĩ cũng thấy cha có lý, bởi tôi biết tiền là một trong những nhân tố quan trọng nhất dẫn đến tính cách của bọn lưu manh trong xã hội. Những hành vi tội phạm của chúng thường là bắt đầu từ việc trần lột tiền của những bạn học sinh nhỏ yếu ớt. Hơn nữa, có một điều làm tôi vô cùng yên tâm, đó chính là tôi không có tiền, đương nhiên cũng sẽ

không có ai đến cướp hay trộm lột tôi, nên tôi đã bình an vô sự suốt dọc đường đi học trong bao năm qua.

Năm tôi mười hai tuổi đã xảy ra một việc mà cả đời tôi không bao giờ có thể quên được.

Trong lớp có một thằng bạn luôn căng thẳng với tôi (thực ra tôi và phần lớn các bạn trong lớp đều chẳng thân thiết lắm, có điều thằng này cứ làm tôi thấy ngứa mắt), nó đem đến lớp một con dao gấp có kết cấu rất cầu kỳ đẹp mắt. Tất cả mọi người trong lớp đều bị khuất phục, mọi người chuyển nhau xem, trên mặt chủ nhân con dao luôn hiện lên nụ cười dương dương tự đắc, hết sức mãn

nguyên. Gần như tất cả mọi người trong lớp - cả những bạn gái nữ xinh đẹp cũng đều vây quanh nó, hỏi nó có thể mua con dao đó ở đâu, nó như thể là người đại diện phát ngôn cho con dao đó. Nó nói bố nó đã đem con dao đó từ Thụy Điển (hoặc là Thụy Sĩ) về, trong nước không mua được. Giọng điệu của nó như thể cố ý muốn ra oai với tôi - tôi có cảm giác là nhắm vào mình.

Thế là tôi cảm thấy mình bị sỉ nhục vô cùng nặng nề. Điều này được coi là sự sỉ nhục vì nó đến từ một kẻ tôi khinh thường nhất - từ nhỏ tôi đã căm ghét những kẻ tiểu nhân ra vẻ ta đây giàu có, cảm thấy chúng tầm thường hết mức. Và thế là tôi quyết định chấp nhận sự thách

đầu này.

Tôi đã áp ủ một kế hoạch vô cùng vĩ đại. Nó được xưng là vĩ đại vì trong quá trình thực hiện kế hoạch này, tôi dường như đã phải mạo hiểm cả sinh mạng mình. Tôi quyết định lấy trộm súng của cha tôi để đem đến trường học. Tôi muốn cho mọi người biết, so với súng thì con dao được mua từ Thụy Sĩ về chỉ là vật quá xoàng xĩnh, không đáng nhắc tới. Chủ nhân của nó là một kẻ thật đáng thương hại.

Tôi chẳng mất bao nhiêu công sức để lấy trộm súng của cha, và tất nhiên không bị ông phát hiện. Thực ra, không phải do ông lơ là sơ suất, mà bởi vì ông

quá yên tâm về tôi - ông không tin đứa con trai hề nhìn thấy ông là run lẩy bẩy lại có gan làm việc này. Sáng hôm sau, tôi đem khẩu súng đó đến trường. Kết quả nằm trong dự liệu của tôi, tất cả mọi người đều vây quanh tôi, đây là việc chưa từng xảy ra. Cậu bạn đó ngồi nghịch con dao cô độc một mình trong góc lớp. Cuối cùng, tôi đã có thể ngẩng cao đầu với tư thế của kẻ chiến thắng, liếc xéo mắt nhìn đáng vẻ bại trận của nó.

Thế nhưng lạ thay, cảm giác lúc đó chẳng được tuyệt vời giống như trong tưởng tượng của tôi. Ánh mắt cậu bạn chẳng lộ ra sự đố kỵ hay rầu rĩ mà tôi mong đợi. Điều này khiến cho cảm giác

chiến thắng của tôi giảm đi đáng kể.

Thầy giáo chủ nhiệm nhanh chóng phát hiện ra khẩu súng đó. Khi thầy nhìn thấy khẩu súng, gần như đã nhảy đủ cao để phá được kỷ lục nhảy cao của châu Á, hơn nữa còn dùng những từ ngữ kiểu “bạo đồ - tên hung bạo” để nhấc móc tôi - có lẽ ông đã liên tưởng đến vụ án nổ súng ở trong trường học tại Mỹ, học sinh Trung Quốc đó tên là Lô Cương, dùng súng ngắn bắn chết thầy giáo mình, sau đó tự sát. Tôi nghĩ, đó chính là thời khắc huy hoàng rạng rỡ nhất trong cả cuộc đời dạy học của thầy chủ nhiệm. Là một thầy giáo Trung Quốc dạy lớp 10, không ngờ ông đã phát hiện ra được một bạo đồ đem súng vào trong lớp học của mình.

Nếu như ông có đủ tư cách để viết hồi kí, tôi nghĩ ông quyết không bỏ qua phần này.

Chuyện tiếp theo đương nhiên sẽ xảy ra - thầy giáo chủ nhiệm gọi điện thoại đến nhà tôi, mẹ tôi đến trường đón tôi về nhà. Đây là lần đầu tiên và cũng là lần duy nhất trong đời cha tôi đánh tôi, hơn nữa đánh vô cùng tàn bạo - có thể nói là một trận “thừa sống thiếu chết”, bởi vì xương sống mũi của tôi gần như bị ông đánh gãy. Từ đó về sau, mũi tôi trở thành vị trí dễ bị thương nhất, động một chút là chảy máu.

Trận đòn tàn bạo đó đã khiến tôi hoàn toàn tỉnh ngộ - tôi không được phép

sống trong ngôi nhà này theo cách riêng của mình, làm như vậy chỉ tự làm mình phải chịu đau đớn. Tôi bắt buộc phải tuân theo quy tắc của người đàn ông đã đánh tôi một trận như tử này.

Thế là tôi chọn lựa là một kẻ “trầm mặc” - giống như bộ dạng mà cha tôi hằng mong muốn. Cả ngày tôi ở trong phòng mình, làm việc riêng của mình. Đọc sách, nghe nhạc, ngủ, tự an ủi mình. Gần như tôi không giao lưu trò chuyện cùng những người khác, thậm chí ngay cả với họ hàng thân thích, tôi cũng chỉ nói qua loa vài câu xã giao, dần dần tôi cảm thấy một mình sống trong không gian của riêng mình rất tuyệt, bởi có như vậy tôi mới không phải lo lắng bị người khác

xâm phạm tư tưởng và thể giới của mình, khiến tôi có cảm giác tự do tự tại.

Tôi bắt đầu không cho phép người khác vào phòng tôi - kể cả cha mẹ tôi. Tôi không còn hy vọng cha tôi có thể bước vào phòng nói chuyện với tôi vài câu trước khi đi ngủ như trước đây nữa, bởi tôi dần dần không thể chịu được mùi của người khác trong phòng mình.

Năm mười sáu tuổi, mẹ tôi ngày càng lo lắng đã dẫn tôi đến bệnh viện để tư vấn tâm lý. Từ hôm đó, tôi biết mình mắc phải căn bệnh “trầm cảm”. Mẹ tôi đã khóc, và tối đó, sau khi về nhà đã cãi nhau một trận kịch liệt với cha - đây là lần đầu tiên trong bảy nhiều năm. Và đây

cũng là lần đầu tiên cha tôi lặng lẽ chịu đựng những lời nhiếc móc âm ỉ của mẹ, ông không hề lên tiếng, mà chỉ ngồi im lặng trên giường.

Tôi vẫn thấp thoáng nhận ra giọng của mẹ, đại ý là chính cha đã hại tôi, ông khiến cho con trai ông trở thành một kẻ có trở ngại về mặt tâm lý.

Tôi chẳng quan tâm đến mấy việc này. Khi mẹ nổi giận lôi đình với cha, tôi đang ở trong phòng mình xem đĩa DVD - đây là việc tôi thường làm nhất trong mấy năm trở lại đây khi ở một mình trong phòng - đó là một bộ phim điện ảnh Hồng Kông tên gọi “Thiên thần sa đọa”. Đạo diễn bộ phim là một kẻ đeo kính

râm cả ngày. Bộ phim đó quay rất đẹp, màu sắc tươi sáng, rạng rỡ, kể về một nhóm người tự xưng là “thiên thần” sống cô độc trong cùng một thành phố. Những “thiên thần” đó người thì mang nụ cười chết người, người thì đi tắt lưới, nằm trên giường người khác và tự thủ dâm, người thì lên giường cùng một người đàn ông vô tình gặp gỡ ở McDonald, người thì mặc dù là người câm nhưng lại có thể lải nhải mãi không thôi... Họ cũng liên quan đến nhau và lại cùng cách xa nhau, dường như chẳng cần phải có mối liên hệ tất nhiên gì với nhau.

Tôi cảm thấy những người trong phim đều là chính tôi. Nhưng tôi không phải là thiên thần, tôi là ác quỷ.

Mẹ tôi chưa bao giờ từ bỏ cố gắng làm cho tôi trở nên vui tươi hơn. Bà luôn dẫn tôi đi chơi cùng bạn bè, nhưng tôi chẳng có chút hứng thú gì. Thậm chí là còn bỏ tiền ra mời một bác sĩ tâm lý chuyên viên tư vấn tâm lý định kỳ cho tôi, những điều này khiến tôi chán nản và bất lực. Thực ra tôi rất hài lòng với cuộc sống hiện thời của tôi. Nếu như có thể, tôi hy vọng cả đời sẽ sống một mình.

Thật không ngờ, giờ thì cha tôi lại bắt đầu chủ động tìm đề tài để trò chuyện với tôi. Nhưng đáng tiếc rằng, tôi đã chẳng còn gì để nói với ông nữa. Về điều này, tôi cũng rất lấy làm bứt rứt, bởi đây đã từng là mong ước lớn nhất thuở ấu thơ

của tôi. Hiện giờ mong ước đã trở thành hiện thực, tôi lại cảm thấy vô cùng vô vị, nhàm chán. Dường như tất cả lòng nhiệt tình đã bị cạn khô trong những tháng ngày cô độc.

Sau đó, tôi thi đỗ được vào khoa Điện tử của Đại học Thanh Hoa. Ở ngay Bắc Kinh nhưng cách rất xa nhà tôi. Cha mẹ tôi luôn cho rằng sau khi tôi vào đại học, sống trong ký túc xá cùng các bạn, tình trạng của tôi sẽ thay đổi. Nhưng tôi thực sự không thể chịu đựng nổi việc chia sẻ không gian với năm con người hoàn toàn xa lạ. Thế là tôi kiên trì ngày ngày đi về nhà, dù mất rất nhiều thời gian đi lại.

Nếu nói vào đại học sẽ khiến cho cuộc sống của tôi có điều gì thay đổi, thì đó chính là tôi đã học được cách lên mạng Internet, hơn nữa tôi còn rất say mê thế giới mạng. Lần đầu tiên tôi phát hiện ra, trên thế giới còn tồn tại một thế giới tuyệt đẹp đến thế. Trong cái thế giới đó, không ai biết bạn là ai, bạn cũng không biết người khác là ai. Bạn có thể có một không gian riêng cho mình - hơn nữa muốn rộng bao nhiêu, có bấy nhiêu. Bạn cũng có thể trò chuyện với bất cứ ai trên thế giới mà không cần lo lắng sẽ nảy sinh bất cứ cảm giác thất bại - bởi giữa mọi người chỉ có ngôn ngữ, không có âm thanh, không có sắc thái tình cảm, không có động tác, không có bất cứ thứ gì khiến

bạn cảm thấy bị xâm phạm.

Không lâu sau tôi tự mình lập nên một trang web cá nhân có tên “Thành phố của Sa-tăng”. Chủ đề của nó liên quan đến tất cả mọi thứ thuộc lĩnh vực điện ảnh. Tôi đã đem tất cả nhiệt tình đối với điện ảnh để tâm sự lên trang web này. Còn về cái tên của nó, tôi chẳng mất công suy nghĩ nhiều. tôi chỉ cảm thấy tôi trái ngược với những thiên thần xinh tươi rạng rỡ thành đôi thành nhóm, tôi giống như một con ác quỷ cô độc, bằng lòng vun đắp cho thành phố của riêng mình - địa ngục. Tôi mô phỏng sự lập dị khác lạ của Vương Gia Vệ, cho dù sức tưởng tượng của tôi không được rực rỡ như anh ta.

Tôi chẳng tuyên truyền gì cho “Thành phố của Sa-tăng” của tôi bởi nó thực sự có ý nghĩa “không gian riêng tư”. Tôi đã thổ lộ hết tâm tư của mình vào không gian này và không hề muốn người khác biết. Mặc dù như vậy, đôi khi vẫn có người truy cập vào. Đây là điều không thể tránh khỏi. Bất cứ một người con gái nào cởi quần áo mà vẫn để cửa sổ mở toang thì không thể trách được những người đi đường bên ngoài cửa sổ vô tình đi qua. Tôi hoàn toàn hiểu điều này.

Tôi nhanh chóng có được một số lượng “bạn bè” tương đối khả quan. Tôi không biết tên, giới tính và địa chỉ của

họ, thậm chí còn thể khẳng định rõ cuộc họ có phải là con người có thực hay không. Họ có thể là ông trùm tàn độc của Colombia, có thể là Thế tử của liên bang Tiểu vương quốc Ả rập, thậm chí cũng có thể là anh chàng béo mập cận nặng nằm ở giường bên dưới tôi. Tôi chuyện trò rất hợp gu với bọn họ. Lúc này tôi mới phát hiện ra, thực ra tôi cũng có thể chia sẻ một số thứ với người khác, chỉ có điều những thứ được chia sẻ rất hạn chế.

Năm 22 tuổi, sau khi tốt nghiệp đại học, tôi không nghe theo ý nguyện của cha mẹ là mong tôi tiếp tục học lên thạc sĩ, cũng không giống phần đông mọi người bắt đầu đi làm kiếm tiền - nhà tôi

vốn chẳng hề thiếu chút tiền đó - tôi vẫn ngày ngày ở lì trong phòng mình, tiếp tục sống những ngày tháng chỉ có điện ảnh và mạng.

Tôi không biết những ngày tháng như vậy sẽ duy trì đến bao giờ. Có thể một ngày, cũng có thể cả đời.

Sa-tăng 4

Bao năm qua, tôi luôn cố gắng tìm kiếm vị trí của mình trong thành phố này. Nhưng lần nào cũng thất bại. Bởi tôi phát hiện ra rằng, cho dù tôi có cố gắng thế nào đi chăng nữa, cái thành phố này cũng chẳng vì thế mà thay đổi đi chút gì. Tôi làm cuộc phỏng vấn học giả tại Mỹ hai năm, trong lòng nhớ mong Bắc Kinh vô cùng. Thế nhưng khi tôi quay trở về, phát hiện ra rằng không một ai ở thành phố này có chút thương cảm trước sự ra đi

của tôi. Điều này khiến tôi cảm thấy rằng, sinh mệnh của tôi vô cùng nhỏ nhoi - cho dù tôi có được thứ mà nhiều người hằng mong ước.

Mặc dù như vậy, cho đến tận hôm nay, tôi vẫn cho rằng mình là một người khá hạnh phúc.

Cha tôi là một giáo viên đại học được mọi người kính trọng. Ông dùng cả cuộc đời để sưu tầm đầy sách trong thư phòng của mình. Khi còn nhỏ, việc tôi thích nhất là tranh thủ thời gian cha tôi đến trường dạy học, lén vào trong thư phòng của ông tìm sách để đọc. Cha không cho phép tôi động vào sách của ông, có lẽ ông đã dự cảm trước được

rằng những cuốn sách đó cuối cùng sẽ gieo tai họa. Tôi còn nhớ năm tôi 12 tuổi, khi tôi đang lén đọc một cuốn sách giáo trình lịch sử văn học trong thư phòng của ông thì bị ông bắt được. Thế là tôi bị phạt đứng, đứng đến tận giờ ăn tối. Mặc dù bị trừng phạt, nhưng tôi lại không hề oán hận chút nào, ngược lại tôi còn có cảm giác thích thú sau khi lén đọc trộm sách. Niềm khoái cảm kỳ lạ này đã theo tôi rất nhiều năm.

Chỉ vài năm sau, chính vì những cuốn sách trong thư phòng mà cha bị đưa đến nông trường Giang Tây để cải tạo, và ông qua đời luôn tại đó. Mẹ tôi một mình gánh vác trách nhiệm nuôi dưỡng tôi. Thật may là nhà tôi chỉ có một cậu

con trai là tôi nên vẫn có thể được ăn no trong những năm tháng đầy biến động đó.

Sau khi cuộc thi cấp III được khôi phục tôi đã thi được vào trường Đại học Bắc Kinh một cách thuận lợi. Hồi đó, thi vào đại học không khó như bây giờ, và người theo nghiệp học cũng ít hơn bây giờ nhiều. Đó là năm 1978, tôi 18 tuổi. Có thể nói, phần lớn tuổi thanh thiếu niên của tôi không bị lỡ dở vào việc lao động nghĩa vụ hoặc lên núi, về nông thôn ^[8]. Chính vì thế sức khỏe của tôi luôn tốt hơn những bạn học khác. Minh chứng rõ nét nhất là cho đến tận khi gần 40 tuổi, tôi vẫn không hề mắc phải các bệnh tật liên quan đến lưng và cơ bắp.

Tôi gần như là người nhỏ tuổi nhất trong khóa học, hơn nữa còn là một giống sinh viên theo đúng nghĩa của nó, những người khác thì phần lớn đều trải qua lễ rửa tội tàn khốc của Cách mạng văn hóa, cuộc sống đã già cỗi và quá đổi mệt mỏi. Do cả ngày đều ở cùng những người lớn hơn tôi mấy tuổi, thậm chí mười mấy tuổi, khiến tôi trông có vẻ già dặn hơn những người bạn cùng trang lứa. Do cái chết nơi đất khách quê người của cha, tôi luôn thích suy nghĩ đến những phương diện âm u của cuộc sống mà ít người chú ý tới. Cho nên tôi thích chau mày - thói quen được hình thành trong quãng thời gian học đại học đã đi cùng tôi suốt cuộc đời. Nhưng hành động chau mày không

phải do tâm trạng không vui, mà chỉ chứng tỏ tôi đang suy nghĩ.

Sau khi tốt nghiệp, tôi dễ dàng được giữ lại trường làm giáo viên - hồi đó ở lại trường rất dễ, phần lớn mọi người đều vẫn chưa ổn định tinh thần đối với cơn ác mộng Cách mạng văn hóa, nên không muốn làm giáo viên - làm một giáo viên đại học giống như cha tôi. Tôi dạy văn học phương Tây, tiện thể cũng dạy tiếng Anh trong một số trường ngôn ngữ. Đây là một nghề chẳng kiếm được nhiều tiền, nhưng lại được mọi người kính trọng, do đó, khi tôi xuất hiện ở bất cứ nơi nào cũng được mọi người cư xử lịch sự, đúng mực. Nhưng không biết vì sao, cảnh ngộ năm đó của cha luôn giống

như cơn ác mộng luôn luôn vây quanh trí não tôi, không thể nào xua tan được.

Năm ba mươi tuổi, tôi yêu con gái một ông lãnh đạo khoa. Một cô gái điềm đạm, đoan trang, xinh đẹp, tôi yêu cô từ cái nhìn đầu tiên, nhiệt tình theo đuổi cô, và cuối cùng cũng cưới được cô về làm vợ. Thời gian đó, tôi gần như ngỡ rằng mình là người hạnh phúc nhất trên thế giới này.

Trong con mắt của mọi người thì sự thực cũng đúng là như vậy. Có một người vợ tôn quý, chẳng bao lâu tôi được đề bạt thành phó khoa, đồng thời tôi có rất nhiều cơ hội ra nước ngoài học bồi dưỡng. Từ trước đến giờ, tôi luôn

cho rằng, quyết định đúng đắn nhất cả đời tôi chính là cưới cô vợ này.

Nhưng “Thiếu sót đáng tiếc được che giấu luôn khiến cho những thứ tưởng như hoàn mỹ có chút lấm chấm khiến ta chán ghét”. Tôi đã cảm nhận được sâu sắc câu nói này trong cuộc sống hôn nhân của mình. Tôi không biết có phải là tất cả các phụ nữ xinh đẹp đều thích gây khó dễ cho các ông chồng trong vấn đề sinh hoạt tình dục. Nói chung, mỗi lần quan hệ đều như làm công cụ - lấy nhau bao năm nay, tôi gần như chưa nhìn thấy toàn bộ thân thể của cô ấy, bởi cô luôn kiên quyết tắt đèn khi quan hệ. Hơn nữa, cô ấy từ chối “khúc dạo đầu”. Về điểm này, cô rất giống người phụ nữ tôn quý được vô

số các kỹ sĩ quý lạy của châu Âu thời kỳ xã hội phong kiến. Và tôi - tinh lực dồi dào lại buộc phải trở thành con chiên khổ hạnh của Chúa của cứu thế dưới thánh đường.

Thật may mắn, sau khi kết hôn chỉ vài năm, chúng tôi đã có con, một cậu con trai kháu khỉnh đáng yêu. Tôi thấy rằng đây thực sự là một việc xác suất thấp, bởi mặc dù khi chúng tôi đều đang ở giai đoạn sung mãn nhất, cũng chỉ quan hệ hai tuần một lần. Và sau đó khi có con, cô ấy càng có cơ để từ chối thân mật với tôi. Thậm chí tôi đã từng nghi ngờ rằng cô ấy đang tôn thờ một tà giáo nào đó.

Sau này tôi mới biết, nguyên nhân trực tiếp khiến cô ấy căm thù quan hệ tình dục chính là vì tính quá ưa sạch sẽ của cô. Bởi có lần cô vô tình nói với tôi, nếu như không vì muốn sinh con thì cô ấy quyết không cho tinh trùng của người đàn ông vào trong cơ thể mình. Cách nghĩ này khiến tôi còn sờn cả gai ốc. Tôi không biết cô ấy làm thế nào để giải quyết những ham muốn đó của mình, nhưng chỉ vì theo đuổi sự sạch sẽ tinh khiết mà từ chối quan hệ với chồng mình là một điều thực sự vô cùng khó hiểu.

Thế là tôi phải tự mình trải qua phần lớn đời sống tình dục. Mỗi lần tôi thấy ham muốn liền chui vào trong nhà vệ sinh, sau đó, tự thủ dâm bằng việc

tưởng tượng ra mình đang làm tình một cách phóng dăng với người phụ nữ lẳng lơ nhất trên thế giới. Điều thú vị là, trong khi tôi thủ dâm, đầu óc tôi luôn xuất hiện rất nhiều hình ảnh tưởng tượng kỳ dị, và có thể có xúc cảm để viết rất nhiều thứ.

Giờ thì tôi đã hiểu vì sao Allen Ginsberg^[9] có thói quen vừa thủ dâm vừa sáng tác - cuộc sống tình dục bị kìm chế là nguồn cảm hứng mạnh mẽ nhất.

Đôi khi tôi cũng đi tìm những người phụ nữ khác. Ví dụ, khi đi công tác ở tỉnh ngoài, tôi có làm cuộc trao đổi nho nhỏ với những người bán dâm gọi điện thoại đến phòng trong khách sạn, nhưng phần lớn tôi đều không thích như

vậy. Vì nó khiến tôi có cảm giác đời sống tình dục của tôi là một món đồ xa xỉ phẩm cần thiết phải mua - điều này khiến tôi rất tự ti. Tôi thường có hoang tưởng sau: trong một đêm xuân trăng sáng, tôi và một người phụ nữ hoàn toàn thuộc về riêng tôi, yên lặng ở trong nhà chúng tôi, cửa sổ phòng mở toang, rèm cửa sổ màu bạc voan mỏng, gió xuân nhè nhẹ thổi vào, vuốt ve da thịt của chúng tôi. Cô ấy mặc bộ đồ ngủ gợi cảm, cô ấy dùng ánh mắt vui nhộn để trêu chọc tôi, ngón tay mềm mại vừa vô tình, vừa cố ý vuốt qua ngực tôi... Tôi không biết mong ước không hề xa xỉ này của tôi đến khi nào mới có thể trở thành hiện thực. Hy vọng là trước khi khả năng về tình dục của tôi

bị cạn kiệt.

Thế là trong sự mơ hồ đó, nửa cuộc sống của tôi đã trôi qua cùng với sự tưởng tượng rất nhiều kiểu phụ nữ. Cuối cùng tôi cũng đã hiểu ra một điều, ông trời đều đối xử công bằng với tất cả mọi người. Ông luôn đặt một điểm tựa cân bằng cho từng người. Một người đàn ông sự nghiệp thuận lợi, cuộc sống vật chất đầy đủ thì không nên đòi hỏi có một cuộc sống tình dục hoàn mỹ nhất thế giới. Thật lòng, tôi rất yêu vợ mình, nhưng mỗi lần đối diện với cô ấy, tôi luôn cảm tưởng như mình chẳng qua chỉ là thân thể một con bù nhìn của một linh hồn khác của cô ấy. Cô ấy cho tôi tất cả những gì mà tôi đang có và tôi lại không thể dùng

loại sức mạnh cuối cùng của đàn ông để chinh phục được cô. Cũng chính vì thế, thân thể cô vẫn luôn có sức hấp dẫn rất lớn đối với sau khi chúng tôi đã kết hôn mười mấy năm.

Thậm chí, tôi đã từng nghĩ, nếu như có thể, tôi thà vứt bỏ tất cả những gì tôi đang có để đổi lấy một người phụ nữ không hề xinh đẹp, nhưng có thể khiến tôi cảm thấy mình thực sự đúng nghĩa là một người đàn ông.

Năm tôi bốn mươi tuổi, mẹ tôi qua đời. Hôm đó tôi gào khóc một trận, mẹ đã hy sinh cả đời vì tôi. Mặc dù tôi cũng đã đem lại cho bà những năm tháng yên tĩnh, dễ chịu trong cuộc đời, nhưng sự ra

đi của bà vẫn khiến tôi cảm thấy vô cùng áy náy. Tôi khóc suốt một ngày, mọi người đều nói tôi là đứa con hiếu thảo, chỉ riêng mình tôi biết, vì sao tôi khóc. Không chỉ bởi vì người thân qua đời, mà còn khóc cả cho bốn mươi năm tôi đã sống.

Người vợ xinh đẹp luôn ở bên cạnh tôi. Cô luôn miệng nói, cô hiểu được cõi lòng tôi.

Thực ra cô chẳng hiểu gì cả.

Sự ra đi của mẹ khiến tôi cảm thấy trên cõi đời này, chẳng còn gì để tôi cần gìn giữ nữa.

Có đôi khi tôi bỗng muốn bỏ nhà

ra đi, đến một thành phố hoàn toàn xa lạ. Ở đó, tôi sẽ giấu danh tính, tìm một người phụ nữ bằng lòng lên giường cùng tôi, bắt đầu xây dựng lại một gia đình. Tất nhiên cách nghĩ này chỉ là một mộng tưởng thoáng qua mà thôi. Cho dù tôi và vợ tôi không có cuộc sống tình dục, nhưng điều này không cản trở việc chúng tôi làm một cặp ân ái, hưởng hồ có cả con.

Tôi không biết ở Trung Quốc có tất cả bao nhiêu người đàn ông có cuộc sống giống như tôi. Họ vì con trẻ, vì tất cả những thứ đang có trong tay khiến người khác ngưỡng mộ và cam chịu cuộc sống giống như thầy tu khổ hạnh, từ bỏ niềm khoái lạc lớn nhất của chốn nhân gian.

Tôi nghĩ, nếu như cho họ có cơ hội được chọn lựa lại, họ sẽ cân nhắc kỹ lưỡng hơn nhiều, cũng giống như tôi vậy.

Chương 2

Cuộc gặp ngẫu nhiên

Mỗi người đều có lối sống mình yêu thích. Thế nhưng ta không được sống theo cách mình muốn, mà nó được hình thành bởi rất nhiều nhân tố phức tạp khi ta vẫn còn là một đứa trẻ.

Sa-tăng 1

Cuộc sống sinh viên khiến tôi vui vẻ hơn trước, bởi ở đây tôi không phải nhìn thấy những con người mà tôi căm ghét.

Mẹ kế thường xuyên gọi điện cho tôi hỏi thăm chuyện này chuyện khác. Mặc dù tôi thấy thật phiền hà, nhưng lần nào tôi cũng đều rất khách sáo. Bởi sau khi rời khỏi nhà, tôi ít nhiều cũng tự kiểm điểm lại những hành vi trước đây của

mình: mặc dù tôi rất căm hận bà ta, nhưng trên thực tế, bà ta chưa từng làm việc gì có hại đối với tôi. Cho nên, tôi đối xử khắc nghiệt đối với bà như vậy, quả cũng hơi quá đáng.

Không thể phủ nhận được rằng lý do tôi rời khỏi nhà học đại học phần lớn là để tránh né bà, nhưng trong khoảng thời gian sau khi rời khỏi nhà, thật không ngờ nỗi căm hận trong lòng tôi đã giảm đi đáng kể. Đương nhiên không phải vì những lời hỏi han quan tâm nửa thật nửa giả của bà đối với tôi.

Trên thực tế, những thứ bị mất đi, dù bạn có thích hay không, sau khi mất đi đều khiến bạn nhớ nhung. Cho dù tôi

không hề thích người mẹ này và gia đình này, nhưng khi thực sự sống một mình, tôi lại luôn nhớ đến những ngày tháng có người nấu cơm cho mình ăn, bận rộn làm việc cho mình. Con người đôi khi thật bỉ ổi.

Thật may là sống một mình vẫn là cuộc sống tôi khao khát. Mặc dù có hơi mệt, nhưng tôi đã thích ứng ngay và vô cùng thích thú cuộc sống này. Sau khi sống một mình, tôi cũng khoan dung hơn trước một chút, và cũng hiểu biết một số thứ hơn. Tôi cảm thấy mình đã dần trưởng thành.

Các môn học của khoa Hý kịch vốn hơi khô khan, gương mặt những thầy

giáo nổi tiếng mà tôi ngưỡng mộ từ lâu thì thiếu sự lương thiện và quá già cỗi. Hơn nữa, trình độ giảng dạy của họ chẳng được như mọi người vẫn ca ngợi. Rất nhiều sự việc đều như vậy, quan sát từ xa đẹp hơn hẳn khi lại gần. Trước khi nhận diện rõ sự việc, con người dường như luôn muốn tin tưởng vào những tin tức không có căn cứ, và trong đầu mình hình thành một ý kiến được mặc định sẵn. Tôi cũng không thể là một ngoại lệ, và tôi đành phải tìm niềm vui thú khác ngoài giáo trình học.

Vườn trường rất đẹp. Nếu như không nhìn những tòa kiến trúc hình dạng kì quái được gọi là khu giảng đường, tôi rất muốn cho rằng đây là một công viên

trong rừng sâu của quốc gia.

Trường học đã bỏ một số tiền lớn cho việc xây dựng vườn trường để làm cho vườn trường ngày càng đẹp đẽ. Những vườn đại học thế này ở Bắc Kinh không có nhiều, phần lớn các trường đại học và học viện đều liên kề quanh thành phố đông đúc ồn ào, và thế là những sinh viên nam nữ của ngôi trường đó càng dễ bị mất đi bản tính trong môi trường người xe nườm nượp.

Trong vườn trường có một cái hồ rất nổi tiếng, đó là hồ “Vô Danh”. Hàng ngày trong khoảng thời gian từ lúc hoàng hôn đến tận nửa đêm, những đôi tình nhân trò chuyện yêu đương ngồi chật kín

những chiếc ghề đá và các hòn đá lớn ở bên hồ.

Nước hồ có thể coi là trong suốt dưới ánh trăng, những vật màu trắng nổi lên bên trên mặt hồ cũng luôn bị màu sắc buổi tối che khuất. Lúc này, ngắm hồ thì quả thật đúng là có chút cảm giác lãng mạn.

Các anh khóa trước kể cho tôi nghe một câu chuyện vô cùng thú vị. Nói là, một đôi khi đang tâm tình bên hồ, đột nhiên bị rơi xuống hồ, người con trai biết bơi, người con gái bị chết đuối. Sau đó nghe người con trai đó nói là bị người khác đá mạnh từ đằng sau xuống. Đến tận bây giờ vẫn chưa tìm được ra thủ phạm.

Không biết hẳn ta định giở trò đùa tai quái hay một trong hai người thuộc đôi tình nhân này đã đắc tội với hẳn. Tôi phân tích có thể hung thủ là kẻ ngưỡng mộ ai đó trong đôi tình nhân này, bị đá xuống nước chỉ vì đồ kỵ. Thế là cái hồ vốn lãng mạn này lại được khoác thêm sắc thái phong tình và thần bí, là một biểu tượng để những đôi yêu đương ham thích những điều mới lạ tôn sùng.

Nói chung, hồ Vô Danh có một địa vị rất đặc biệt trong trường. Lúc hoàng hôn, tôi thường ngồi học một mình yên tĩnh bên hồ, bởi tôi phát hiện ra cả vườn trường rộng lớn dường như chỉ có nơi này khiến tôi tĩnh tâm được một chút. Hơn nữa, bất cứ ai cũng đều có mong

muốn săn tìm và nhìn trộm những việc của các đôi nam nữ, tôi cũng không ngoại lệ. Ngày ngày học bài và nghe nhạc giữa âm thanh vuốt ve, ôm hôn của những đôi nam nữ, cũng là một việc khá thú vị.

Ngoài hồ Vô Danh, mạng internet đã đem lại niềm hứng thú lớn nhất cho tôi.

Mạng không phải là thứ gì tốt đẹp cả, nói thực tôi chưa bao giờ hy vọng sẽ tìm được niềm vui trên mạng. Từ nhỏ đến lớn, tôi không hề tin tưởng những người ở ngay bên cạnh mình, huống hồ những con số ly kì cổ quái và những chữ [\[10\]](#) được ghép lại thành thông tin cá nhân của phương thức giao tiếp “hậu

hiện đại” này.

Nhưng chắc chắn rằng mạng internet là nơi hoạt động phù hợp nhất với kiểu người như tôi. Bởi vì ở đây bạn chẳng cần tin ai cả, lại có thể biết được bất cứ những gì bạn muốn biết. Tôi vẫn luôn mong đợi có một không gian sinh tồn như thế này, ở một mức độ nào đó, mạng đã đáp ứng nhu cầu của tôi, bởi mạng có thể cho tôi một kiểu tự do gần như tuyệt đối. Có tự do yêu và được yêu, tự do trút giận và chịu đựng, tự do ngán ngơ và sôi nổi, tự do sỉ nhục và bị sỉ nhục.

Bất luận thế nào, cũng đều không có ai can thiệp.

Cũng giống như những người khác, tôi lên mạng đầu tiên là do buồn chán. Lần đầu tiên tôi chat cùng với một người có tên “Thần mặt trời”, trong một room (phòng chat) rất ít người, nick của tôi là “Con trai của Sa-tăng”. Tôi vốn định gọi thẳng luôn là “Sa-tăng” nhưng cảm thấy cái tên Sa-tăng có vẻ hơi già, nên tôi đã chọn cái tên “Con trai của Sa-tăng” này để làm cho mình trẻ hơn một chút. Đến giờ tôi vẫn còn nhớ nội dung cuộc trò chuyện. Thỉnh thoảng nghĩ đến, tôi vẫn cảm thấy buồn cười.

Thần mặt trời: Chào bạn!

Tôi: Chào bạn! (hình mặt cười -

vì lần đầu tiên chat nên vô cùng thân thiện và nhiệt tình).

Thần mặt trời: Bạn bao nhiêu tuổi?

Tôi: Tôi 19 tuổi rồi, còn bạn?

Thần mặt trời: Bạn là người ở đâu? Đã đi làm chưa?

Tôi: Bạn vẫn chưa trả lời câu hỏi của tôi mà!

Thần mặt trời: Bạn là nam hay nữ?

Tôi: đương nhiên là nam rồi.

Thần mặt trời: *Thật không?*

Tôi: *Thật chứ sao!*

Thần mặt trời: *Tôi dám cược rằng bạn là nữ.*

Tôi: *.....*

Thần mặt trời: *Cô gái ơi, sao lại không nói gì?*

Tôi: *Tôi thực sự là con trai.*

Thần mặt trời: *Bạn là con gái.*

Tôi: *Tôi là con trai.*

Thần mặt trời: *Bạn là con trai thật sao?*

Tôi: *Tôi thực sự là con trai!*

Thần mặt trời: *Mẹ mày chứ, không nói sớm, làm cho bố mày mất công nói nãy giờ!*

Tôi:

Thế là lần chat đầu tiên của tôi bị kết thúc trong những câu hỏi như điều tra hộ khẩu và lời chửi đồng tráo trở.

Trên mạng thì luôn đầy rẫy những thứ tẻ nhạt như vậy. Ví dụ như phòng chat này.

Tất nhiên sau này bạn trên mạng của tôi nói cho tôi biết vào trong room

này phần lớn đều là con gái, hơn nữa họ đều thích lấy tên con trai. Thế là người anh em đó cứ khẳng định rằng tôi là con gái, điều này cũng có thể tha thứ được. Nhưng nó khiến tôi rất khó chịu. Tôi hận phụ nữ, cho nên nếu như có người coi tôi là phụ nữ, đó dường như là sự sỉ nhục lớn nhất đối với tôi.

Tôi quyết định từ bỏ luôn việc chat. Tôi vốn cũng chẳng thích trò chuyện giao lưu với người khác, huống hồ là những kẻ trời ơi đất hỡi ở đâu không biết rõ mặt mũi ra sao. Con người chẳng qua cũng chỉ là những kí hiệu mang tính tượng trưng trên mạng, tác dụng của họ là khiến cho mạng trở nên náo nhiệt hơn một chút, chứ không phải

làm cho những người lên mạng trở nên buồn bực - ít ra là tôi nghĩ như vậy.

Phần lớn thời gian trên mạng tôi đều ở trong trạng thái đi tha thần khắp nơi. Thỉnh thoảng vào một số BBS [\[11\]](#) để viết một vài thứ. Tôi không bao giờ vào các trang web công cộng, bởi những trang web đó giống như những ngôi nhà giàu sang kín cổng cao tường, kiêu ngạo và chậm chạp. Tôi thích vào những trang web cá nhân mà mọi người được tự do thiết kế. Những trang web nhỏ tuy quy mô không lớn nhưng tuyệt đối mới mẻ và là thứ hấp dẫn nhất trên mạng.

Một ngày nào đó trong một tháng nào đó, của một năm nào đó, tôi vô tình

vào một trang web của người có tên “Thành phố của Sa-tăng”. Đây là trang web cá nhân liên quan đến điện ảnh. Thực tôi không hề có sự yêu thích đặc biệt với điện ảnh, nhưng bởi hý kịch và điện ảnh quá gần gũi với nhau, nên tôi cũng quan tâm hơn một chút những thứ thuộc về điện ảnh. Huống hồ, tên người chủ trang web lại giống tên tôi như vậy, hơn nữa, “Con trai của Sa-tăng” đương nhiên cần phải sống trong “Thành phố của Sa-tăng”.

Nền chính của trang web là màu đen. Có thể nhận thấy được sự khuyết thiếu trong thế giới nội tâm của người chủ trang web này. Trang chủ của trang web viết mấy hàng chữ sau: “Con người,

đời người, về bản chất là cô độc và bất lực. Cho nên cần giao lưu với người khác để nhận được sự thấu hiểu. Thế nhưng việc cùng thấu hiểu nhau thực sự có kết quả thật sao? Không, không thể nào. Những cố gắng để tìm kiếm sự thấu hiểu là vô ích. Vậy thì tội gì mà phải cố gắng chứ? Tại sao lại không thể thay đổi thái độ chứ - Đã không thể nào tìm kiếm được sự thấu hiểu, vậy thì đừng cố gắng nữa, như vậy vẫn có thể sống vui vẻ tốt đẹp cả mà. Hay nói một cách khác, thà ngồi chơi với riêng mình còn hơn là phải miễn cưỡng giao tiếp với người khác để tiêu trừ sự cô độc và sự bất lực”^[12].

Tôi nhận ra đây là một đoạn trong

cuốn tiểu thuyết “Rừng Na Uy” của Haruki Murakami. Khi tôi đọc tác phẩm của Haruki Murakami, đoạn văn này vốn chẳng hấp dẫn tôi. Thế nhưng hôm nay, khi nhìn thấy nó trên trang web của một người xa lạ, trong lòng tôi lại có một cảm giác “thần thờ” giống như Trương Ái Linh [\[13\]](#) đã nói.

Tôi không thích loại cảm giác này, bởi dường như nó phơi bày nội tâm của tôi trước tất cả mọi người. Nhưng tôi vẫn như bị ma đưa lối ấn vào kí hiệu nút “Enter” giống như cánh cửa bò vào địa ngục.

Trong trang web, điều khiến tôi ngưỡng mộ là một trang áp phích quảng

cáo lớn của bộ phim điện ảnh “Thiên thần sa đọa”. Bốn “Thiên thần” trong phim như đang dùng những tư thế độc đáo của riêng mình để thể hiện điều gì đó với tôi.

Lê Minh thể hiện điệu cười mỉm đặc thù của anh, Lý Gia Hân thể hiện đôi chân tuyệt đẹp trong đôi tất liền quần lưới, còn có cả ánh mắt ưu tư của Kim Thành Vũ, đôi môi độc ác của Dương Thái Ni và đôi lông mày phóng đảng của Mạc Văn Hy. Những người độc ác như ác quỷ này được gọi là “Thiên thần”, vậy thì những người nào được gọi là “Sa-tăng”?

Âm nhạc nền chính là bài hát do

Quan Thúc Di thể hiện:

“Quên anh ta, có nghĩa là quên đi mọi thứ...”

Trong khoảnh khắc đó, tôi bỗng có cảm giác muốn khóc.

Bao năm nay, tôi đã quen với việc dùng vẻ bề ngoài để che đậy nội tâm của mình trong mọi tình huống. Chữ “khóc” là chữ không tồn tại trong từ điển của tôi. Nghe cha tôi nói, khi tôi còn chưa biết đi đã hoàn toàn không còn khóc nữa. Thế mà hôm nay, một trang web vớ vẩn lại khiến cho tôi có cảm giác muốn khóc.

Thế là tôi liền ghi lại số QQ [\[14\]](#)

của người chủ trang web. Mặc dù tôi không hề có hứng thú với việc chat, nhưng tôi vẫn muốn nói chuyện với con người tôi chưa từng quen biết này. Bởi từ trong câu chữ và hình ảnh của anh ta, tìm thấy một số tâm trạng rất giống trong tâm can tôi hay có thể nói là những thứ vốn hoàn toàn giống.

Từ nhỏ đến lớn, tôi gần như không có bạn bè. Tôi nghĩ, sau ngày hôm nay, có thể sẽ có chút thay đổi.

Khi tôi add anh ta trong list [\[15\]](#) bạn bè của tôi, vừa vặn anh ta đang online. Tên của anh ta rất đơn giản, chỉ là một từ đơn trong tiếng anh

“ALONE”^[16].

Mọi người nói, mỗi duyên trên mạng phần lớn đều bắt đầu từ sự hứng thú đối với tên của đối phương. Tôi phải thừa nhận rằng, tên của anh ta đã cuốn hút tôi.

Thế là tôi liền đánh hai chữ “*Xin chào.*”

“*Bạn thực sự là con trai của Sattang u?*”

“*Đúng thế,*” tôi nói.

“*Vậy chúng ta cùng nói chuyện nhé!*” Anh ta nói.

Sa-tăng 3

Hôm Lâm Lâm vào trong thành phố của Sa-tăng của tôi, chính là ngày sinh nhật tôi tròn 22 tuổi.

Hôm đó, rất đông người đến nhà tôi, thậm chí có một số người tôi còn không nhớ được tên. Bởi đây là lần sinh nhật đầu tiên của tôi sau khi tốt nghiệp đại học, cho nên bố mẹ tôi mời rất nhiều người họ hàng thân thích đến chơi.

Thực ra, mỗi lần sinh nhật tôi,

trong nhà đều rất náo nhiệt, bởi mẹ tôi chưa bao giờ từ bỏ cố gắng để làm tôi hòa nhập cùng mọi người. Cho dù tôi chẳng thềm quan tâm một chút nào đến điều này.

Mỗi người đều có lối sống mình yêu thích. Thế nhưng ta không được sống theo cách mình muốn, mà nó được hình thành bởi rất nhiều nhân tố phức tạp khi ta vẫn còn là một đứa trẻ. Nhưng khi một số những lối sống trở thành thói quen, muốn thay đổi nó là điều vô cùng khó khăn. Điều tuyệt diệu là khi người trong cuộc luôn thích thú với lối sống này thì họ sẽ không muốn thay đổi hay nói cách khác là không hề có ý định thay đổi.

Cách suy nghĩ này ngày càng trở nên rõ nét hơn sau khi tôi quen biết với “Con trai của Sa-tăng”.

Tối hôm đó, sau khi khách khứa ra về hết, tôi cảm thấy vô cùng mệt mỏi. Có thể cảm nhận được mẹ tôi vẫn ở trong trạng thái rất phấn khích, bà vẫn nói đi nói lại với cha tôi về một số họ hàng trông khác hẳn trước đây, nhưng cha tôi thì lại có bộ dạng chẳng thêm quan tâm tới. Sau khi tôi mắc chứng trầm cảm, cha tôi càng trở nên trầm lặng hơn. Ông chẳng quan tâm gì đến căn bệnh nói nhiều dai dẳng của mẹ - điển hình tính cách ở độ tuổi tiền mãn kinh của phụ nữ. Tôi nhận ra rằng, ông vẫn luôn hối hận vì sự hung bạo chuyên quyền trong nhiều

năm tháng trước đây trong gia đình. Nhưng tất cả đã quá muộn rồi, hình tượng của ông đã được định hình trong lòng tôi rồi, không bao giờ có thể thay đổi được. Trong suy nghĩ của tôi, ông đã trở thành một biểu tượng của bậc phụ huynh nghiêm khắc.

Sau khi tôi bước vào phòng mình, tâm trạng bỗng trở nên vô cùng thoải mái, sáng khoái. Bởi tôi biết trên thế giới này chỉ có duy nhất căn phòng này hoàn toàn thuộc về tôi.

Tôi cởi quần áo ngoài, mở máy vi tính, kết nối mạng internet, vào “Thành phố của Sa-tăng” của tôi, và lập tức phát hiện số QQ của cậu ấy.

Tôi không bao giờ có thể quên được buổi tối hôm đó. Bởi sự xuất hiện của cậu, trên ý nghĩa nào đó, đã làm thay đổi cuộc sống của tôi. “Con trai của Sa-tăng” là điển hình của kẻ quá khích và cố chấp. Tên cậu ấy khiến tôi vô cùng hưng phấn, tôi cảm giác chúng tôi sẽ nói chuyện rất hợp.

Đây không phải là mối nhân duyên, đây là sự giao ước ngầm giữa ác quỷ với nhau.

***ALONE (Tôi):** Cậu thực sự là con trai của Sa-tăng chứ?*

***Con trai của Sa-tăng (Cậu):** Đúng thế.*

ALONE: *ALONE không phải là cô độc, là sống một mình. Tôi sống một mình, nhưng tôi không hề cô độc. Hay nói cách khác, tôi thích cô độc.*

Con trai của Sa-tăng: *Chúng ta nói chuyện về cái gì nhỉ?*

ALONE: *Điện ảnh.*

Con trai của Sa-tăng: *Cậu rất thích “Thiên thần sa đọa”?*

ALONE: *Không thích. Thực ra, tôi chẳng thích thứ gì ngoài cô độc. Chỉ có thể nói, bộ phim đó rất hợp với tôi.*

Con trai của Sa-tăng: *Bộ phim*

đó vốn không phù hợp với bất cứ ai, bởi mỗi người trong đó đều có cách sống riêng của mình.

ALONE: Nhưng họ đều có một điểm chung, đó là cô đơn.

Con trai của Sa-tăng: Cậu thích cô độc, tất nhiên cũng sở thích cô đơn.

ALONE: Cậu nhầm rồi, cô độc và cô đơn không giống nhau.

Con trai của Sa-tăng: ?

ALONE: Cô độc thuộc về thân xác, cô đơn thuộc về tinh thần. Thân xác thuộc về riêng mình, tinh thần thuộc về toàn thế giới.

Con trai của Sa-tăng: Cho nên cậu thích cô độc, nhưng lại không thích cô đơn.

ALONE: Nói một cách chính xác, tôi thích sự cô đơn bầu bạn cùng cô độc.

Con trai của Sa-tăng: Tôi không xem nhiều phim lắm. Nhưng cậu đã khiến tôi nhớ đến nhân vật chính trong một bộ phim.

ALONE: Là phim gì?

Con trai của Sa-tăng: Là một nhân vật trong phim “Tình dục. Lời dối trá. Cuốn băng”. Cậu có thấy mình

giống anh ta không?

ALONE: *Đúng là có một chút.*

Con trai của Sa-tăng: *Tôi đoán là cậu cũng thích vừa xem băng video vừa tự thủ dâm?*

ALONE: *Thực ra, thủ dâm cũng là một hình thức sinh hoạt tình dục và đối với một số người nó là hoàn mỹ nhất trên thế giới này.*

Con trai của Sa-tăng: *Chỉ vì được tự do? Muốn làm gì tùy thích?*

ALONE: *Không chỉ vì những thứ đó. Tôi đã nói rồi, thân xác con người chỉ thuộc về riêng mình, sự đụng chạm*

của bất cứ ai đều là bôi nhọ sự cô độc.

Con trai của Sa-tăng: *Thực ra những người thủ dâm, về bản chất là không có dục vọng. Dục vọng của họ trên thực tế chỉ là một loại nhu cầu.*

ALONE: *Tôi cũng không biết rốt cuộc nên gọi dục vọng của mình là gì. Tôi cũng chưa hề được thỏa mãn từ việc thủ dâm, nhưng lại có thể tìm thấy được niềm vui. Tôi nghĩ, đối với tôi, đó là trạng thái sinh tồn lý tưởng nhất.*

Con trai của Sa-tăng: *Chỉ cần cậu hài lòng là được.*

ALONE: *Thực ra tôi rất muốn biết dục vọng của một người bình*

thường thì sẽ như thế nào?

Con trai của Sa-tăng: *Nếu như cậu đọc sách của Henry Miller, cậu sẽ hiểu. Khi toàn bộ dục vọng của một người bị người khác phơi bày ra trước bàn thiên hạ, anh ta cũng sẽ chẳng còn ham muốn gì nữa.*

ALONE: *Vì sao?*

Con trai của Sa-tăng: *Bởi vì như vậy cậu sẽ hiểu dục vọng có thể thuộc về một người, cũng có thể thuộc về hai người, có thể thuộc về đàn ông và đàn bà, cũng có thể thuộc về đàn ông và đàn ông, đàn bà và đàn bà, thậm chí có thể thuộc về rất nhiều người, tất cả mọi*

người. Nếu như cậu hiểu được đạo lý này, cậu sẽ hiểu rõ bất cứ nhu cầu gì của mình cũng đều có thể gọi là dục vọng.

ALONE: Có thể nói với tôi về dục vọng của cậu được không?

Con trai của Sa-tăng: Điều ham muốn lớn nhất của tôi là trên thế giới này không có đàn bà, không có một ai hết.

ALONE: Tại sao cậu lại hận đàn bà đến thế?

Con trai của Sa-tăng: Thực ra không phải tất cả mọi người đàn bà đều đáng hận. Nhưng vài người đàn bà

đáng hận là đủ để khiến tôi căm hận tất cả đàn bà trên giới.

ALONE: *Nhưng nếu không có đàn bà, cậu lấy gì để đáp ứng những dục vọng khác của cậu.*

Con trai của Sa-tăng: *Tôi đã nói rồi, dục vọng có thể thuộc về bất cứ hai người nào. Không có đàn bà, vẫn còn đàn ông.*

ALONE: *Theo như tôi hiểu, cậu là một kẻ đồng tính do hoàn cảnh xô đẩy. Không biết nói như vậy cậu có phật ý hay không?*

Con trai của Sa-tăng: *Ha... ha, tôi cũng đang suy nghĩ về vấn đề này.*

Nhưng tôi vẫn chưa nghĩ. Tôi vốn khá lười biếng mà. Cậu nói thế nào thì là thế đó đi. Nhưng cậu sao lại nói tôi là “hoàn cảnh xô đẩy”?

ALONE: *Tức là cậu có ham muốn đối với đàn ông, nhưng nguyên nhân lại không phải vì tình dục, mà là do sự tẩy chay phụ nữ.*

Con trai của Sa-tăng: *Nhưng điều đáng buồn cười là, đến tận hôm nay, tôi vẫn chưa từng nảy sinh ham muốn với bất cứ người đàn ông nào. Nói một cách cụ thể, tôi đang ở trong trạng thái ức chế ham muốn tình dục. Ha... ha...*

ALONE: Có lẽ tôi sẽ làm cho cậu này sinh ham muốn đấy. Ha...ha!

Con trai của Sa-tăng: Không thể nào, bởi tôi cảm thấy cậu là người tự kỉ ám thị.

ALONE: Nhưng tôi nhìn thấy hình ảnh mình trên người cậu.

Con trai của Sa-tăng: Chúng ta tuyệt đối chẳng có gì giống nhau, nhưng giữa chúng ta lại có điểm chung bản chất nhất.

ALONE: Là cô độc?

Con trai của Sa-tăng: Đúng đấy.

ALONE: *Cậu cũng thích cô độc?*

Con trai của Sa-tăng: *Trước thì không thích nhưng một ngày nào đó, tôi phát hiện ra bên cạnh mình đầy rẫy những kẻ khiến ta chán ghét, thậm chí kinh tởm, tôi cũng thích cô độc.*

ALONE: *Ít ra chúng ta có một điểm không giống nhau.*

Con trai của Sa-tăng: *Là gì vậy?*

ALONE: *Cậu thích cô độc vì bị dồn ép, tôi thích cô độc là do tự phát.*

Con trai của Sa-tăng: *Ha ha, đúng thế.*

ALONE: Nói thực lòng, tôi rất muốn gặp cậu.

Con trai của Sa-tăng: Người tự kỷ ám thị rất cuộc cũng có lòng hiếu kì giống như bao người bình thường khác.

ALONE: Không phải là để gặp con người cậu, mà là để xem xét một cách nghiêm túc xem tôi có thể chọn lựa một cách sống khác.

Con trai của Sa-tăng: Chúng ta gặp nhau ở đâu?

....

Tôi gặp “Con trai của Sa-tăng” vào lúc ba giờ sáng. Trước khi ra khỏi

nhà, thậm chí tôi đã tỉ mỉ chọn lựa một bộ quần áo khá đẹp. Thực ra, hành động kiểu này trong tư duy của tôi là hành động vô cùng vô vị, nhằm chán, nhưng tôi luôn có cảm giác người tôi gặp hôm nay, không giống với những người khác.

Nói ra thấy cũng khá buồn cười, thậm chí tôi còn thoáng hy vọng “kẻ đồng tính do hoàn cảnh xô đẩy” này có thể nảy sinh tình cảm với tôi, bởi trong khi trò chuyện với cậu, tôi đã thấy khá hứng thú với cậu. Tôi cảm nhận mãnh liệt thấy hình ảnh của mình trên người cậu, đến độ hoài nghi cậu chính là một nhân vật tôi khác. Có lẽ từ trên người cậu, tôi có thể tìm thấy nhân vật tôi tương đối hoàn chỉnh.

Tôi rất ít khi ra khỏi nhà vào ban đêm một mình, thực ra tôi rất ít khi ra khỏi nhà. Do đó, tôi chưa bao giờ ngờ được khung cảnh ba giờ sáng lại đẹp đến như vậy. Trong màn đêm đen kịt, những tòa cao ốc ban ngày tung hoành ngang ngược, lúc này bỗng trở nên khô héo và tầm thường. Bây giờ đang là tháng Tư, nên thời tiết lúc ba giờ sáng vô cùng lạnh. Đường phố rộng thênh thang, không có tiếng người và tiếng xe cộ qua lại ồn ào huyên náo khiến cho thành phố to lớn như chậm chạp này bỗng trở nên có vài nét đáng yêu.

Trên đường đã bắt đầu có vài ba người đi lại vội vã, khiến bầu trời đêm

vốn tỉnh mạch bớt đi chút hài hòa.

Từ trước đến nay tôi luôn mong muốn được sống trong thành phố như thế này. Tất cả đều là màu đen, không có thứ gì có thể làm chói mắt và có sự xâm phạm. Tất cả mọi người đều có thể tự do sống ở bất cứ con đường nào, bất cứ tòa kiến trúc nào trong thành phố mà không bị người khác quấy rầy. Chỉ cần bạn không bắn tinh dịch của mình lên người khác, giống như thành phố trong “Thiên thần sa đọa”. Mọi người đi theo quỹ đạo riêng của mình, đôi lúc giao thoa với vết chân của người khác, cũng chỉ là thỏa mãn những ham muốn nhất thời của nhau, cả trên tình cảm lẫn xác thịt.

Tôi và “Con trai của Sa-tăng” hẹn nhau tại một cây cầu vượt dành cho người đi bộ, cách nhà tôi không xa. Hẹn ở địa điểm này vì tôi sợ đối phương không được cao to, sẽ bị màn đêm che khuất.

Từ đằng xa, tôi đã nhìn thấy một cậu con trai có khuôn mặt thanh tú, dáng người thanh mảnh đang dựa vào tay vịn của cầu vượt và chăm chú nhìn lên bầu trời. Chính là cậu ấy rồi. Thật không ngờ “Con trai của Sa-tăng” là một thanh niên đẹp trai.

Sa-tăng 2

Khi xuống máy bay, nước mắt trên mặt tôi vẫn chưa khô. Chẳng phải tôi đau buồn vì phải rời xa thành phố mà tôi đã sống suốt mười chín năm qua, mà là vì khi tôi đi tôi chưa được bố tôi ôm. Về phần mẹ, tôi vốn chẳng quan tâm. Tôi không biết vài năm nữa hay mười mấy năm nữa tôi có còn chống đối bà như thế này hay không, nhưng ít nhất, hiện giờ rời xa bà, tôi cảm thấy vô cùng thoải mái. Trong khoảnh khắc đặt chân lên Bắc

Kinh, tâm trạng tôi bắt đầu trở nên vui vẻ, bởi đây là lần đầu tiên tôi được hít thở bầu không khí tự do, không bị trói buộc.

Vừa bước xuống máy bay, từ xa tôi đã nhìn thấy một người phụ nữ dáng người nhỏ bé nhưng thần sắc tươi tắn, mỉm cười đi về phía tôi. Trước khi lên máy bay, mẹ đã dặn, nên tôi biết đây là bác gái tôi, chính là vợ của người bác đang làm chức quan to. Nếu như không được nói trước, có lẽ tôi sẽ cho rằng đây chỉ là một phụ nữ giống như bao bà nội trợ xách làn đi mua thức ăn trong chợ tự do, bởi bà thực sự không có khí chất, dáng vẻ của phần lớn các phu nhân quan chức. Nếu nói cho hay, thì có thể nói

rằng đây là phu nhân tính tình hòa nhã, thân thiện.

Bác gái là một người phụ nữ rất thân thiện - thân thiện hơn hẳn mẹ đẻ của tôi. Bà vừa giải thích cho tôi lý do bác trai tôi không tự mình đến đón tôi được, vừa bảo mấy người đàn ông cao to đi cùng xách hành lý của tôi lên chiếc xe hơi màu đen hãng Toyota. Tôi không biết nên nói gì với bà, đành giữ mãi nụ cười lịch sự.

Sau khi lên xe, bác tôi nắm tay tôi và bắt đầu nói về những chuyện vặt vãnh mà tôi chẳng có chút hứng thú gì. Bà nói lần trước bà gặp tôi cách đây đã mười mấy năm rồi, hồi đó, tôi vẫn còn là một

cô bé con chưa biết đi và nước dãi nhỏ ướt đầm áo, cả ngày cứ quần vào trong lòng mẹ, giờ thì đã trở thành một cô gái xinh đẹp, sạch sẽ và tinh tươm. Khi nói đến điều này, tôi thấy trong mắt bà lộ ra vẻ sầu muộn. lúc này, tôi bỗng nhớ ra bác tôi cũng có một người con ruột, lớn hơn tôi một vài tuổi. Thế là tôi tiện thể tiếp lời bác, hỏi bà có phải anh họ tôi đã tốt nghiệp đại học rồi không?

Ánh mắt vốn rạng rỡ của bác bỗng tối sầm xuống.

“Nó đã tốt nghiệp rồi.” Bác nói giọng yếu ớt.

Và từ lúc đó trở đi, trên cả đoạn

đường, bác đều im lặng, thế là tôi có thời gian để nhìn ngắm phong cảnh bên ngoài cửa sổ xe qua lớp kính.

Đường phố Bắc Kinh sạch hơn Thượng Hải một chút, cũng rộng hơn một chút. Nhưng do số người đi lại trên đường phố quá đông, nên thấy rõ sự chen chúc, chật chội. Kiến trúc hai bên đường khá giống Thượng Hải, phần lớn là cao to và xấu xí. Vì thế niềm hứng thú của tôi đối với thành phố này đã giảm đi rất nhiều. Có lẽ các thành phố lớn đều giống nhau thôi. Thêm vài năm nữa, ở Bắc Kinh cũng sẽ xuất hiện rất nhiều người mà tôi không thích, và tôi sẽ lại đi tìm một thành phố khác.

Nghĩ đến đây, tôi bỗng thấy man mác buồn.

Cả chặng đường, tôi và bác chẳng nói chuyện gì với nhau cả. Xe chạy rất lâu mới đến được nhà bác.

Khác hẳn với nhà tôi, nhà bác nằm trong một khuôn viên dân cư phong cảnh rất đẹp, là một tòa kiến trúc cao tầng.

Căn hộ rất rộng, thấy rõ sự trống trải. Khi về đến nhà, bác lại trở nên sôi nổi thích trò chuyện một cách dị thường. Bà lại bắt đầu kể đi kể lại tình cảm của bà với căn hộ này. Bà nói từ nhỏ bà đã không nhìn thấy bụi bẩn, nên mỗi ngày đều quét dọn phòng rất nhiều lần, cho

nên căn phòng luôn sạch sẽ. Đến lúc này tôi mới hiểu ra rằng trên thế giới này, không chỉ mình mẹ tôi là người phụ nữ bị gia đình choán hết tâm tư suy nghĩ. Điều đặc biệt là, mẹ tôi dồn sự chú ý vào tôi, còn bác tôi thì lại dồn vào căn nhà này. Nghĩ đến đây, tôi cảm thấy thật ngưỡng mộ ông anh họ chưa từng gặp mặt này - anh ấy có thể sống một cuộc sống mà tôi hằng mơ ước, bác lại không hề cần nhàn ca thán và quản thúc anh ấy giống như mẹ tôi đối xử với tôi.

Bác quét dọn căn phòng dành cho khách sạch sẽ và ngăn nắp, căn phòng không rộng, có một chiếc giường đơn trông rất nhỏ nhắn, ga trải giường trắng tinh khiến tôi cảm thấy rất dễ chịu. Bên

cạnh giường có một chiếc bàn viết rất to, trên bậu cửa sổ còn có một chậu hoa mà tôi không biết tên đang nở tuyệt đẹp. Kính trên cửa sổ được lau rất sạch sẽ, có thể nhìn rõ được con đường trong khu. Trên đường liên tục có người qua lại, trông như những cục bông đang lăn tròn.

Khi tôi sắp xếp hành lý tương đối ổn định thì đã bốn giờ chiều. Bác đang nấu bữa tối trong bếp, bà thân mật bảo tôi cứ ngồi trong ở phòng khách xem TV. Tôi nghĩ lẽ ra tôi cần phải vào bếp rửa rau hay trò chuyện với bà cho phải phép, nhưng bà nhất quyết đòi vào bếp một mình. Bà nói trong bếp quá nóng, tôi không chịu được. Tôi bỗng nhớ đến những người phụ nữ mắc bệnh ưa sạch

sẽ, thường không cho phép người khác vào bếp của họ, cho nên tôi cũng biết ý đi ra ngoài.

Tôi quyết định đi tham quan các phòng, dù sao tôi cũng sẽ sống ở đây trong một khoảng thời gian tương đối dài.

Phòng khách bày biện rất sang trọng. Tôi nghĩ việc này có quan hệ chặt chẽ với thân phận quân nhân của bác trai tôi. Từ chiếc ghế sofa bằng da thật, đến tất cả những đồ đạc khác đều thấp thoáng thể hiện khí phách mạnh mẽ. Giữa phòng khách và cửa có một hành lang dài. Tôi chú ý thấy trong một góc của hành lang có một cánh cửa gỗ rất tinh xảo. Tôi đẩy

một cái, nhưng cánh cửa đã bị khóa. Tôi đoán có khả năng đây là căn phòng để cất giữ đồ, cho nên tôi lại quay trở lại phòng khách.

Bác gái nhanh chóng chuẩn bị xong cả một bữa cơm khá thịnh soạn. Điều khiến tôi vô cùng cảm động là không ngờ trên bàn ăn lại bày mấy món ăn Thượng Hải. Bác nói, sợ tôi mới đến, không ăn quen món ăn phương Bắc.

Một lúc sau bác trai tôi cũng về. Trông ông cũng gần giống như trong tưởng tượng của tôi, ông là hình tượng điển hình của người quân nhân. Ông ít khi cười nói, sắc mặt luôn thể hiện sự nghiêm nghị. Nhưng có một điều tôi có

thể khẳng định được rằng, tình cảm anh em giữa ông và mẹ tôi rất sâu đậm, bởi trong bữa ăn, ông luôn hỏi về tình hình sức khỏe của mẹ tôi.

Giữa bữa cơm, tôi nghe thấy tiếng chìa khóa lạch cạch mở cửa.

Bác gái vội vàng đặt đĩa xuống, vội vã bước ra mở.

“Sao con vẫn về muộn thế?” Bác vừa đi vừa phàn nàn.

Tôi nhận ra nét mặt bác trai bỗng trầm hẳn. Ông sụp mí mắt xuống, uống rượu trắng trong cốc.

Bác gái nhanh chóng quay lại, một

anh thanh niên dáng người cao to tầm hơn hai mươi tuổi đứng bên cạnh, nước da đen giòn, nét mặt lạnh lùng vô cảm. Dáng vẻ vô cùng mệt mỏi.

Đến lúc này tôi mới biết anh chàng trông như cột gỗ này chính là anh họ tôi.

Anh họ gật đầu với tôi, từ khoe miệng phát ra mấy tiếng: “Con ăn bữa tối rồi,” sau đó quay người bước đi. Tôi nhìn thấy anh lấy chìa khóa mở cánh cửa phòng đang khóa ở góc hành lang, rồi bước vào.

Thì ra căn phòng “cất giữ đồ” là của anh ấy. Thật không ngờ, khi anh ấy đi ra ngoài lại khóa cửa phòng mình lại,

trong nhà tôi không bao giờ được phép làm như vậy. Sau khi anh họ trở về phòng, bác gái lại thở dài một tiếng, rồi tiếp tục ăn cơm. Không khí trong bàn ăn trở nên vô cùng gượng gạo.

Tôi chẳng buồn quan tâm đến những việc đó trong gia đình họ, tôi nhanh chóng ăn xong bữa cơm và trở về phòng của mình. Trong phòng, tôi nghe thấy tiếng bác gái cứ luôn miệng phàn nàn về điều gì đó. Trục giác mách bảo tôi, nội dung những lời phàn nàn của bác có liên quan đến anh họ. Thế nhưng bác trai tôi lại im lặng không hề lên tiếng.

Ha, ai có hứng thú quan tâm đến những việc như thế này chứ. Tôi lấy

MD-WALKMAN mang theo ra. Trong môi trường còn lạ lẫm hơn cả căn nhà ở Thượng Hải, tôi chỉ muốn nghe nhạc.

All the leaves are brown

And the sky is grey

I've been for a walk

On a winter's day

Mấy chiếc lá màu nâu

Và bầu trời màu xám

Tôi vừa mới dạo bộ

Vào một ngày mùa đông

I'd be safe and warm

If I was in LA

California dreaming

On such a winter's day

Thà là an toàn ấm cúng

Nếu lúc đó ở LA

California mơ mộng

Vào một ngày mùa đông

Stopped into a church

I passed along the way

Well, I got down on my knees

And I pretend to pray

Ghé vào thăm nhà thờ

Tôi thấy khi đi ngang qua

Rồi tôi quỳ xuống trên đầu gối

Tôi giả vờ cầu nguyện

*You know the preacher likes the
cold*

He knows I'm gonna stay

California dreaming

On such a winter's day

*Biết không, ngài mục sư thích
mùa đông*

Ngài biết tôi sẽ ở lại

California mơ mộng

Vào một ngày mùa đông

Vừa nghe nhạc tôi vừa ngủ thiếp đi, cả người tôi cũng dường như theo tiếng nhạc bay đến California bên bờ đại dương. Khi tỉnh dậy, bầu trời bên ngoài cửa sổ đã tối đen. Tôi phát hiện ra trên người mình đắp một chiếc chăn rất dày, tôi biết, chắc chắn là bác gái đã đắp chăn cho tôi. Thực ra, những người phụ nữ như bác gái đều là những người phụ nữ rất lương thiện. Tôi nghĩ, mẹ tôi chắc chắn cũng đã từng làm những việc này, nhưng cách làm của bác khiến ta dễ dàng

đón nhận.

Tôi đứng dậy đi ra nhà vệ sinh. Cả phòng khách chìm trong màn đêm đen kịt, đến lúc này tôi mới nhìn chiếc đồng hồ treo trên tường - thì ra giờ đã là hai giờ đêm. Xem ra, ngôi máy bay thực sự khiến người ta mệt mỏi. Chuyến bay bay theo vĩ tuyến làm đảo lộn hệ thống thời gian của con người, còn chuyến bay theo kinh tuyến thì lại choáng váng hệ thống không gian của con người.

Khi đi qua phòng của anh họ, qua khe cửa, tôi vẫn nhìn thấy có ánh sáng trong phòng, thì ra, anh họ vẫn chưa ngủ. Tôi cảm thấy rất kỳ lạ, nên muốn biết anh ấy đang làm gì. Khi còn chưa gặp mặt

anh ấy, tôi đã cảm thấy rất hiếu kỳ về anh.

Trong phòng có tiếng người nói, không phải nói tiếng Trung, và rõ ràng đó không phải là giọng của anh họ.

Khi tôi đang định ghé sát tai vào hơn nữa để nghe xem bên trong đang nói những gì. Bỗng cửa phòng mở ra, thân hình cao lớn của anh họ đột ngột xuất hiện trước cửa. Anh ấy mặc một chiếc quần đùi rộng thùng thình, mình cởi trần.

“Em làm gì ở đây?” Anh ấy lạnh lùng hỏi.

Tôi lập tức điều chỉnh trạng thái của mình từ hoảng loạn chuyển thành sự

lúng túng thường ngày.

“Em vào nhà vệ sinh,” tôi nói.

“Công tắc đèn ở trên tường ấy, tự bật đi.” Anh ấy vẫn giữ khuôn mặt lạnh lùng vô cảm.

Tôi gạt đầu, quay người bước đi.

Tôi nghe thấy tiếng đóng sập cửa ở phía sau.

Đi vệ sinh xong, tôi liền trở về phòng mình. Lần nhìn trộm bị bắt quả tang này khiến tôi cảm thấy hơi sợ. Anh họ thân hình cao lớn, khuôn mặt lạnh lùng, khi nổi giận chắc chắn sẽ rất đáng sợ. Từ nhỏ đến lớn, cha tôi là người đàn

ông duy nhất mà tôi thân quen, hơn nữa, ông vô cùng thân thiết, hòa nhã. Cho nên người đàn ông trông lạnh lùng như vậy khiến tôi cảm thấy hơi sợ hãi.

Lần đầu tiên tôi phát hiện ra, ở một mình vào ban đêm vô cùng tẻ nhạt, cuối cùng tôi cũng hiểu ra tại sao âm nhạc kỳ diệu nhất đều chỉ phù hợp cho ai đó nghe vào đêm khuya. Bởi vào lúc đêm khuya, không có việc gì làm, mới có thể chuyên tâm suy ngẫm, khám phá những thứ cất giấu trong âm luật, nhịp điệu, cảm nhận được những yếu tố làm xúc động lòng người của những nhà soạn nhạc.

Con đường nhỏ bên ngoài cửa sổ đã không còn náo nhiệt như ban ngày

nữa. Chẳng có lấy một bóng người, ánh trắng leo lét chiếu xuống những bóng cây bên đường khiến chúng trở nên âm u đáng sợ.

Sau khi ngồi thần thờ một mình một lúc, tôi quyết định gõ cửa phòng anh họ. Hai người cùng đang thức, chẳng đáng phải cùng buồn tẻ chút nào.

Khi anh họ ra mở cửa, dường như anh hơi ngẩn người một lát. Rõ ràng sự xuất hiện lần này của tôi khiến anh khá ngạc nhiên.

“Em không ngủ được, em muốn nói chuyện với anh.” Tôi nói không mấy nhiệt tình.

Anh ấy không lên tiếng, dường như đang suy nghĩ. Thân hình cao lớn của anh chặn ngang cửa, khiến tôi cảm thấy nghẹt thở.

“Nếu không tiện, thì thôi vậy.” Tôi nói.

“Em vào đi.” Anh ấy lạnh lùng nói.

Vậy là cuối cùng tôi đã bước vào được căn phòng thần bí của anh ấy.

Căn phòng rất rộng, nhưng bừa bộn khủng khiếp, trông hoàn toàn khác biệt với phòng khách và phòng bếp gọn gàng ngăn nắp. Có một chiếc giường rộng kê

cạnh cửa sổ, trên sàn nhà đầy rẫy những thứ đồ lộn xộn. Phần lớn là vỏ đĩa DVD và đĩa vi tính, còn có cả một ít tất và đồ lót đã mặc, chúng làm tôi thấy hơi phản cảm.

Trong phòng, chiếc máy vi tính để trên bàn làm việc là thứ bắt mắt nhất. Vỏ Key và vỏ màn hình đều là màu đen, nhìn rất dễ chịu. Anh họ hình như đang xem VCD trên máy vi tính, bộ phim đó tôi đã từng xem, nội dung kể về câu chuyện hai đứa trẻ đi tìm cha.

“Anh rất thích xem phim phải không?” Tôi hỏi một cách đầy hứng thú.

“Đúng thế.” Anh ấy vẫn giữ dáng

vẻ lạnh lòng.

“Chẳng lẽ anh không thể nhiệt tình hơn một chút sao? Dù sao em cũng là khách nhà anh!” Tôi thấy hơi bực mình, bởi tôi chưa bao giờ phải nhún nhường như thế này để lấy lòng người khác, lần này chỉ vì lòng hiếu kỳ.

“Anh đã quá nhiệt tình đối với em rồi, ngay cả mẹ anh cũng chưa từng được bước nửa bước vào phòng anh.” Giọng của anh vẫn đều đều.

Điều này hoàn toàn nằm ngoài dự liệu của tôi. Tôi quyết định bỏ qua đề tài này. Bởi theo lẽ thường, những đề tài tương tự như thế này thường chẳng đi đến

đầu cả, và không khí cũng không được dễ chịu.

“Anh thường xuyên ở một mình trong phòng xem phim à?” Tôi hỏi.

“Thỉnh thoảng cũng lên mạng.” Đôi mắt anh luôn chăm chú nhìn màn hình.

Tôi cảm thấy vô cùng ngượng ngịu, sự lạnh lùng của anh ấy chính là sự xúc phạm đối với tôi. Thế là tôi bắt đầu nổi nóng. Tôi đứng dậy, rút điện nguồn của máy tính.

“Em làm gì vậy?” Anh ấy dường như cũng rất tức giận, trợn mắt hỏi tôi.

“Làm thế này để nói cho anh biết,

nên có phép lịch sự tối thiểu đối với một cô gái.” Tôi lườm anh ấy một cái.

Anh ấy lại lặng im, dường như đang suy nghĩ. Quá trình này kéo dài mười giây. Tôi nhìn chăm chăm vào mắt anh, nhưng anh không nhìn tôi.

“Thực sự rất xin lỗi, anh rất ít khi trò chuyện với con gái.” Dường như anh đang xin lỗi, nhưng giọng điệu vẫn không hề thay đổi. Cuối cùng tôi cũng quyết định bỏ qua đề tài này. Bởi anh trông không có vẻ gì là đang nói dối. Mặc dù anh ấy rất lạnh lùng, nhưng không thiếu thành ý.

“Em muốn xem phim gì?” Anh ấy

hỏi.

“Chỗ anh có phim gì?” Tôi hỏi lại anh.

“Phim gì cũng có.” Tôi để ý thấy khi nói câu nói này, mắt anh dường như vụt sáng.

“Vậy thì em muốn xem phim ‘Thiên thần sa đọa’.” Tôi nói.

Anh bỗng quay sang nhìn tôi bằng ánh mắt khác lạ.

“Sao, anh không có à?” Giọng tôi đầy khiêu khích và có chút vui mừng.

“Đương nhiên là có.” Anh dường

như chẳng để tâm đến cách nói của tôi,
“Chỉ là anh không ngờ em lại thích xem
bộ phim này.”

Sa-tăng 4

Mùa xuân đến rồi. Tâm trạng tôi thường khá tệ vào mùa xuân. Bởi thời tiết mùa xuân của Bắc Kinh rất khắc nghiệt. Bão cát và mưa ngâu thường xuyên xuất hiện, cứ đi ra khỏi cửa là quần áo luôn bị vấy bẩn. Sống ở Bắc Kinh trong suốt bốn mươi năm, tận mắt chứng kiến sự thay đổi dần dần khí hậu Bắc Kinh, trong đầu óc tôi luôn nảy sinh rất nhiều điều cảm khái. Con người thực là một loại động vật vĩ đại. Chỉ trong

vòng vài chục vạn năm, không ngờ con người có thể thay đổi hoàn toàn những thứ trái đất phải mất năm tỉ năm mới hình thành được.

Cuối năm ngoái, có một trường ngôn ngữ mời tôi dạy tiếng Anh. Học sinh phần lớn là những cậu ấm cô chiêu của các gia đình giàu có, phần lớn đều báo danh đi học để chuẩn bị cho việc đi du học tự túc. Đãi ngộ rất tốt, hơn nữa một tuần chỉ dạy hai buổi, nơi dạy cũng rất gần nhà tôi cho nên tôi vui vẻ nhận lời.

Trong vài năm nay, do sự ức chế trong không khí gia đình, công việc đã trở thành giai điệu chính trong cuộc sống

của tôi. Tôi dùng cụm từ đã bị sử dụng vô cùng phổ biến này vì tôi thực sự không thể tìm ra được từ nào khác phù hợp hơn.

Buổi lên lớp đầu tiên, tôi đã chú ý thấy một đôi mắt rất sáng ở vị trí giữa lớp học luôn chăm chú nhìn tôi. Thế là tôi tỉ mỉ quan sát chủ nhân của đôi mắt đó - một cô gái có gương mặt rất thanh tú. Tôi nghĩ cả đời này tôi sẽ không thể nào quên được khuôn mặt đó. Long mi dài, đôi mắt to, giữa lông mày có một nốt ruồi màu đen nhạt. Mười mấy năm trước, cũng đã từng có khuôn mặt như vậy thu hút tôi, khiến tôi điên cuồng và mong muốn có được bằng mọi giá.

Khuôn mặt của cô gái ấy thực sự quá giống khuôn mặt của vợ tôi năm đó. Chỉ có điều, trông cô gái này có vẻ hoạt bát, vui vẻ hơn và thiếu một chút chín chắn. Mặc dù vậy, tôi vẫn không thể ngăn cản được sự chú ý của khuôn mặt mình với khuôn mặt này. Thực ra, ngắm kỹ hơn, họ cũng có một số nét khác nhau, nhưng khuôn mặt này khiến tôi nhớ lại rất nhiều kỷ ức về những năm tháng trước đây.

Cô gái là một học sinh học tập rất chăm chỉ. Vào giờ học, cô luôn chuyên chú nhìn vào mắt tôi, nghe tôi giảng bài, nét mặt cô thể hiện sự chuyên tâm và say sưa. Ánh mắt nóng bỏng của cô ấy thường xuyên khiến trái tim tôi như bay

bồng.

Vậy là, việc lên lớp dạy tiếng Anh tại ngôi trường này nhanh chóng trở thành niềm vui lớn nhất trong một tuần làm việc của tôi. Tôi muốn luôn có cảm giác rằng, chính thượng đế đã ban tặng cho tôi khuôn mặt đó, cuối cùng nó sẽ thuộc về tôi. Cho dù tôi không thể có được nó lâu dài, nhưng mỗi tuần đều có vài giờ đồng hồ để ngắm nhìn nó, cũng là một kiểu hưởng thụ.

Cuối cùng cũng đến một ngày, sau giờ học, cô gái đó nhẹ nhàng đi đến bên tôi, nở nụ cười dễ thương với tôi, nói rằng cô có rất nhiều vấn đề chưa nắm rõ, hỏi tôi sau khi tan học, liệu có thể dành

một chút thời gian để giải thích cho cô được hay không.

Chỉ mình tôi biết lúc đó nhịp tim tôi đập nhanh đến độ nào. Thậm chí, tôi còn ngẩn người mất mấy giây, không biết nên đồng ý hay từ chối. Trục giác của tôi ngầm nói với tôi: cô ấy đang dùng cách đơn thuần nhất để quyến rũ tôi. Từ trong giọng nói của cô, tôi có thể cảm nhận được thứ nằm ngoài việc hỏi bài. Đối với tôi, đây có lẽ là cơ hội duy nhất để tiếp cận khuôn mặt này. Nhưng chúng tôi cách nhau những hai mươi tuổi, điều đó khiến lương tâm tôi phải chịu đựng sự phê phán mạnh mẽ về đạo đức cùng với sự ham muốn có được khuôn mặt ấy. Cho dù xã hội có thoáng đến mấy thì việc một

thầy giáo nảy sinh những hoang tưởng không trong sạch với cô gái chỉ bằng tầm tuổi con mình là điều vô đạo đức. Nhưng cuối cùng, sự ham muốn đã chiến thắng lương tâm của tôi, tôi gật đầu đồng ý.

Buổi trưa hôm đó, tôi đưa cô ấy đến một quán cà phê quang cảnh rất đẹp. Bởi ở đó rất yên tĩnh, hơn nữa có thể vừa uống vừa giảng bài. Mặc dù lúc đó trong lòng tôi vô cùng rối bời, vốn chẳng có tâm tư gì để mà suy nghĩ đến những câu hỏi của cô ấy. Nhưng có một điều tôi có thể khẳng định được rằng tôi biết trong lòng mình muốn gì, tôi muốn có sự tiếp xúc gần gũi hơn với cô ấy, thậm chí còn lên giường cùng cô ấy. Lần đầu tiên tôi phát hiện ra, không ngờ ranh giới luân lý

của tôi lại lỏng lẻo, yếu đuối đến như vậy.

Sự thực gần giống với dự đoán của tôi, cô ấy vốn cũng chẳng có câu hỏi gì cần tôi giảng giải. Bởi từ đầu đến cuối, cô đều dường như mỉm cười nhìn tôi, hơn nữa còn liên tục dùng những ngón tay thon dài để đùa nghịch mái tóc dài của mình. Vẻ mặt và ánh mắt cô rất giống người phụ nữ mà mười mấy năm trước tôi đã từng yêu cuồng nhiệt.

Thế là tôi liền vuốt ve khuôn mặt cô ấy, cô ấy không phản đối, đôi mắt mơ màng, hơi khép lại. Tôi cảm nhận được độ nóng bỏng của khuôn mặt cô và sự run rẩy của cái nốt ruồi ở giữa lông mày và

mắt cô.

Tôi hôn cô ấy, cô không hề phản đối. Lưỡi cô ấy mềm mại và ấm áp lướt nhịp nhàng giữa hàm răng tôi. Đây là nụ hôn thực sự, và chính là nụ hôn mà tôi hằng mong đợi bao năm nay nhưng lại không thể có được. Hôm nay, một cô thiếu nữ hai mươi tuổi đã tặng nó cho tôi, thậm chí tôi có thể cảm nhận được hơi thở đều đều của cô ấy.

Tôi ôm cô ấy vào lòng, hôn một nụ hôn thật sâu, tôi hoàn toàn không để ý đến ánh mắt khác thường của những người xung quanh. Cô ấy luôn theo sát từng bước của tôi.

Cuối cùng, tôi đưa cô ấy đến một khách sạn, thuê một căn phòng. Tôi bế cô ấy lên, đặt lên giường, vuốt ve thân thể cô ấy qua lớp quần áo. Đó là thân thể của một cô thiếu nữ phát ra sức sống dồi dào của tuổi trẻ. Cô ấy luôn khép hờ mắt, hai tay nắm chặt vai tôi, rên rỉ một cách nhịp nhàng. Tôi mặc ý hôn lên khuôn ngực đầy đặn của cô ấy, vuốt ve cẳng chân trơn mượt của cô. Cuối cùng, khi tôi lột toàn bộ quần áo của cô, khiến toàn bộ cơ thể hoàn mỹ của cô hoàn toàn hiện ra trước mắt tôi, tôi không thể nào có thể chịu đựng nổi sự khô ran nóng bỏng trong thân thể mình. Tôi cảm thấy huyết quản và cơ bắp mình sắp bị vỡ tung, nhưng tôi vẫn có thể cảm nhận được cô

ấy đang nhẹ nhàng cởi những cúc áo sơ mi của tôi.

Cô ấy đang chủ động đùa giỡn tôi. Tôi không thể nào cưỡng lại được kiểu đùa giỡn đó, tôi đã mong đợi kiểu đùa giỡn này suốt hai mươi năm. Đó chính là kiểu đùa giỡn mà trong cõi sâu con người thực sự cần, không pha tạp bất cứ nhân tố nào khác.

Khi tôi tiến vào cơ thể cô ấy, sự đau đớn khiến cô ấy thét lên một tiếng, nhú mào lại.

Thật không ngờ đây là lần đầu tiên của cô ấy.

Tôi hôn lên những giọt mồ hôi trên

trán cô, ôm chặt cô. Bỗng nhận ra người bị tôi đang đè lên vẫn chỉ là một đứa trẻ, cô ấy cần được yêu thương, quan tâm và bảo vệ. Trong khoảnh khắc đó, tôi vô cùng áy náy, ân hận về điều mình đã làm.

Tôi nhanh chóng đạt đến cao trào. Sự kìm nén trong một khoảng thời gian dài khiến tôi không thể duy trì được lâu trong tình huống này. Sự đau đớn của cô ấy cũng kết thúc. Tôi lại nhìn thấy những giọt mồ hôi lấm tấm trên trán cô, nhưng nét mặt của cô rạng ngời hạnh phúc - vô cùng hạnh phúc, hoàn toàn không có sự đau khổ hối hận sau khi bị mất đi trinh tiết.

Cô ấy nhẹ nhàng dựa lên ngực tôi,

nắm cánh tay tôi. Tôi châm một điếu thuốc lá - sau khi kết hôn tôi đã mắc phải thói hút thuốc.

“Em có hận tôi không?” Tôi hỏi cô ấy, giọng run rẩy. Tôi thực sự lo sợ sự kích động của tôi sẽ hủy hoại mộng tưởng về tình yêu lãng mạn nhất, thuần khiết nhất của một cô gái.

“Anh kết hôn chưa?” Cô ấy hỏi lại tôi, giọng uể oải.

Tôi thực sự không biết nên trả lời cô ấy như thế nào. Tôi biết “kết hôn rồi” có nghĩa là gì, đó có nghĩa là, tôi là một con ma dâm đang, đã có vợ mà lại vẫn chiếm hữu người con gái khác. Ý nghĩa

này trong phút chốc khiến tôi vô cùng sợ hãi.

“Em biết anh đã kết hôn rồi. Bởi vì anh luôn miệng gọi hai tiếng: Thu Hoa, đó chắc chắn là tên vợ anh,” cô ấy nói. Âm thanh không có sự lên xuống rõ ràng, trong giọng nói đó không có sự phẫn nộ, cũng không có sự oán trách.

Ngay lập tức, sống lưng tôi rịn mồ hôi lạnh. Không ngờ trong lúc làm tình với cô ấy, tôi lại gọi tên vợ tôi, ngay cả tôi cũng không phát hiện ra điều đó.

“Tôi sẽ có trách nhiệm với em.” Tôi nghĩ mãi cũng chỉ thốt ra được vài từ này thôi. Câu nói này rõ ràng rất mờ nhạt

trước cô gái có nét mặt bình tĩnh lạ thường.

“Ai cần anh phải có trách nhiệm.”
Cô nhẹ nhàng nói. Cô ấy nhanh chóng đứng dậy mặc quần áo. Tôi nằm trên giường và ngẩn người ngắm lưng cô khi cô mặc quần áo.

Sau khi mặc xong quần áo, cô cúi xuống giường nhẹ nhàng hôn lên trán tôi một cái, sau đó nở nụ cười ngọt ngào, nói tạm biệt thầy. Rồi cô mở cửa bước ra ngoài, để lại tôi đang ngây ra như tượng gỗ.

Mãi lúc lâu sau tôi mới định thần lại được. Cảm giác tất cả những điều

vừa xảy ra giống như đang diễn kịch. Nhưng hương tóc của cô gái còn để lại trên gối là rất chân thực.

Tôi cũng đứng dậy và chậm rãi mặc quần áo.

Thậm chí tôi còn nghĩ, không biết liệu chúng tôi còn có thể có cơ hội để làm tình với nhau nữa không.

Nhưng suy nghĩ này nhanh chóng tiêu tan trong sự ân hận của tôi. Tôi không thể một lần nữa lại xâm phạm thân thể trong trắng của một cô gái, cho dù cô ấy có oán trách tôi hay không. Tôi tự nói với mình như vậy.

Chương 3

Tình yêu của họ

Thực ra bất cứ ai cũng có thể có mặt không bình thường, có điều phần lớn mọi người đều biết cất giấu những dự vọng không thể nói ra của mình, đem vào trong quan tài để đổi lấy thanh danh. Một số người còn lại thì tự ý làm những gì mình

thích, làm cho cuộc sống của họ vui vẻ hơn. Hai loại người này đều đúng, bởi mỗi người đều có nguyên tắc sinh tồn của mình. Điều đáng tiếc là hai loại người này luôn chỉ trích lẫn nhau.

Sa-tăng 1

Dường như sau khi tôi nói chuyện với người đó xong, tôi mới nhận ra rằng mình có khả năng là một kẻ đồng tính. Tôi thấy chẳng sao cả, mặc dù từ trước đến giờ tôi gần như chẳng bao giờ nghĩ đến vấn đề này. Tôi luôn cho rằng lãng phí thời gian để suy nghĩ đến vấn đề xu hướng giới tính của mình cũng giống như những bức thư mà nhân vật nữ chính Marguerite trong “Trà hoa nữ” viết cho người tình vậy, lật vặt, bẽ bộn và không

có chút ý nghĩa nào. Do đó, khi anh ta yêu cầu gặp mặt, tôi liền đồng ý ngay. Tôi có dự cảm, anh ta có thể đưa ra cho tôi đáp án hoàn mỹ nhất cho câu hỏi của tôi.

Thực ra, hôm đó, khi vừa mới bắt đầu nói chuyện với anh ta, tôi đã có ý định gặp mặt anh ta. Không còn nghi ngờ gì, anh ta thực sự là một người mắc bệnh tự kỷ ám thị trầm trọng, bởi vì anh ta coi thủ dâm là một phương thức tình dục tuyệt vời nhất. Tôi muốn gặp anh ta phần lớn là do hiếu kỳ, bởi tôi nghe nói, những người mắc bệnh tự kỷ ám thị thường là những chàng trai khôi ngô tuấn tú, hơn nữa, trực diện nhìn họ sẽ có một cảm giác rất tuyệt diệu. Tôi nghĩ đến cậu bé

xinh đẹp yêu chiếc bóng mình dưới nước trong thần thoại Hy Lạp. Từ trước đến nay tôi vẫn luôn muốn tìm hiểu xem người chỉ biết yêu chính mình sẽ sống thế nào.

Khi tôi nhìn thấy một người đàn ông còn cao lớn hơn tôi và khuôn mặt khô khan đến đáng sợ (không biết vì nguyên nhân gì, trông bề ngoài của anh ta phải già dặn hơn tuổi của anh ta tới năm tuổi, do đó, tôi chấp nhận gọi anh ta là đàn ông) đi về phía tôi, tôi mới thực sự tỉnh ngộ được rằng không thể tin được những lời đồn.

Đêm hôm đó lạnh đến lạ thường. Ban đêm vào cuối xuân ở Bắc Kinh luôn

lạnh như vậy.

Theo phép lịch sự, tôi cười khách sáo với anh ta, đồng thời chủ động bắt tay. Anh ta gần như không hề có kinh nghiệm ứng xử giao tiếp với mọi người. Bởi khi bắt tay anh ta, tôi cảm nhận được cánh tay anh đang run nhẹ, hay là do thời tiết khá lạnh, tôi cũng không rõ lắm.

Giống như dự đoán của tôi, sau khi gặp mặt, anh ta đã xóa bỏ hoàn toàn hình tượng vui vẻ và hay chuyện trên mạng, anh yên lặng trầm ngâm, thậm chí còn hơi thẹn thùng. Thế là tôi đành phải cố tìm mọi đề tài để trò chuyện cùng anh ta. Toàn là những đề tài nhằm chán, ví dụ như hiện giờ khu vực nào ở Bắc Kinh giá

đắt cao, hay về hiện trạng giáo dục ngành công nghệ thông tin của Trung Quốc... Có ma quỷ mới biết, giữa tiết trời lạnh lẽo thế này thì nói chuyện gì cho hấp dẫn được.

Dần dần, tôi cũng chẳng còn chuyện gì để nói nữa. Chúng tôi bắt đầu chìm vào sự yên lặng mênh mông.

Cuối cùng anh ta cũng lên tiếng trước. Anh ta nói trời lạnh quá, chúng ta hãy tìm nơi nào ấm áp để uống rượu.

Trong khoảnh khắc đó, tôi thực sự muốn ôm chầm lấy anh ta. Thế là tôi dẫn anh ta đến một quán bar mở cửa thông đêm ở gần đó.

Giữa đêm mà vẫn còn ở trong quán bar, nếu không phải là trai gái đang yêu thì là những lãng tử và gái nháy, gần như không có những người đến đây để tìm một chỗ ấm áp như chúng tôi. Thế nhưng, trong cái xã hội này, người nghiêm chỉnh vẫn là chính nên trong quán bar rất vắng vẻ.

Anh nhân viên pha chế rượu ở quầy bar đã mỗi một đến độ không mở nổi mắt ra được nữa, nhưng vẫn phải cố gắng chống chọi với cơn buồn ngủ để phục vụ những kẻ đầu óc không bình thường như chúng tôi. Trong góc tối của quán bar, một đôi nam nữ đang say sưa cuồng nhiệt hôn nhau, như thể muốn nuốt

luôn cả đôi phương. Sắc mặt ngầy ngất của họ trông thật buồn cười.

Tôi gọi hai cốc rượu, sau đó chúng tôi chọn chỗ ngồi uống. Người đánh đàn chẳng biết ở chốn nào. Chỉ có một bộ loa rất to được đặt cạnh quầy bar đang phát ra một bản nhạc piano quen thuộc. Tôi nhận ra, đó là bản nhạc piano “Bầu trời sao”. Hồi học cấp 3, tôi đã từng tham gia biểu diễn kịch trong tiết Nghệ thuật của trường, đó là vở “Lôi Vũ” của Tào Ngưu, tôi diễn vai Châu Bình. Có một cảnh Châu Bình và Tứ Phương nói chuyện tâm tình lưu luyến bịn rịn, âm nhạc nền chính là bản nhạc này. Trong khung cảnh này, được nghe bản nhạc “Bầu trời sao” khiến tôi cảm thấy rất thân thiết.

Sau khi ngồi xuống, chúng tôi vẫn chẳng nói gì cả, chỉ lặng lẽ uống rượu trong cốc. Tôi cảm giác anh ta cứ luôn nghĩ ngợi điều gì đó. Khung cảnh vẫn rất ngượng ngịu, chỉ khác là chúng tôi không bị lạnh đến phát run lên nữa. Trong quán bar có vẻ hơi nóng, thậm chí tôi luôn cảm thấy lòng bàn tay mình bắt đầu ẩm ướt bởi mồ hôi tay.

Tôi đành phải phá vỡ cục diện bế tắc này.

“Nơi này chán quá.” Tôi nói.

“Thực ra cậu muốn nói con người tôi chán quá phải không?” Anh ta cười một cách giả hoạt.

“Tôi rất muốn biết nguyên nhân gì khiến một người một giờ đồng hồ trước đây rất giỏi nói chuyện giờ bỗng trở nên trầm mặc.” Tôi nhìn vào mắt anh ta.

Nhưng anh ta không hề nhìn tôi, mà chỉ uống từng ngụm rượu trong cốc. Loại rượu này nhạt thêch, rõ ràng là đã pha thêm quá nhiều nước, thế nên chẳng có hương vị gì. Thế mà anh ta uống trông có vẻ rất ngon, thật đã làm khó cho anh ta.

“Không phải anh là người mắc bệnh tự kỷ ám thị đấy chứ, ha... ha.” Tôi thử đùa anh ta.

Nhưng anh ta không hề cười.

“Cậu nói đúng đấy.” Anh ta gật đầu. “Tôi luôn có một cảm giác, cảm giác cậu chính là tôi, tôi dường như vẫn luôn đang trò chuyện với chính mình, uống rượu với chính mình. Cậu biết không, một người sẽ không trò chuyện với chính bản thân mình đâu.”

“Nhưng anh biết,” tôi ngắt lời anh ta, “anh ra đây gặp tôi bởi vì anh cảm thấy tôi giống anh.”

“Cậu có thấy cậu giống tôi không?” Anh ta hỏi lại tôi.

“Chẳng giống chút nào cả. Không chỉ tôi, mà trên thế giới này, không có ai giống anh cả. Anh thấy tôi giống anh chỉ

là sự hoang tưởng đối với một thế giới khác mà thôi.” Tôi nói.

“Tôi luôn suy nghĩ một vấn đề, đó là liệu tôi có nên đi tìm một con người khác của tôi hay không. Thực ra, tôi rất hài lòng với thực trạng của tôi, nhưng tôi có cảm giác một con người khác của tôi ở một thế giới khác luôn dùng một sức mạnh thần bí để kêu gọi tôi.” Anh ta tiếp tục uống rượu trong cốc. Rượu cũng sắp cạn rồi.

Giờ tôi mới nhận ra anh ta gần như đã uống say, bởi đầu anh ta bắt đầu lung lay không mục đích. Lẽ ra tôi phải đoán được rằng anh ta vốn không biết uống rượu. Uống rượu là một hoạt động tập

thể từ hai người trở lên, anh ta luôn chỉ có một mình, hiển nhiên là không có thói quen uống rượu.

“Rượu là một thứ thật tuyệt. Đây là lần đầu tiên tôi uống rượu. Thì ra sau khi uống rượu sẽ có cảm giác này, cảm giác từng người trên thế giới này đều là chính mình.” Lời nói của anh giống như lời nguyên của người Maya [\[17\]](#), khiến tôi nổi cả gai ốc. Tôi quyết định đưa anh ta về chỗ ở của tôi trước khi anh ta say không còn biết trời đất là gì. Dù sao cũng là do tôi dẫn anh ta đến nơi có thể uống say được. Mặc dù chúng tôi mới quen nhau trên mạng một giờ đồng hồ trước. Hai mươi phút trước vừa mới gặp

mặt nhau trên đường. Cho dù tôi có để mặc anh ta ở lại đây cũng chẳng sao cả, nhưng tôi cũng không nhẫn tâm làm như vậy. Về điều này tôi buộc phải thừa nhận mình là người vô cùng lương thiện.

Chỗ tôi ở khá gần đây. Tôi nhanh chóng thanh toán tiền, sau đó dìu anh ta ra khỏi quán bar. Trước khi đi, tôi liếc mắt về phía góc quán bar, đôi tình nhân đó đã bắt đầu vuốt ve nhau. Người con trai thò tay vào trong áo người con gái, người con gái ôm chặt cổ người con trai.

Tôi nhớ một bãi nước bọt xuống đất. Mẹ nó chứ, đây là một đôi nam nữ chó chết vụng trộm.

Tôi phải mất rất nhiều sức lực mới dìu anh ta về được chỗ tôi. Bởi căm ghét sự ồn ào và bất tiện của ký túc xá trong trường, nên tôi đã thuê một căn phòng nhỏ gần trường. Căn phòng rất nhỏ, để đầy chật đồ của tôi. Tôi cảm thấy đây mới thực sự là không gian của mình.

Khi vừa mới đi vào phòng và đóng cửa lại, không ngờ anh ta ôm chầm lấy tôi, rồi ấn tôi ngã xuống giường. Tôi có thể ngửi thấy hơi rượu nồng nặc từ miệng anh ta.

Anh ta bắt đầu hôn lên trán tôi, hôn mặt tôi, hôn cổ tôi, điều này hoàn toàn nằm ngoài dự liệu của tôi. Tôi cố thử đẩy anh ta ra, nhưng vô ích, bởi anh ta

rất nặng. Tôi gần như có thể cảm nhận được anh ta đang tìm kiếm đôi môi tôi.

Cuối cùng anh ta đã tìm ra đôi môi tôi, chúng tôi bắt đầu hôn nhau. Lúc đầu tôi thấy hơi phản cảm, bởi chưa bao giờ ôm hôn đàn ông. Nhưng tôi nhanh chóng đầu hàng sự giằng co một cách vô ích. Tôi cũng không biết tại sao, chỉ cảm thấy điều này rất bình thường, không có ai quy định hai người đàn ông không được phép ôm hôn nhau. Hơn nữa, cả quá trình này, tôi không hề cảm thấy ghê tởm gì khi hôn một người đàn ông.

Anh ta vốn chẳng biết hôn, bởi lối của anh ta di chuyển rất cứng, rất gượng gạo. Nhưng chúng tôi đã hôn rất

sâu, rất lâu. Tôi đã từng hôn con gái, nhưng tôi không hề có ý định dẫn dắt anh ta. Bởi sự việc đã định sẵn sẽ xảy ra, thế thì hãy cứ thuận theo tự nhiên.

Anh ta bắt đầu cởi quần áo tôi.

Tôi bắt đầu cởi quần áo anh ta.

Chúng tôi cùng vuốt ve và hôn lên cơ thể nhau.

Chúng tôi làm tình với nhau hoàn toàn bình thường giống như tất cả mọi người trên thế giới làm tình với nhau. Mọi thứ đều rất trôi chảy, chẳng có bất cứ sự rườm rà và thiếu hòa hợp nhịp nhàng nào.

Sau khi làm chuyện đó xong, anh ta
lăn ra ngủ, hơn nữa còn ngủ rất say.

Tôi nằm nhoài nửa người trên gối,
ngắm sao trên bầu trời ngoài cửa sổ.

Thế giới này đúng là không thể
đoán trước được điều gì. Lần đầu tiên tôi
quan hệ, chính là vừa mới đây thôi, cùng
với một người đàn ông mà tôi mới quen,
thậm chí chẳng phải là quen.

Điều làm tôi không thể ngờ tới
được là, tôi cảm thấy điều này rất tự
nhiên, thậm chí rất tuyệt diệu. Nghĩ đến
đây, tôi thấy thật buồn cười. Tôi luôn cho
rằng tôi hiểu bản thân mình lại không thể

đoán được rằng hôm nay tôi lại lên giường cùng một người đàn ông lạ. Mỗi mỗi tôi cũng không thể dự đoán trước rốt cuộc sẽ có những việc tôi không tài nào hiểu nổi sẽ xảy ra với mình.

Cho nên tôi cho rằng tôi bắt buộc phải đối diện với sự thực này - tôi là một kẻ đồng tính hoàn toàn, bất luận là đồng tính do hoàn cảnh xô đẩy hay là loại gì đi chăng nữa. Bởi ngay cả khi tôi và cô hoa khôi của trường yêu nhau, tôi cũng chưa từng nghĩ đến chuyện quan hệ với cô ta. Thậm chí tôi còn thấy ngượng ngịu khi vuốt ve ngực của cô ta.

Nhưng hôm nay tôi lại có sự ham muốn đối với người đàn ông. Tôi là một

người thành thật, mặc dù tôi có thể quy kết tất cả những việc này là do anh ta uống say làm bừa, lẫn lộn về giới tính, hoặc là anh tạm thời bị nhầm về giới tính... hay rất nhiều nhân tố khác, nhưng tôi phải thừa nhận rằng, khi anh ta hôn tôi, tôi thực sự ham muốn anh ta. Trước đây tôi chưa từng có loại ham muốn này, tôi biết, đó là sự khát vọng đối với tình dục. Cảm giác này rất tuyệt, có lẽ tôi bẩm sinh đã định sẵn là kẻ đồng tính.

Anh ta nằm ngủ bên cạnh tôi, bộ dạng anh ta lúc ngủ rất thú vị, giống như là dở khóc dở cười vậy. Đôi khi còn lảm bảm nói mê những từ ngữ không rõ ràng.

Tôi bắt đầu suy nghĩ đến việc ngày

mai sẽ nói gì với anh ta khi anh ta tỉnh dậy. Bỗng tôi nhớ ra ngày mai là cuối tuần, không cần phải đi học, tôi cảm thấy rất sảng khoái, chẳng bao lâu, tôi cũng chìm vào giấc ngủ.

Sáng hôm sau, khi tỉnh dậy đã là buổi chiều. Tôi vừa mở mắt ra đã thấy anh ta đang ngồi gần người bên mép giường. Tôi đoán anh ta chắc là đang nhớ lại sự việc xảy ra đêm qua, bởi chúng tôi đều đang trần như nhộng.

Tôi thấy rất ngượng ngùng, nên cứ nằm đó, không nói gì cả.

Anh ta nhận thấy tôi đã tỉnh dậy, quay đầu lại nhìn tôi, ánh mắt rất phức

tạp, tôi cũng không biết nên hình dung như thế nào. Tôi chẳng buồn mở miệng nói, thực ra là không biết nên nói gì, cho nên cứ chờ anh ta nói trước.

Một lúc lâu sau, cuối cùng anh ta cũng cất lời: “Đói rồi phải không?”

Tôi đã đoán được anh ta sẽ nói một câu chẳng liên quan gì đến chuyện đó. Cho nên cũng không bật cười, chỉ gật đầu với anh ta, nói: “Chúng ta đi ăn chút gì đi.”

Anh ta bắt đầu lặng lẽ mặc quần áo. Tôi cũng đứng trên giường mặc quần áo của mình. Tôi cố ý khoa trương động tác của mình, gần như là muốn để anh ta

chú ý đến cơ thể trần truồng của tôi. Quả nhiên đúng như dự đoán của tôi, anh ta rất lúng túng, cúi gằm xuống. Tôi thấy vô cùng thú vị, tôi luôn thích làm cho những người bên cạnh cảm thấy cực kỳ lúng túng.

Sau khi mặc xong quần áo, chúng tôi đi ra ngoài, bước trên đường phố. Buổi chiều ngày cuối tuần ở Bắc Kinh vẫn luôn như vậy, trên đường đâu đâu cũng thấy chật kín người, mặt đường Bắc Du như một tấm gương phản quang ánh mặt trời. Tôi rất ghét nơi đông người qua lại, không biết những người đi lại trên đường có nhận ra rằng, từ trên cao nhìn xuống, trông họ như một đám côn trùng đang bò lổn nhồn rất đáng ghét.

Chúng tôi đi vào một quán cơm nhỏ trông khá sạch sẽ gần đó, tôi gọi rất nhiều món. Tôi thực sự đói. Anh ta dường như cũng đói, cho nên chúng tôi đều chuyên tâm ăn, gần như không nói gì.

Ăn cơm xong, trời cũng đã gần tối. Khi bước ra khỏi quán ăn, chúng tôi lại trở nên gượng gạo. Bởi tôi không biết nói *bye bye* với anh ta hay nên nói hẹn gặp lại.

Thế là tôi quyết định hỏi sang vấn đề khác: “Tiếp theo chúng ta sẽ đi đâu?”

“Tôi phải về nhà, hôm nay nhà tôi có họ hàng đến thăm.” Anh ta nói.

Tôi có đôi chút thất vọng. Tôi không biết có phải đây là cái cớ để anh ta có thể nhanh chóng thoát khỏi tình cảnh ngưng ngừng này hay không. Anh ta đã biết rõ tôi là một kẻ đồng tính, cho nên rất có khả năng anh ta hiểu nhầm rằng buổi tối hôm qua chính tôi đã nhân cơ hội anh ta uống say mà dụ dỗ anh ta. Tôi thực sự không thể đoán được anh ta đang nghĩ gì, cho nên rời khỏi đây là một sự lựa chọn khôn khéo.

Tôi gật đầu, nói *bye bye*.

Anh ta lấy một tờ giấy và một cái bút từ trong túi áo ra, viết một dãy số dài, đưa cho tôi.

“Đây là số di động của tôi, khi nào rảnh hãy gọi cho tôi.” Khi nói câu nói này, mặt anh ta lạnh tanh không thể hiện cảm xúc gì. Nhưng tôi có thể nhận ra được giọng anh ta hơi run.

Tôi cầm lấy tờ giấy, cười với anh ta, nói tạm biệt, hẹn gặp lại.

Anh ta cũng nói tạm biệt [\[18\]](#), sau đó anh ta quay người bước đi. Tôi biết chữ “tạm biệt” này khác với từ “bye bye” vừa nói ban nãy.

Trong lòng tôi nghĩ, có lẽ những người tự kỷ ám thị đều có tính cách như vậy.

Sa-tăng 2

Anh họ thực ra là một người cũng rất được, trừ việc không biết cách trêu đùa và khuôn mặt lạnh lùng, anh ấy chẳng có nhược điểm gì khiến người khác không thể chịu đựng nổi. Cần biết rằng con của các bậc quan chức thì phần lớn đều ra vẻ ta đây, thậm chí ngang ngược, nhưng anh họ lại là một ngoại lệ. Cho nên trong gia đình này, tôi thích nói chuyện với anh ấy nhất.

Bác trai tôi thì vẫn luôn giữ thái độ nghiêm nghị ít nói cười, tôi biết những người đàn ông này tâm lý không bình thường, cứ phải cố thể hiện ra vẻ cứng nhắc để duy trì sự tôn nghiêm trong gia đình. Còn bác gái thì lại quá nhiệt tình, trò chuyện với bà cứ luôn có cảm giác đang bị thăm vấn. Điều đáng sợ là họ đều thích nói chuyện với tôi. Bởi cả ba thành viên trong gia đình này bình thường rất ít trò chuyện. Sự xuất hiện của một người ngoài có thể làm giảm đi không khí gượng gạo.

Chỉ ít hôm nữa là trường ngoại ngữ tôi học sẽ khai giảng.

Tôi gần như đem theo sự thù hận

bước vào ngôi trường đó. Bởi từ nhỏ đến lớn, lúc nào tôi cũng mong ước có thể sống trong thế giới không có bất cứ ngôi trường nào. Thế nhưng đi học là lối thoát duy nhất để tôi có thể trốn chạy khỏi mẹ tôi, cho nên tôi buộc phải đi học. Bởi nếu so sánh với trường học, mẹ tôi còn đáng sợ hơn.

Nhiệm vụ học tập ở đây nhẹ nhàng thoải mái hơn hẳn học phổ thông nhiều, tôi thấy thực sự may mắn. Mỗi ngày chỉ cần đi học một buổi, buổi chiều được nghỉ. Hai buổi học đọc, hai buổi học nghe, một buổi học nói, tất cả có ba giáo viên dạy ba môn. Phần lớn thời gian ở trên lớp tôi đều nghe nhạc và viết thư cho bạn bè, trừ hai buổi học đọc hàng

tuần.

Dạy môn đọc là một thầy giáo tầm bốn mươi tuổi. Khi thầy bước vào lớp, tôi vô cùng kinh ngạc, đến độ suýt kêu lên. Đó là một người đàn ông rất giống cha tôi. Từ đôi mắt, cặp lông mày, dáng người đến giọng nói. Ngay lập tức, tôi cảm giác nước mắt tôi sắp chảy ra. Trong mấy tháng nay ở Bắc Kinh, tôi gần như đã quên hình ảnh cha tôi, thế nhưng trong khoảnh khắc này, bóng dáng thân quen đó lại một lần nữa chiếm lĩnh toàn bộ tầm mắt tôi.

Thì ra muốn quên đi hình ảnh của một người mà ta yêu thương lại khó khăn đến thế.

Tôi nhanh chóng phát hiện ra mình bắt đầu lưu luyến bóng hình này. Mỗi lần người đó xuất hiện trên bục giảng, tôi đều không thể ngăn được mình không chăm chú vào ông. Mặc dù tôi không biết gì về con người này. Có thể ông ta là một người đàn ông nghiêm chỉnh, đứng đắn, cũng có thể là một tay chơi sành sỏi, lão luyện; có thể ông ta là một người giàu có, cũng có thể là một người nghèo kiệt xác. Nhưng điều này chẳng hề quan trọng đối với tôi, tôi chỉ hy vọng người đàn ông này có thể ôm tôi, xoa đầu tôi, để tôi tha hồ làm nũng.

Cuối cùng cũng đến một ngày tôi tìm được cơ hội để tiếp cận người đàn

ông đó. Tôi cảm nhận được sự bất an và vô cùng lúng túng của ông, thậm chí có thể cảm nhận được sự kích động của ông ta. Tôi không biết đó có phải là điều tôi cần hay không, tôi chỉ biết rằng, đến giờ thì tôi đã không còn cách nào để thoát khỏi tình trạng này. Thế là tôi quyến rũ ông ta. Thực ra tôi vốn không hề biết cách quyến rũ đàn ông, chỉ là cố gắng bắt chước hành động của một số phụ nữ quyến rũ đàn ông trên TV, có nhiều tư thế khiến chính tôi cũng phải cảm thấy thật nực cười.

Tôi thấy mình vô cùng ngu ngốc, nhưng cuối cùng ông ta cũng đưa tôi đến khách sạn và quan hệ với tôi. Đó là lần đầu tiên của tôi, rất đau, chảy rất nhiều

máu, nhưng cảm giác được ôm ấp thật tuyệt. Tôi dường như được quay trở lại tuổi thơ, thường xuyên được ngủ trong lòng cha tôi, cho dù có nhỏ nước dãi vào áo ông, cũng không bị mắng mỗ gì cả.

Tôi không thích quan hệ, đặc biệt là quan hệ với một người đàn ông mà khi đến cao trào ông ta lại gọi tên một người phụ nữ khác, nhưng quả thực tôi đã say mê bóng dáng ông ta. Khuôn mặt và vóc dáng ông ta chính là một vật tượng trưng trong trái tim tôi. Cho dù nội hàm của nó không giống với vật tượng trưng thực sự, nhưng nó cũng không thể xâm phạm và phỉ báng. Những ngày tháng này của tôi vô cùng lộn xộn, trước tiên là lên giường cùng một người đàn ông hơn tôi những

hai mươi tuổi, sau đó tôi lại phát hiện ra bí mật của anh họ. Giờ tôi mới biết, trên thế giới này không chỉ có mình tôi không bình thường. Thực ra, bất cứ ai đều cũng có thể có mặt không bình thường, có điều phần lớn mọi người đều biết cất giấu những dự vọng không thể nói ra của mình, đem vào trong quan tài để đổi lấy thanh danh. Một số người còn lại tự ý làm những gì mình thích, làm cho cuộc sống của họ càng vui vẻ hơn. Hai loại người này đều đúng, bởi mỗi người đều có nguyên tắc sinh tồn của mình, điều đáng tiếc là hai loại người này luôn chỉ trích lẫn nhau.

Tôi phát hiện ra anh họ tôi và một cậu con trai khác đang quan hệ với nhau

trong phòng vào một buổi tối chiều âm u. Tôi vô cùng kinh ngạc, mặc dù tôi luôn cho rằng, bất cứ sự việc cổ quái đến đâu xảy ra với anh họ tôi đều không hề hiếm lạ, nhưng tôi thật không ngờ sự việc ly kỳ ngoài dự liệu vẫn xảy ra. Buổi chiều hôm đó, hai bác tôi đều không có ở nhà, bởi trời âm u, nên tôi đã hủy bỏ kế hoạch đi chơi, quyết định ở trong phòng mình nghe nhạc. Cửa phòng anh họ luôn đóng im ỉm. Trong tai nghe vang lên bài *Vicent* do Chyl hát, một bài hát có giai điệu cổ xưa như ru ngủ.

Khi tôi gần như sắp chìm vào giấc ngủ, tôi bỗng nghe thấy âm thanh kỳ quái phát ra từ phòng anh họ. Giống như là tiếng rên rỉ đầy đau khổ, lại giống như

tiếng rên rỉ đầy khoái lạc. Tôi chợt giật mình - âm thanh này phát ra từ một người khác. Tôi biết trong phòng anh họ còn có một người khác.

Tôi không thể kiềm chế được lòng hiếu kỳ của mình. Thế là tôi rón rén đến bước đến phòng anh họ. Âm thanh đó càng rõ ràng hơn, đó là một cậu con trai lạ. Mặc dù tôi không nhìn rõ bộ dạng của họ lúc đó, nhưng tôi biết rõ, chỉ có lúc làm tình mới phát ra loại âm thanh này. Lúc đó, tâm trí tôi hoàn toàn bị sự việc kỳ lạ và thú vị này chiếm lĩnh.

Tôi không dám ở bên ngoài lâu, tôi nhanh chóng chuồn về phòng mình. Nếu lúc đó mà bị phát hiện thì cho dù là ai

đều vô cùng ngưỡng ngùng. Cho dù thường ngày anh họ đối xử với tôi khá thân thiện, nhưng sẽ chẳng ai tha thứ cho kẻ lén lút nhìn trộm bí mật của mình.

Anh họ có một người tình là con trai.

Tôi bỗng nhận ra mình ở nhờ một gia đình vô cùng kỳ lạ. Lúc đó, mong muốn lớn nhất của tôi chính là có thể tận mắt nhìn thấy khuôn mặt và dáng vẻ của cậu thanh niên lạ đó. Đây có lẽ cũng là một phần trong toàn bộ lòng hiếu kỳ muốn nhìn trộm của tôi.

Từ lần đó, mỗi lần nhìn anh họ, mặt tôi đều nóng bừng. Có lẽ anh ấy

không hề phát giác ra tôi đã biết bí mật của anh, cho nên anh vẫn thể hiện dáng vẻ bất cần. Mỗi lần nhìn thấy dáng vẻ này của anh ấy, tôi đều cảm thấy rất buồn cười. Tôi không thể nào hình dung ra, nếu như tôi nói cho anh biết sự việc tôi phát hiện ra vào buổi chiều ngày hôm đó, anh ấy sẽ phản ứng như thế nào. Chắc chắn sẽ rất thú vị.

Chẳng bao lâu, tôi đã được gặp cậu con trai thần bí đó. Một hôm, đến bữa tối, anh họ trở về nhà. Đằng sau anh là một cậu thanh niên thân hình mảnh mai, gương mặt thanh tú. Sắc mặt anh họ lạnh lùng giới thiệu với hai bác tôi, đó là bạn của anh ấy. Cậu thanh niên đó cũng chào hai bác tôi rất lễ phép. Lúc đó tôi

bỗng có cảm giác vô cùng kinh ngạc, bởi qua giọng nói của cậu, tôi đã đoán được cậu ta chính là cậu con trai ở cùng anh họ tôi vào buổi chiều hôm đó. Tôi liền ngấm ngấm tởm mĩ anh chàng này một lượt. Cậu ta chắc chắn ít tuổi hơn anh họ, bởi trông mặt cậu ta còn ít tuổi hơn tôi cũng nên. Nhưng tính cách cậu ta không giống như anh họ tôi, cậu ta luôn miệng cười, khuôn mặt tuần tú trẻ con trông thật đáng yêu. Thế là tôi nhanh chóng nhận định, con người này cũng khá được, ít ra là không đáng ghét.

Tiếp đó, anh họ chỉ vào tôi, nói với cậu con trai đó, tôi là em họ của anh ấy. Tôi liền dịu dàng kiểu “thục nữ đoan trang”, gật đầu với anh ta.

Có thể nhận ra ngay sự vui mừng của hai bác tôi, bởi anh họ chưa bao giờ có bạn - anh ấy có vẻ như thích sống một mình cả đời.

Bác gái nhiệt tình vội vàng lấy thêm bát đũa, xới cơm gấp thức ăn cho cậu ta, và không ngừng hỏi thăm tình hình gia đình cậu.

Cậu thanh niên này luôn giữ nụ cười uể oải, kiên nhẫn trả lời những câu hỏi mà tôi cảm thấy thật tế nhị của bác gái. Đây là cách những người lớn thể hiện sự quan tâm, mặc dù rất tế nhị nhưng không hề có ác ý.

“Cậu bé này trông đẹp quá!” Khi

bác gái tôi nói câu khen ngợi này, suýt chút nữa là tôi phụt hết cơm trong miệng ra. Tôi đang nghĩ, nếu như bác gái biết chuyện giữa anh họ và “cậu thanh niên đẹp trai” này thì sẽ thốt ra câu nói gì. Có lẽ sẽ là “Ôi, Chúa ơi!”.

Cậu con trai đó ăn xong bữa tối cùng mọi người, rồi vào phòng anh, họ trò chuyện một lúc thì đi về. Bác gái vô cùng nhiệt tình mời cậu ta “thường xuyên đến chơi”. Từ đầu đến cuối, sắc mặt anh họ đều rất ám muội, như cười mà không phải cười. Tôi nghĩ, chắc anh ấy cũng giống tôi, cảm thấy cảnh tượng này thật hết sức thú vị.

Cậu thanh niên đó quả thực thường

xuyên đến chơi. Thường là vào buổi chiều, cậu ta và anh họ về cùng nhau, hai người cứ ở lì trong phòng. Có lẽ là đang xem phim, bởi thường xuyên nghe thấy họ tranh luận, đôi khi còn gần như cãi nhau. Nhưng đến chập tối, gần bữa ăn, hai người lại trò chuyện rất vui vẻ.

Anh họ cũng hoạt bát lên nhiều nên bác gái tôi rất vui. Do đó, bà vô cùng quý mến cậu thanh niên đó. Mỗi lần cậu ta đến, bà luôn dày công nấu thêm vài món ăn. Cậu ta không bao giờ ngủ lại qua đêm. Đôi khi anh họ cũng không ngủ ở nhà, sau đó tôi mới biết cậu ta có một chỗ ở riêng.

Dần dần tôi cũng thân quen với cậu

ta hơn. Anh họ chẳng để ý gì đến việc này. Anh họ gọi cậu ta là “Lâm Lâm”, tôi đoán, chắc đây là tên cậu ta, nên tôi cũng gọi cậu ta là “Lâm Lâm”. Cậu ta cũng không phản đối.

Lâm Lâm biết rất nhiều thứ. Cậu có thể đọc thuộc lòng thơ của Baudelaire^[19] và tản văn của Zweig^[20]. Nhưng cậu ta không giống với những tên ngốc luôn yêu thích văn học, cậu ta là một người rất nhanh nhẹn hoạt bát. Ở một mức độ nào đó, sự chuyển biến trong tính cách anh họ rõ ràng chịu sự ảnh hưởng của cậu ta không ít. Thế là ba người chúng tôi thường xuyên ngồi tán gẫu những chuyện trên

trời dưới biển. Đôi khi cùng đi xem phim vào buổi tối, sau khi xem xong thì đến một quán cà phê lãng mạn trữ tình ngồi nghe nhạc. Tôi đã bắt đầu thấy hứng thú đối với cuộc sống ở Bắc Kinh.

Mặc dù vậy, trong lòng tôi vẫn còn một nút thắt chưa gỡ bỏ được, đó là mối quan hệ của anh họ và Lâm Lâm. Tôi tin chắc rằng vào buổi chiều ngày hôm đó, anh họ và Lâm Lâm đang ở trong phòng quan hệ với nhau, thế nhưng khi ba người chúng tôi đi với nhau, tôi không hề nhìn thấy dấu vết ám muội gì giữa hai người bọn họ cả. Đôi khi tôi thực sự cảm thấy lòng hiếu kỳ là một thứ thật tồi tệ. Mặc dù nó có thể đem đến cho tôi nhiều điều thú vị, nhưng lại cũng đem lại nhiều điều

phiền toái. Hơn nữa, với tính cách tôi, tôi sẽ không bỏ qua sự quan tâm chú ý đối với những việc mà tôi chưa biết. Quả thật tôi rất lo một ngày nào đó không cẩn thận tôi lại nói ra sự thắc mắc của mình. Nếu họ biết tôi đã biết bí mật của họ, có thể tôi sẽ mất đi rất nhiều niềm hứng thú trong cuộc sống. Và cuộc sống vô vị là điều tôi không thể nào chịu đựng nổi.

Đôi lúc tôi nghĩ, có lẽ ba chúng tôi có thể thấu hiểu nhau trên phương diện tình cảm nhưng lại không can thiệp vào cuộc sống của nhau chính là bởi vì ở một mức độ nào đó, ba người chúng tôi đều không bình thường, bất luận là trên phương diện nào. Bởi tôi chú ý thấy giữa chúng tôi gần như chẳng có điểm chung

nào - ngay cả giữa anh họ và Lâm Lâm cũng vậy. Hoặc là bản tính của chúng tôi đều là thích sự cô đơn, những người thích cô đơn chỉ có thể kết bạn với những người cùng thích cô đơn mà thôi.

Sa-tăng 4

Tôi nhớ hôm đó trong rạp chiếu một bộ phim khoa học viễn tưởng của Hollywood, khung cảnh rất lộng lẫy khiến cả bộ phim giống như một bộ phim hoạt hình kém chất lượng. Con trai ngồi giữa vợ và tôi, chăm chú nhìn lên màn ảnh rộng, còn cha mẹ cậu thì buồn chán và ngủ gà ngủ gật. Trong rạp vắng teo. Mọi người đã thông minh hơn rồi, không chịu bỏ tiền ra để xem phim kém chất lượng của Hollywood nữa.

Bỗng mấy người ngồi hàng trước phát ra một trận cười giòn giã. Trong đó lẫn vào một âm thanh tôi vô cùng quen thuộc. Tôi giật thót mình. Để chứng thực suy nghĩ của mình, tôi mượn cớ vào nhà vệ sinh để đi ra ngoài. Khi quay lại, tôi chú ý nhìn vào hàng ghế phía trước.

Quả đúng như suy nghĩ của tôi, đúng là cô ấy. Cô ấy không đi một mình, bởi bên cạnh cô còn có hai cậu con trai nữa, có lẽ là bạn cô ấy. Tôi không nhìn rõ mặt họ, nhưng có thể nhìn thấy rõ họ đang chuyện trò rôm rả. Nói đến những điều thú vị, đương nhiên là sẽ cười phá lên. Trên đùi cô ấy để một hộp bắp rang bơ to, hai cậu con trai vừa ăn bỏng ngô,

vừa cười vang.

Lúc đó, ý nghĩ đầu tiên của tôi là muốn bỏ chạy. Bởi chỉ cần hết phim, khi mọi người ra về thì cô ấy sẽ nhận ra tôi, lúc đó sẽ vô cùng ngượng ngịu. Cô ấy sẽ nhìn thấy vợ và con trai tôi. Đây là một tình huống mà không ai thích cả. Nhưng tôi lại không thể tìm ra được lý do nào. Di động của tôi vẫn yên lặng, không ai gọi đến nên tôi cũng chẳng tìm ra được lý do nào. Thế là tôi đành phải tiếp tục ngồi xem.

Bộ phim nhanh chóng kết thúc. Đèn trong rạp chiếu phim được bật sáng, tôi lúng túng đứng dậy, và dưới ánh đèn sáng choang, cô ấy nhìn thấy tôi.

Tôi chú ý thấy nét mặt của cô thay đổi một cách đầy kịch tính chỉ trong vài giây ngắn ngủi. Đầu tiên là nhìn tôi đầy kinh ngạc, sau đó nhìn vợ tôi đầy nghi hoặc, rồi ánh mắt cô dừng lại trên khuôn mặt con trai tôi, cuối cùng cô ấy lấy lại nụ cười tươi. Tôi đành lúng túng gật đầu với cô ấy. Cô ấy cười càng tươi hơn. Vợ tôi nhìn tôi đầy nghi hoặc.

Tôi nói với vợ tôi đây là cô học sinh của tôi.

Cô ấy nhiệt tình chào vợ tôi. Sau đó quay sang với tôi, nói vợ tôi thật xinh quá.

Sau đó cô ấy xoa đầu con trai tôi,

nói con trai thầy thật dễ thương. Cuối cùng cô ấy kéo hai cậu con trai đó, vừa đi vừa cười nói râm ran.

Tôi ngăn người đứng ở đó.

Cô bé ngoan quá, vợ tôi nói với tôi.

Đúng thế, tôi gật đầu.

Tôi gặp lại cô gái đương nhiên là tại lớp học vài ngày sau. Cô ấy vẫn dùng ánh mắt tôi đã quen thuộc chăm chú nhìn tôi. Sau khi tan học, chúng tôi vẫn làm tình với nhau như trước. Cô ấy vẫn cuồng nhiệt, ánh mắt mơ màng. Móng tay túm chặt vào vai tôi. Chúng tôi không hề nhắc đến chuyện tối hôm đó.

Sau khi xong việc, cô ấy không nằm vào lòng tôi như trước, mà dựa vào đầu giường, đang chuyên tâm nghĩ ngợi điều gì đó.

“Đang nghĩ gì thế?” Tôi hỏi cô ấy.

Cô ấy thoáng cười, không trả lời tôi.

Một khoảng thời gian im lặng dài.

Bỗng cô ấy ngồi bật dậy, nắm lấy vai tôi, nhìn sâu vào mắt tôi, nói từng chữ với tôi: “Em muốn anh có trách nhiệm với em.”

Cô ấy muốn tôi có trách nhiệm với

cô ấy.

Tôi nhìn cô đầy nghi hoặc. Tôi vẫn như rõ, trước đây không lâu, cô ấy đã từ chối thẳng thừng lời đề nghị có trách nhiệm với cô ấy của tôi. Sự chuyển biến đột ngột của cô ấy khiến tôi trở tay không kịp. Dường như cô nhìn thấy điều gì đó trong mắt tôi và cô cười tỉnh bơ: “Anh yên tâm, em không bắt anh ly hôn đâu.”

“Vậy em muốn gì?” Tôi thở phào, hỏi cô ấy.

“Em muốn anh cho em một gia đình.” Giọng cô ấy trở nên vô cùng lạnh lùng.

Tôi càng thấy khó hiểu.

“Tìm một căn nhà, chúng ta sống chung.”

Nói xong, cô ấy hôn vào má tôi một cái, sau đó mặc quần áo và đi mất.

Tôi phát hiện ra, không ngờ tôi không thể hiểu nổi suy nghĩ của một cô gái ít hơn tôi hai mươi tuổi. Tôi nghĩ, có thể là lần gặp mặt vợ tôi đã kích thích cô ấy. Cô ấy là một người phụ nữ hoàn toàn bình thường, nên sẽ đòi hỏi đối với người đàn ông đã lên giường cùng cô. Tôi nằm một mình ở đó và suy nghĩ rất lâu, cuối cùng cũng nhận định rằng, cô ấy đúng. Tôi không nên chiếm hữu thân thể cô ấy như vậy. Cho dù tôi luôn cho rằng

tôi tặng cho cho cô ấy một số đồ vật sẽ khiến cho lương tâm tôi dễ chịu hơn một chút, nhưng cô ấy chưa bao giờ nhận quà của tôi, dù là quần áo hay các thứ khác.

“Khiếu thẩm mỹ của anh có vấn đề. Những thứ đồ này xấu quá.” Cô ấy thường nói như vậy.

Thế là tôi không dám mua gì cho cô ấy nữa, tôi không biết khiếu thẩm mỹ của tôi có phải thực sự có vấn đề hay không, nhưng tôi có thể khẳng định một điều, đó là cô ấy không hề thích tôi mua quà cho cô ấy.

Tôi nhanh chóng thuê một căn hộ gần trường. Diện tích không rộng lắm,

nhưng đầy đủ đồ dùng gia đình, bày biện cũng khá đẹp mắt. Giá hơi đắt một chút, nhưng với tôi cũng chẳng thành vấn đề. Tôi không muốn lại để cô ấy dùng ngữ khí coi thường để bình phẩm tính cách của tôi. Tôi dù sao cũng đã bốn mươi tuổi, tôi không quen bị một người hai mươi tuổi chỉ trích.

Khi dẫn cô ấy đến căn hộ, cô ấy chỉ lướt qua một chút, sau đó gật đầu nói một câu: “Được lắm.”

Tôi nghe xong vô cùng sung sướng. Điều này chứng tỏ ít ra tôi cũng làm đúng được một việc.

Sau đó chúng tôi bắt đầu làm tình.

Lần này khác với những lần trước, từ đầu đến cuối cô ấy luôn giữ im lặng, hơn nữa còn không chủ động như trước đây, chỉ lặng lẽ phối hợp với tôi. Do đó tôi luôn cảm thấy rất ngượng ngịu.

Có thể do môi trường xa lạ, quen rồi sẽ ổn ngay thôi. Tôi tự nói với mình như vậy.

Cô ấy nhanh chóng đưa hành lý của cô tới. Tôi để ý thấy đồ của cô rất ít, nhưng lại có vài trăm đĩa CD và một chiếc đài FM thượng hạng. Lúc này tôi mới chợt nhận ra mình gần như không biết một chút gì về cô gái này.

Từ hôm đó, cuộc sống chung ngoài

hôn nhân của tôi chính thức bắt đầu. Tôi bắt đầu viện đủ lý do để không về nhà ban đêm. Tất cả những lý do đi công tác như ra tỉnh khác giảng dạy, dự họp đều bị tôi liên tục sử dụng. May mà trước đây tôi cũng hay phải đi công tác, nên vợ tôi cũng chẳng nghi ngờ gì. Nhưng trên thực tế, tôi gần như từ chối tất cả các cuộc họp và thuyết giảng, chỉ để có thể ở cùng cô ấy. Phải liên tục đi đi lại lại giữa hai gia đình khiến tôi vô cùng mệt mỏi, hơn nữa nằm cạnh người phụ nữ nào tôi cũng cảm thấy áy náy đối với người kia. Mặc dù như vậy, tôi hiểu rõ mình không có đường lùi. Gia đình của vợ tôi có thể đem lại cho tôi cảm giác yên lành thoải mái, còn gia đình của người tình lại có

thể giúp tôi tìm lại những năm tháng tuổi thanh xuân đã trôi qua của tôi.

Cuối cùng tôi cũng hiểu trách nhiệm ngoài định mức của một người đàn ông có nghĩa là gì. Mặc dù tình yêu giữa tôi và cô gái bắt đầu khi tôi gần như không có ý thức rõ ràng, hơn nữa, nói một cách khách quan, trách nhiệm đầu tiên không thuộc về tôi. Nhưng tôi không thể nào không cảm thấy hổ thẹn với lòng mình. Những việc làm trái lại quy phạm đạo đức luôn là điều cấm kỵ đối với tôi, nhưng đối với sự việc này, tôi giống như kẻ nghiện thuốc phiện, không thể thoát ra được. Cuối cùng tôi đã hiểu, tại sao phần lớn đàn ông khắp thiên hạ đều mong ước cùng lúc có hai gia đình, đây thực sự là

một sự trải nghiệm đầy kích thích, đặc biệt là đối với người đàn ông có vợ lãnh cảm đối với tình dục.

Tôi đã có một thời cảm hận và khinh bỉ những người như vậy, nhưng hôm nay tôi lại trở thành một thành viên của bọn họ. Tôi đã mất rất nhiều thời gian để thuyết phục mình - có lẽ đây không phải là một vấn đề đạo đức. Bởi rất nhiều sự việc, khi nâng lên góc độ của luân lý sẽ khiến con người cảm thấy không vui. Bản chất của hành vi quan hệ của tôi và cô gái có thể là không đạo đức, nhưng trước đó, chúng tôi thực sự cùng bị cuốn hút, đồng thời cho rằng chúng tôi có quyền hành động theo ý nguyện của mình. Hay nói một cách khác,

việc này sinh tình cảm và tình dục là do thiên tính bẩm sinh, và chúng tôi thực sự hưởng thụ được sự tuyệt diệu của quá trình này, điều này không thể chỉ trích lên án được. Nhưng tất cả những điều này lại dẫn đến kết quả - có tình nhân - là điều không đạo đức. Thế nhưng những điều này tôi không thể nào dự trù trước được. Cho nên cũng có thể nói là không có lỗi.

Cứ thế tôi trải qua những tháng ngày đầy kích thích và sàu muộn trong sự an ủi khích lệ chính mình như vậy.

Sa-tăng 3

Tâm trạng của em họ thay đổi rất nhiều sau khi xem xong bộ phim đó. Rõ ràng là sự xuất hiện đột ngột của vị “thầy giáo” đó đã khiến cho tâm trạng em họ thay đổi. Tôi cũng cố ý ngắm nghía người đàn ông đó: trung niên, nho nhã, ăn mặc sáng sủa. Tôi không đoán ra được thân phận và nghề nghiệp của ông ta, điều này cho thấy ông ta không có gì đặc biệt cả, chỉ là một người trong số bao người bình thường khác.

Hôm đó, sau khi xem phim xong, em họ không muốn về. Thực ra tôi và Lâm Lâm cũng không muốn. Thế là ba chúng tôi liền đến quán bar “Cá voi xanh” ở gần nhà.

Trong quán bar, ánh đèn lờ mờ, âm nhạc cũng không ồn ã. Điều tuyệt vời nhất là ở đó có bày một máy chiếu phim cổ, thường xuyên bật những bộ phim xưa cũ. Thế nên chúng tôi thường xuyên đến, trò chuyện những đề tài mà chúng tôi quan tâm thích thú.

Cả tối hôm đó, em họ rất trầm ngâm. Cho dù nét mặt cô vẫn như mọi ngày, nhưng cô luôn là người nói nhiều

nhất trong ba người chúng tôi.

Cô ấy uống rất nhiều rượu. Lâm Lâm chăm chú nhìn lên màn ảnh của máy chiếu phim - trên đó đang chiếu bộ phim “Casablanca” - một bộ phim vừa cũ rích vừa chán tẻ. Tôi chẳng nhìn thấy gì ngoài gò má cao của Ingrid Bergman. Chẳng có việc gì làm, tôi đành nhìn em họ uống rượu. Cả ba người chúng tôi đều im lặng không nói gì, cho đến khi quán bar đóng cửa.

Chẳng bao lâu, em họ rời khỏi nhà tôi, nói là muốn ở ký túc xá của trường. Tôi biết trường học đó có ký túc xá, nhưng tôi biết rất rõ, cô ấy chắc chắn sẽ không ở ký túc xá. Đối với một cô gái tư

duy kỳ quái và thần kinh hơi không được bình thường này, cuộc sống tập thể trong ký túc xá quyết không thể nào là lý do để cô rời khỏi gia đình. Tôi đoán, cô ấy rời khỏi đây vì trong cuộc sống của cô xuất hiện một người khác. Em họ đã hai mươi tuổi rồi, con gái hai mươi tuổi mà không yêu đương là điều không bình thường. Mặc dù tôi luôn cho rằng cô ấy có đôi chút không bình thường, hơn nữa, nghe nói đó là bởi người mẹ “hiện tại” qua lời kể của cô tạo thành, nhưng tôi nghĩ nhân tố phụ huynh quyết không đến nỗi khiến cô căm ghét chuyện yêu đương. Cô ấy không muốn nói với chúng tôi cô ấy ở đâu, chúng tôi cũng chẳng buồn hỏi. Chúng tôi từ trước giờ luôn có thói quen

không hỏi han chuyện của đôi phương.

Cho dù tôi vẫn luôn muốn nói cho cô ấy biết mối quan hệ giữa tôi và Lâm Lâm nhưng chính tôi cũng không thể hiểu mối quan hệ giữa tôi và Lâm Lâm là mối quan hệ gì. Rõ ràng không thể nói với cô ấy, chúng tôi luôn duy trì mối quan hệ tình dục ổn định. Hơn nữa tôi không có thói quen tâm sự cùng người khác, nhưng nếu như trên thế giới này có một người có tư cách biết chuyện của chúng tôi, tôi nghĩ, đó chính là em họ.

Lâm Lâm là một người rất thẳng thắn, đây có lẽ là điểm chung của những nam sinh học về các môn xã hội. Mỗi lần sau khi quan hệ với cậu xong, tôi đều

thích nhìn dáng vẻ cậu yên lặng dựa vào vai tôi mà ngủ say. Lông mi cậu rất dài, đôi khi còn nhỏ nước dãi, vô cùng đáng yêu. Dáng vẻ lúc ngủ của cậu có thể đem lại cho tôi cảm giác yên tĩnh nhẹ nhàng.

Tôi có thể cảm nhận được, cậu ấy là một người đồng tính hoàn toàn, tôi cũng cảm nhận được tôi không như thế. Tôi không phải là người đồng tính luyến ái, cũng không phải là người dị tính luyến ái (yêu người khác giới), tôi là một người chỉ yêu chính bản thân mình. Nhưng tôi thích ở cùng với Lâm Lâm. Có lẽ bởi vì đây là lần duy nhất từ nhỏ đến lớn tôi lao vào một mối quan hệ thăm thiết. Trước khi cậu ấy xuất hiện, tôi gần như cho rằng tôi sẽ không qua lại với bất

kỳ ai, nhưng cậu ấy đã thay đổi tất cả. Sự tồn tại của cậu chứng tỏ rằng, cho dù là một người thích cô độc giống như tôi, cũng có thể tìm được bạn trong thành phố này.

Sau khi em họ chuyển đi được một tháng, tôi bắt đầu đi làm, làm nhân viên kỹ thuật cho một công ty IT (công nghệ thông tin). Mặc dù lương khá cao, nhưng tôi không thích công việc này, bởi trong công ty có rất nhiều người. Chỉ cần chỗ nào có ba người trở lên chụm lại với nhau thì chắc chắn chẳng có chuyện gì hay ho cả. Nhưng tôi buộc phải đi làm, bởi tôi không muốn cả đời tiêu tiền của cha mẹ. Tiền của họ và con người họ đều khiến tôi sợ hãi và bất an. Tôi sợ, nếu tôi

cứ tiêu tiền của họ, sẽ khiến tôi phải quay trở lại dưới sự khống chế của họ.

Công ty tôi nơi tôi làm việc rất nổi tiếng, công việc cũng rất đơn giản, những việc cần làm cũng chỉ là giữ gìn, bảo vệ hệ thống, để cho những người trên mạng không đến nổi đập bàn chửi thề. Khi chẳng có việc gì làm, tôi liền nằm bò người lên bàn nghĩ ngợi vẩn vơ. Tôi luôn có nhiều điều để nghĩ, cho dù đôi khi tôi cũng không biết rốt cuộc mình đang nghĩ gì.

Một hôm, vào buổi trưa, ngoài trời nắng chói chang, người tôi vô cùng uể oải. Tôi đang định đi ăn cơm văn phòng, điện thoại của tôi đổ chuông, là em họ.

Từ khi cô ấy chuyển đi, chúng tôi rất ít khi liên lạc với nhau. Cô ấy dường như luôn bận bịu gì đó. Trong điện thoại, cô ấy nói cô ấy có chút chuyện muốn nói với tôi và Lâm Lâm, hẹn chúng tôi tám giờ tối nay gặp nhau tại quán “Cá voi xanh”. Giọng điệu em họ rất nghiêm túc, tôi có cảm giác chuyện cô ấy nói với chúng tôi khá nghiêm trọng.

Sau khi hết giờ làm, tôi đến trường học của Lâm Lâm đón cậu ấy, rồi chúng tôi cùng đến quán bar “Cá voi xanh” như đã hẹn. Vẫn còn sớm, nên chúng tôi gọi vài thứ để ăn. Lâm Lâm gọi một hộp bắp rang bơ, tôi gọi một chai bia. Tôi không thích ăn thứ gì khi vừa mới tan ca, bởi tôi cần có thời gian để xóa sạch những

nội dung công việc nhằm chán trong đầu. Gần đến tám giờ, em họ đến. Cô ấy mặc một bộ váy liền rất nhã nhặn, tôi nhận thấy cô trang điểm, bởi khi nhìn vào đôi môi cô, tôi thấy hơi ngậy ngát.

“Em đang ở cùng một người đàn ông hơn em hai mươi tuổi.” Cô ấy nói với chúng tôi, gần như không thể hiện sắc thái tình cảm gì. Sau đó, cô ấy cướp lấy hộp bắp rang bơ trong tay Lâm Lâm, ăn một cách ngon lành.

Tôi và Lâm Lâm vô cùng kinh ngạc. Mặc dù việc cô ấy ở cùng một người đàn ông nằm trong dự đoán của chúng tôi, nhưng chúng tôi đoán cô ấy sẽ sống cùng với một cậu ấm điển trai con

nhà giàu trong lớp của cô ấy, hoặc là một người đàn ông chưa vợ đã đi làm. Tôi không nói gì, chỉ gật đầu, uống một ngụm bia. Từ khi quen biết Lâm Lâm, tôi đặc biệt thích uống bia rượu. Không chỉ bởi vì lần đầu tiên uống rượu khiến tôi có được cuộc làm tình đầu tiên giữa hai người một cách thành công mỹ mãn, mà là bởi trong rất nhiều hoàn cảnh không nên nói thì việc uống một ngụm bia sẽ khiến cho khung cảnh trở nên hết ngượng ngịu.

“Ông ta là ai? Sao cậu lại quen ông ta?” Lâm Lâm hỏi đầy hứng thú.

“Chính là người đàn ông mà chúng ta gặp tại rạp chiếu phim hôm đi xem

phim đó, anh ấy là thầy giáo tôi.” Em họ cầm lấy cốc của tôi, uống một ngụm lớn. “Bắt rang bơ hôm nay sao mà làm cứng thế.”

Tôi đã thoáng đoán ra chính là người đó, nhưng tôi không nói gì. “Ông ấy đối tốt với cậu chứ?” Lâm Lâm không hài lòng lắm với câu trả lời của em họ.

“Cũng tạm được.” Em họ nói, “Nếu có thể, tôi muốn hai người gặp anh ấy, anh ấy cũng khá lắm, có nhiều tiền. Đi ăn cơm hay làm gì đó cùng anh ấy không phải tự trả tiền.”

Tôi và Lâm Lâm đều không nói gì.

“Không khí ở đây ngột ngạt quá,

chúng ta ra ngoài đi.” Em họ phá vỡ sự im lặng.

Lâm Lâm đồng ý, thế là chúng tôi thanh toán tiền và đi khỏi đó. Buổi tối ở Bắc Kinh rất tuyệt. Những tòa kiến trúc cao to bề thế ban ngày đều trở nên khô héo và mờ mịt vào ban đêm và đèn của một số quán bar hay quán karaoke rực rỡ chói lòa. Những thanh niên nam nữ ăn mặc đẹp hở ngực lộ lưng đang tự do làm những việc không lấy gì làm quang minh chính đại trong màn đêm, khung cảnh đó có một nét đẹp kỳ dị không thốt nên lời.

Ba người chúng tôi đi đến một cây cầu vượt dành cho người đi bộ, rồi dừng lại. Tôi nhận ra đây chính là cây cầu lần

đầu tiên tôi và Lâm Lâm gặp nhau. Tôi liếc nhìn Lâm Lâm, phát hiện ra cậu ấy cũng đang nhìn tôi.

Em họ đang dựa vào lan can, cố gắng nhìn thứ gì đó đằng xa. “Có biết tại sao tôi lại nói chuyện của mình với hai người không?” Em họ đột nhiên quay đầu lại hỏi chúng tôi.

Tôi và Lâm Lâm đều không trả lời.

“Bởi trong thành phố này, tôi chỉ có hai người thôi. Tôi luôn cho rằng, nếu không có hai người, tôi vẫn có thể sống rất tốt, đặc biệt khi tôi ở cùng với người đàn ông mà tôi thích, nhưng sự thực không phải như vậy.”

“Vậy sự thực là như thế nào?” Tôi hỏi.

“Sự thực là trên cái thế giới này, chỉ có ba người chúng ta là giống nhau. Anh là anh họ của em, khi em nói với anh em ở chung với một người đàn ông đã có vợ và hơn em hai mươi tuổi, thậm chí em đã hy vọng anh sẽ tát em một cái thật đau, nhưng em biết anh sẽ không làm như vậy. Đây chính là nguyên nhân việc em nói với anh. Tôi không hy vọng hai người chung hưởng niềm vui cùng tôi, cũng không cần hai người chia sẻ đau khổ của tôi, khi tôi vẫn còn chưa nói hết những điều này với hai người, chúng ta sẽ không thể đi cùng nhau, bởi tôi không

hy vọng chúng ta có những điều giấu giếm nhau.” Nét mặt em dừng đọng, “Giờ tôi đã nói với hai người rồi, cho nên tôi không còn gì phải áy náy nữa cả. Tôi hy vọng hai người có thể tiếp nhận anh ấy, nếu như không thể, tôi sẽ rút lui khỏi thế giới của ba người của chúng ta.”

“Nếu cậu muốn rời xa chúng tôi, thì có thể không cần nói với chúng tôi.” Lâm Lâm nói.

“Nhưng tôi không thể rời xa hai người. Tôi đã nói rồi, trong thành phố này, tôi chỉ có hai người - cậu và anh họ.” Em nói với Lâm Lâm.

“Nếu đã như vậy, có lẽ anh cũng

cần phải nói với em một việc mà em không biết.” Tôi nói với em họ.

“Là chuyện của anh và Lâm Lâm phải không?” Em họ hỏi.

“Sao em biết?” Nghe thấy thế, tôi thực sự rất kinh ngạc.

Em họ nhìn vào mắt tôi, cười nhạt nói: “Anh cho rằng hai người các anh làm rất kín, rất thông minh sao? Em biết từ lâu rồi.”

“Em không cảm thấy khinh ghét hay kinh tởm sao?” Tôi hỏi.

Em họ tỉnh bơ lắc đầu, nói: “Câu hỏi này thực sự không phù hợp với

phong cách của anh. Bây giờ anh trả lời câu hỏi của em: Anh có có yêu cậu ấy không?”

Tôi nhìn Lâm Lâm, nhận ra cậu cũng đang nhìn tôi. Tôi không biết nên trả lời thế nào, nhưng lại bất giác gật đầu, nói: “Có, anh yêu cậu ấy.”

Em họ cười tinh quái: “Thế là đủ rồi, không cần phải suy nghĩ đến những vấn đề khác.”

Trong khoảnh khắc đó, tôi vô cùng cảm phục và kính nể cô gái đang đứng trước mặt mình, thậm chí tôi đã dang tay ra, ôm chặt cô vào lòng.

Em họ cười và đẩy mạnh tôi ra,

nói: “Thôi đi ông anh ạ. Tối mai chúng ta cùng đi ăn tối, đến giờ, em sẽ gọi điện cho hai người.”

Sau đó, cô ấy nhún nha nhún nhảy đi mất, trên cầu chỉ còn lại tôi và Lâm Lâm.

Tôi quay người nhìn Lâm Lâm, cậu ấy đang nhìn đoàn xe đông đúc chen lấn chạy trên đường dưới cầu vượt, lặng yên không nói.

Tôi chậm rãi đi đến bên cậu, ôm lấy cậu. Tôi cảm nhận được đôi vai cậu đang run rẩy. Gió thổi mạnh, trên cầu vô cùng lạnh, nên tôi ôm chặt hơn chút nữa. Tôi có thể ngửi thấy mùi thơm của dầu

gội hương cam trên tóc cậu.

Bỗng cậu ngẩng đầu lên, ôm lấy đầu tôi, bắt đầu hôn tôi một cách cuồng nhiệt. Đôi môi cậu dịu dàng nhưng lại đầy sức mạnh.

“Em cũng yêu anh.” Cậu ấy nói với tôi.

Trong lòng tôi như có một cơn co rút, nhưng tôi không nói gì. Tôi ngược nhìn lên bầu trời, nhìn thấy trên trời chỉ có một con chim màu đen, đang cố gắng đập mạnh đôi cánh, hướng về phía ánh trắng sáng.

Tôi luôn tin tưởng rằng, tất cả mọi việc trên thế giới này đều rất công bằng -

bạn có được một buổi tối vô cùng vui vẻ, vậy thì bạn nhất thiết phải trả một cái giá nhất định cho buổi tối nay. Mặc dù buổi tối nay và cái giá bạn phải trả không có mối quan hệ thực chất nào, nhưng điều này không cản trở chúng ta đặt tuân thủ những quy luật triết học tự nhiên này.

Sa-tăng 4

Cuối cùng tôi cũng gặp được người anh họ thần bí của cô ấy và bạn trai của anh ta. Nói thực lòng, khi tôi nghe cô ấy sắp gặp một đôi đồng tính nam, trong lòng tôi cảm thấy hơi khó chịu. Trong cuốn từ điển cuộc sống của tôi trong bốn mươi năm qua, chưa hề có khái niệm “đồng tính luyến ái” này. Cho dù trước đây tôi đã từng nghe nói, điều duy nhất có thể làm là nhìn chữ đoán mò, lý giải thành “tình yêu giữa hai người

đồng tính”. Đối với tôi - một người từ nhỏ đã được tiếp thu nền giáo dục chính thống nghiêm khắc, thì quan niệm này hơi kỳ dị, thậm chí hơi kinh tởm. Nhưng nghĩ đến bản thân mình là một người đàn ông giấu vợ, lén lút quan hệ tình ái với một cô gái xấp xỉ tuổi con mình, tôi cũng chẳng chiếm được chút ưu thế gì trên phương diện đạo đức. Thế là trước khi gặp họ, tôi rất thoải mái.

Chúng tôi gặp nhau tại một quán bar có tên “Cá voi xanh”. Tôi để ý thấy cô ấy chào hỏi rất thân thiện với anh chàng pha chế rượu đẹp trai, liền hiểu cô ấy rất quen thuộc nơi này. Quán bar rất đông người, nhưng phần lớn đều là những người trẻ trung tầm hơn hai mươi

tuổi, không ai chú ý tới sự xuất hiện của tôi, điều này khiến cho người ở độ tuổi trung niên là tôi đây cũng bớt đi sự ngượng ngịu.

Khi hai chàng trai đó xuất hiện, tôi mới nhận ra thực ra chúng tôi đã gặp nhau ở rạp chiếu phim. Cho nên tôi hơi lúng túng.

Anh họ của cô ấy rất cao to, cơ bắp trên cánh tay khiến người khác hơi sợ hãi, rất kiệm lời. Nhưng cái cậu tên gọi “Lâm Lâm” thì lại rất đáng yêu. Cậu ta biết nói chuyện hơn bạn trai của cậu, hơn nữa nói năng cũng rất lịch sự, đúng mực. Tôi cố gắng nở nụ cười hết sức tự nhiên, nhưng khi tôi nhìn thấy ánh mắt ám

muội giữa hai cậu con trai, tôi vẫn không
kìm được lòng mình nhìn ra hướng khác.
Tôi biết mình buộc phải quen dần việc đi
cùng họ, nhưng điều này cần một quá
trình. Cảm giác đầu tiên của tôi là thấy
mình đã già, bởi tôi đã không thể tiếp
nhận và làm quen một cách nhanh chóng
với những sự vật mới như các bạn trẻ.

Cô ấy luôn nắm tay tôi, và còn
luôn miệng trò chuyện với hai cậu kia về
chuyện giữa chúng tôi. Nét mặt cô rất
hạnh phúc, do đó tôi cũng cảm thấy rất
thoải mái, ít ra điều này cũng chứng tỏ
được rằng làm người tình của tôi không
phải là một việc buồn chán, bất hạnh.

Không biết chúng tôi đã trò chuyện

bao lâu, Lâm Lâm chợt đề nghị đi nhảy disco, bởi gần quán bar có một sàn nhảy disco rất tuyệt. Cô ấy và anh họ cô ấy nhiệt liệt hưởng ứng, tôi đành phải gật đầu. Có ông trời chứng giám, tôi chưa bao giờ đi đến những nơi nhảy nhót linh tinh này, nhưng tôi không muốn làm cô ấy cụt hứng. Tôi luôn có cảm giác áy náy đối với cô ấy. Tôi cho rằng, cô ấy đã đáp ứng dục vọng của tôi, thì tôi nên làm cho cô ấy hài lòng trên những phương diện khác.

Trong sàn nhảy, đầu người nhón nháo, lộn xộn, tôi nhận thấy ba người bọn họ đặc biệt hưng phấn trong môi trường huyền ảo. Hai cậu con trai đang ôm nhau dưới ánh đèn mờ, không để ý gì đến

mọi thứ xung quanh. Cô ấy xõa mái tóc dài, nhảy hết mình theo tiếng nhạc, những động tác vô cùng đáng yêu. Trong khoảnh khắc đó, tôi phát hiện, sự hoang dã của cô ấy thực ra rất đẹp, tôi dường như có thể nhìn thấy được thứ mềm mại trong cõi sâu tâm hồn cô xuyên qua mái tóc dài đang bay bay của cô ấy. Cô ấy kéo tay tôi, bảo tôi cùng nhảy. Tôi thấy rất lúng túng, nhưng nhìn thấy sự sôi động trong mắt cô, tôi cũng bắt đầu nhảy loạn xạ theo tiếng nhạc. Tôi biết bộ dạng lúc đó của tôi rất khó coi, bởi nơi đây không phải là nơi thích hợp cho một giảng viên đại học. Nhưng dù thế nào, tôi cũng có một khoái cảm mà từ trước đến giờ chưa từng cảm thấy.

Tôi cảm thấy với sự buông thả và xấu xí của mình cùng những giọt mồ hôi tỏa hơi vào không khí ồn ào náo nhiệt này thì dường như chức danh giảng viên đại học, gia đình, vợ, địa vị xã hội đều chỉ là những làn khói lặng lẽ vô danh. Tôi ôm lấy vòng eo thon thả của cô ấy, để cô ấy mặc sức tỏa ra nhiệt lượng của cô ấy trong lòng tôi. Lần đầu tiên tôi cảm nhận được mình là một người đàn ông.

Thế là tôi dần dần thích cái cảm giác cùng vui chơi với ba người bạn trẻ này, bởi qua đây tôi có thể bớt đi cảm giác hối tiếc về tuổi trẻ đã trôi qua của mình. Cùng uống rượu với hai chàng trai trong quán bar, sau đó làm tình thâm đêm

với một cô gái, nó khiến tôi cảm giác như tôi lại được quay trở về lúc tôi 20 tuổi.

Tôi ngày càng mê say cái thế giới “phi gia đình” này. Tôi bắt đầu ở chỗ cô ấy nhiều hơn, không chỉ bởi nhu cầu về tình dục. Tôi thích cái cảm giác sau khi làm tình được ôm cô ấy và nằm yên lặng trên giường. Có lúc, dù không quan hệ, chúng tôi vẫn thích cởi sạch quần áo và cùng ôm nhau. Cô ấy không bao giờ tin rằng, sau khi tôi đã kết hôn mười mấy năm mà chưa từng ôm một người phụ nữ nào như thế này, kể cả vợ tôi.

Sự việc trên đời thường là thế này - thứ thuộc về bạn thì bạn chán ghét, còn

thứ mà bạn thích lại không thuộc về bạn, điều đáng sợ nhất là thứ mà bạn chán ghét lại là thứ bạn không thể thiếu được. Tôi không biết có phải rất nhiều người đều phải chấp nhận cuộc sống như vậy không, ít ra đối với tôi là như vậy. Tôi thường nghĩ, nếu một ngày nào đó, vợ tôi nhìn thấy tôi và cô ấy trần truồng nằm ôm nhau như thế này, cô ấy sẽ nghĩ gì. Có đôi lúc, tôi thậm chí hy vọng rằng việc này sẽ xảy ra, bởi như vậy tôi sẽ có thể quan sát nét mặt, sắc thái tình cảm của cô ấy. Liệu cô ấy có khóc lóc bởi sự phản bội của tôi. Không ai biết cả.

Một học kỳ mới bắt đầu. Khoa phân công tôi dạy môn Văn học hiện đại Anh - Mỹ cho một lớp. Thực ra tôi rất

ghét cách phân công này, bởi như vậy, tôi luôn phải dạy một số bài tôi không thích. Nhưng văn học Anh - Mỹ là lĩnh vực tôi tương đối thích, thế nên tôi không từ chối.

Buổi đầu tiên lên lớp, trong khoảnh khắc bước vào lớp học, tôi đã chú ý thấy một bóng dáng vô cùng quen thuộc ngồi ở góc lớp. Cậu ta cũng đang ngẩng đầu nhìn tôi, ánh mắt cậu cũng kinh ngạc giống như tôi - đó là Lâm Lâm. Đến giờ tôi mới biết, thì ra cậu trai trẻ đồng tính đã từng đi uống rượu, nhảy disco và xem phim với tôi lại là một sinh viên ưu tú của trường đại học nổi tiếng này. Cách ăn mặc của cậu khác hẳn so với những lần tôi thường gặp. Khi đi chơi, cậu luôn

mặc quần bò rất ngẫu, hoặc là áo phong sặc sỡ bó sát. Nhưng hôm nay trên giảng đường, cậu lại mặc một chiếc áo sơ mi màu lam nhẹ nhàng, khiến cho gương mặt vốn trắng trẻo của cậu hiện rõ ánh sáng và sự khỏe mạnh. Vở và bút trên bàn cậu được để rất ngăn nắp. Thứ duy nhất mà tôi cảm thấy quen thuộc đó là mái tóc nhuộm màu đỏ tía của cậu.

Tôi nhìn cậu ta cười gượng gạo, cậu ta cũng gượng gạo gật đầu, sau đó liền cúi đầu xuống đọc sách.

Tôi không thể thừa nhận, cái thế giới này thật kỳ quái. Khi chúng tôi đi cùng nhau, cậu ấy là một cậu con trai đồng tính đã từng mặc áo phong bó sát

và ôm hôn cuồng nhiệt người bạn trai của mình, tôi là một người đàn ông xấu xa đã phản bội vợ mình, lên giường cùng một cô gái chỉ bằng tuổi con gái mình. Thế nhưng giờ đây, trong căn phòng học tràn đầy ánh sáng này, cậu ấy là một cậu sinh viên ăn mặc chỉnh chu, chăm chỉ học tập, và tôi lại là một giảng viên gương mẫu mặc comple, đi giày da. Trong con mắt người khác, chúng tôi giống như tất cả những giảng viên đại học và các sinh viên khác, không có gì khác biệt cả. Chúng tôi đã thay đổi gương mặt giữa hai thế giới, nhưng chúng tôi không hề biết gương mặt nào là chân thực. Ít ra thì tôi không biết.

Nội dung bài giảng hôm đó không

có gì nhiều, bởi trong lòng tôi đang rất bối rối, hơn nữa, đây là buổi học đầu tiên của học kỳ mới, nên chủ yếu chỉ cần giới thiệu một chút về giáo trình học và bài tập, thi cử. Tôi để ý thấy cậu rất chăm chú nghe giảng, luôn tay ghi chép.

Sau khi tan học, các bạn khác nhanh chóng ra khỏi lớp. Cậu ấy bước tới bục giảng, cười với tôi, nói: “Thầy Bạch, thầy có muốn ăn trưa cùng em không?”

Chắc chắn cậu ta đã nhìn thấy tên tôi trong danh sách giáo viên. Tôi không quen với cách xưng hô này của cậu, bởi bao lâu nay, chúng tôi chưa bao giờ hỏi tên của đối phương. Tôi cũng chỉ thấy

mọi người gọi cậu ta là Lâm Lâm thôi. Nhưng tôi vẫn cười với cậu ta, vỗ vai cậu, nói: “Đi nào, tôi mời.”

Chúng tôi vào một quán ăn nhỏ bên ngoài cổng trường, gọi vài món ăn và hai chai bia.

“Thật không ngờ.” Cậu ta nói.

“Tôi cũng thấy rất bất ngờ.” Tôi nói.

Bữa trưa được bắt đầu trong sự ngượng ngịu. Cũng không rõ cậu ta muốn che lấp không khí ngượng ngịu hay cậu thực sự đói, cậu liên tục ăn. Tôi vốn ăn được rất ít, nên đành nhâm nhi cốc bia. Bia chỗ này dở tệ, đắng ngắt.

Thời gian cứ thế lặng lẽ trôi đi. Thế là trong đầu tôi xuất hiện một nghi vấn: Khi bốn người chúng tôi đi cùng nhau, chúng tôi có thể cười nói rộn ràng, có thể cùng kể cho nhau nghe những câu chuyện về sex hay trêu đùa thoải mái. Nhưng khi chúng tôi chỉ có hai người với nhau, tôi lại không biết nên nói gì với cậu trai trẻ này. Thân phận là một thứ vô cùng đáng sợ. Vào lúc nửa đêm, ở trên đường, chúng tôi say khướt có thể cùng dựa vào vai nhau, nhưng khi chúng tôi dùng loại thân phận khác giao tiếp với nhau, đành phải đối diện với sự im lặng và ngượng ngịu. Cuối cùng cậu ta vẫn cất lời trước: “Bài giảng của thầy khá thú vị. Hơn hẳn một số người có tiếng mà không

có thực lực.”

“Cảm ơn.” Tôi không ngờ cậu lại nói như vậy.

...

Cậu ta lại trở về sự im lặng.

“Khi gặp cậu ta, cậu mới biết mình bị đồng tính phải không?”

Tôi cảm giác, tôi sẽ phải là người phá vỡ cục diện sống sượng này, không hiểu vì sao tôi lại buột miệng nói ra câu hỏi trên. Vừa nói xong, tôi lập tức hối hận, tự nhận thấy câu hỏi này của mình quá lỗ mãng. Khi cùng đi với nhau, chúng tôi thậm chí còn không hỏi tên của

đối phương, hưởng hờ là cuộc sống riêng tư của đối phương. Cậu ta từ từ uống chút bia, ngẩng đầu lên nhìn tôi cười, nói: “Em không nghĩ là sẽ có câu hỏi này.”

“Nếu không tiện thì cậu không cần phải trả lời.” Tôi lập tức nói tránh để che lấp sự mạo muội, sở sàng của mình.

“Chẳng có gì không tiện. Cũng chẳng phải là việc gì khuất tất cả. Thực ra em cũng đã từng suy nghĩ về vấn đề này. Nghĩ rất lâu, nhưng cũng không tìm được đáp án chính xác. Mặc dù sau khi quen biết anh ấy, em mới biết giữa nam giới với nam giới cũng có thể nảy sinh tình yêu, nhưng anh ấy không phải là

nguyên nhân em thích đồng tính.”

Cậu ta uống một hợp bia, tiếp tục nói: “Em luôn có một cảm giác, đó chính là một số thứ từ khi sinh ra đã có, và ta không được phép lựa chọn. Có thể là trước khi được sinh ra, em đã được định sẵn không giống với những người khác. Chỉ có gặp được những người giống như mình, mới có thể cảm thấy vui vẻ hạnh phúc. Thực ra đồng tính hay không không quan trọng, điều quan trọng là những người cô đơn cũng cần giao lưu. Và làm tình tất nhiên là một phương thức giao lưu rất tuyệt, thế là chúng em trở thành những người đồng tính. Đối với chúng em, đây chẳng qua chỉ là một loại

relationship [\[21\]](#) tương đối đặc biệt.”

“Relationship là một từ rất hay; người sáng tạo ra nó chắc chắn là một người rất thông minh. Nó có thể giải thích được mọi mối quan hệ mà tiếng Trung không thể giải thích được.” Tôi cũng bị khuấy phục bởi luận điệu quái đản của cậu ta. Tôi chưa bao giờ nghĩ rằng một cậu trai trẻ mới hơn hai mươi tuổi mà lại có thái độ sống thật khó tin đến vậy. Sự thẳng thắn của cậu ta khiến tôi - người đã sống hơn nửa đời người cảm thấy hơi lúng túng. Tôi đành liên tục uống bia.

Sa-tăng 2

Nói thực lòng, tôi căm ghét nét mặt mơ màng của ông ta khi ông ta nhắc đến vợ mình. Mặc dù nét mặt đó không phải là niềm hạnh phúc, không phải là sự ngọt ngào, nhưng nó khiến tôi cảm thấy luôn có một người phụ nữ ở một nơi không xa đang ngằm xem xét chúng tôi. Cho dù có thể cô ta không hề biết cô đang ngằm xem xét những gì, nhưng cảm giác đó giống như chúng tôi đang ở trong một căn phòng không thuộc về chúng tôi, và vị

chủ nhà đẩy ấp tâm tư cả ngày chăm chú nhìn chúng tôi, thứ cảm giác đó khiến người ta phát buồn nôn, và là thứ tôi không hề muốn. Nhưng tôi nghĩ, tôi sẽ không bao giờ chủ động mở miệng hỏi ông ta xem rốt cuộc ông ta yêu ai hơn - tôi hay là vợ ông ta. Tôi cho rằng đây là một điều thật ngu ngốc, và đây không phải là nguyên tắc của tôi.

Trên thế giới này, mọi người đều không bao giờ hoàn mỹ. Ví dụ như người đàn ông hoàn mỹ nhất trong trái tim tôi đã trở thành cha tôi, còn một người đàn ông trông giống cha tôi thì lại có vợ. Cho dù vợ ông ta không làm tình cùng ông ta, nhưng tôi nghĩ, có lẽ đây chính là sự thông minh của người phụ nữ này. Cô ta

biết người chồng phong độ của mình sẽ gặp những phụ nữ trẻ trung xinh đẹp hơn cô, vậy thì thà rằng cất giấu hết cả những sự xấu xa thô kệch lộ ra trong đời sống tình dục còn hơn bị lãng quên ngoài rìa. Như vậy thì cô ta có thể đứng trên cao như bị thánh mẫu mà mỉm cười nhìn dáng vẻ xấu xí của người chồng có dục vọng vô bờ bến, hơn nữa, từ đó cô ta có thể tìm thấy được sự khoái cảm lớn hơn cả tình dục.

Tôi nghĩ, người đàn bà này đã bị cắt đi cơ quan sinh dục, và cô ta cũng muốn làm như vậy với chồng mình. Cô ta là một người đàn bà độc ác.

Mọi việc luôn khó dự liệu được.

Vào một buổi chiều đẹp trời, tôi chợt cảm thấy vô cùng nôn nao. Tôi chưa bao giờ từng có loại cảm giác này. Như thể có một cái gì đang rơi từ ngực xuống, muốn nôn nhưng lại không nôn ra được. Bởi từ nhỏ đã kịch liệt chiến đấu với mẹ tôi, nên tôi chưa từ bị ôm trăn nào, do đó, khi cảm giác rất bình thường này xuất hiện, tôi giật thót mình. Tôi rất yêu quý sinh mạng mình, ngay cả lúc cuộc sống của tôi vô vị nhất, thế nên tôi quyết định đến bệnh viện kiểm tra.

Bác sĩ phụ khoa nét mặt rất nghiêm trọng, nói với tôi: “Em có thai rồi.” Tôi vô cùng bất ngờ, trợn tròn mắt kinh ngạc.

Lúc đó đầu óc tôi trống rỗng, bởi từ trước đến giờ, khái niệm “có thai” thật quá xa vời đối với tôi. Tôi chưa bao giờ nghĩ rằng có ngày tôi có thai, bởi từ sự căm hận của mẹ tôi đối với tôi, tôi có thể đoán được mang thai và sinh nở chắc chắn là một việc vô cùng đau khổ.

Bác sĩ rất biết ý, không hỏi tôi những câu hỏi ngốc nghếch kiểu “Cha đưa trẻ sao không thấy đến?” Ông chỉ đặt cuốn sổ khám bệnh vào tay tôi, nói với tôi: “Mấy ngày tới đây không được hoạt động mạnh, nếu có việc gì thì đến bệnh viện giải quyết.”

Tôi lịch sự cảm ơn đạo đức nghề nghiệp của ông, rồi một mình đi ra khỏi

bệnh viện.

Ánh mặt trời bên ngoài chói chang gay gắt, mọi người đi trên đường Phố vành đai 2 gần như sắp bị nướng chín. Tôi bước nhanh trên đường, và tôi có thể cảm nhận được hơi thở của mình càng ngày càng gấp gáp. Trong khoảnh khắc đó, tôi nghĩ tôi sắp chết rồi.

Tối hôm đó, tôi hẹn anh họ và Lâm Lâm tại quán “Cá voi xanh”. Tôi không gọi bia, mà gọi một cốc nước cam không đá. Khi vẫn chưa suy nghĩ ổn thỏa nên giải quyết đứa trẻ này như thế nào, tôi cố gắng không làm tổn thương nó. Khi tôi nói tin này cho anh họ và Lâm Lâm, họ đều vô cùng kinh ngạc. Tôi đã đoán

được phản ứng này của họ. Tôi chú ý thấy anh họ sau sự kinh ngạc trong khoảng thời gian ngắn ngủi, lập tức xuất hiện ánh mắt phần nộ, anh ấy uống ừng ực cốc bia, bia khá lạnh, anh ấy rùng mình mấy cái.

“Sao lại như thế được? Sao em lại sơ ý như vậy?” Anh họ chất vấn.

Lâm Lâm không nói gì, chỉ liên tục lấy thìa ngoáy cốc cà phê trước mặt, khiến nó nổi lên rất nhiều bọt trắng.

“Em gọi hai người đến đây không phải để hai người đánh giá em, mà là muốn thương lượng với hai người nên giải quyết đứa trẻ này như thế nào?”

Tôi liếc nhìn anh họ. Tôi nhìn thấy Lâm Lâm lén rút rút vạt áo anh họ, thế là anh họ liền yên lặng.

Lâm Lâm nói: “Chúng tôi không thể quyết định giúp cậu được. Việc này chỉ có mình cậu mới có quyền quyết định thôi. Hai người chúng tôi sẽ cố hết sức để giúp đỡ cậu. Tôi chỉ hy vọng trước khi cậu quyết định thì cần phải suy nghĩ đến những ảnh hưởng sẽ phát sinh ra bởi quyết định đó - đối với cuộc sống của cậu, cuộc sống của những người xung quanh cậu.”

Nét mặt anh họ có chút biến đổi, nhưng anh lại nhanh chóng cúi đầu uống

ruợu.

Sau đó là một khoảng thời gian yên lặng kéo dài dường như vô tận. “Tôi muốn đi nhảy disco, nhưng bác sĩ dặn tôi không được hoạt động mạnh, chúng ta đi xem phim đi.” Tôi đề nghị. Không biết tại sao, khi nghe xong câu nói này của Lâm Lâm, nhìn thấy nét mặt của anh họ, trong lòng tôi bỗng thoáng thấy cảm giác khoan khoái lạ thường. Từ trước đến giờ, tôi luôn nghĩ rằng mình không cần sự giúp đỡ và ủng hộ của bất cứ ai trên thế giới này, nhưng giờ tôi lại cảm thấy mình phải đưa ra quyết định là một điều vô cùng khó khăn - có lẽ tôi không cần sự giúp đỡ của người khác, nhưng tôi cần sự ủng hộ về tinh thần. Tôi và mẹ luôn

đầy rẫy sự thù hận, tôi là người tình của người đàn ông hơn tôi hai mươi tuổi, tất cả điều này có đáng gì đâu. Tôi không quan tâm, họ cũng không quan tâm. Anh họ vốn là người không giỏi giao tiếp, nhưng nét mặt nghiêm nghị và có chút phần nộ khiến tôi cảm nhận được, trên thế giới này thậm chí vẫn còn một thứ gọi là tình thân.

Chúng tôi bước vào rạp chiếu phim lúc tối muộn. Phòng chiếu phim rộng rãi chỉ có vài đôi tình nhân. Có lẽ họ chẳng buồn quan tâm xem trên màn ảnh rộng chiếu những gì, trong mắt họ chỉ có đôi môi đang nồng cháy.

Tôi gần như đã quên tên bộ phim

đó, chỉ nhớ được rằng trong phim cứ mãi miết chạy, như thể đang đuổi theo mục tiêu nào đó, nhưng trước mặt cô ta chẳng có gì ngoài con đường bằng phẳng.

Sau khi bộ phim kết thúc, anh họ và Lâm Lâm đưa tôi về nhà. Ông ta không ở nhà, bởi hôm nay là cuối tuần, ông ta phải đưa vợ con về nhà ngoại. Thực ra, có lúc tôi rất thích cảm giác được ở một mình trong nhà. Lúc đầu, tôi say mê ông ta, luôn mong muốn một ngày 24 giờ được ở bên ông ta. Nhưng khi có mối quan hệ quá gần gũi, lại phát hiện ra sự việc không giống như trong tưởng tượng của tôi. Thời gian hai người ở bên nhau lâu dần, trong mắt toàn là những khuyết điểm của đối phương. Trong trái

tim tôi, ông ta từ một thần tượng biến thành một người bình thường. Đối với tôi, quá trình diễn biến này là một sự đau khổ. Dù sao tôi vẫn cho rằng thật may mắn vì có thể gặp được ông ta. Nhưng hiện nay, tôi lại có thai với ông ta.

Tôi soi mình trong gương, có thể tôi thật hoàn mỹ, da trắng ngần, eo thắt đáy lưng ong. Và tôi nghĩ, nếu như tôi sinh đứa trẻ này ra, liệu tôi trông sẽ như thế nào? Tôi nhìn thấy ảnh mẹ tôi thời còn đi học, lúc đó trông bà rất xinh đẹp, hơn nữa, tôi nghĩ, lúc đó bà chần chần cũng rất dịu dàng và lương thiện.

Ban đêm tôi mơ màng ngủ, nằm mơ thấy tôi và ông ta đang điên cuồng làm

tình với nhau ở trên giường, vợ ông ta quỳ xuống cầu xin tôi và ông ta. Ông ta không thềm để ý đến lời cầu khẩn của vợ mình, cố tình vuốt ve khắp cơ thể tôi. Tôi choàng tỉnh cơn mê, mồ hôi đầm đìa. Tôi liền gọi điện cho anh họ và Lâm Lâm, nói với họ: “Đưa em đến bệnh viện phá thai.”

Cuộc phẫu thuật phá thai nhanh chóng kết thúc. Suốt cả quá trình tràn ngập sự đau đớn không tài nào chịu đựng nổi. Tôi luôn phải cắn chặt răng từ đầu đến cuối. Tôi mới hiểu ra rằng, để tạo nên một sinh mạng thật dễ dàng, nhưng để hủy diệt một sinh mạng lại vô cùng đau khổ và khó khăn. Khi tôi từ phòng phẫu thuật bước ra, mặt tôi tái nhợt,

nhưng lòng rất vui, như thể đã trút bỏ được thứ gì đó.

“Giờ lại có thể đi nhảy disco được rồi.” Tôi cố kìm nén sự mệt mỏi, mỉm cười với anh họ và Lâm Lâm.

Anh họ nhú mày, nói: “Về nhà thôi. Tối nay chúng ta sẽ đi ăn một bữa thật ngon.”

Thế là một sinh mạng bé nhỏ khi vẫn chưa kịp nhìn thấy thế giới này đã phải chết yểu như vậy. Tôi không biết tôi làm thế có đúng không, nhưng ít nhất nó không gây phiền hà rắc rối cho bất cứ ai, ít nhất là người tôi quan tâm. Ông ta sẽ không hy vọng cùng lúc đi đi lại lại giữa

hai người phụ nữ lại còn phải đối diện với hai đứa trẻ, một đứa thậm chí chỉ có thể coi là “con riêng”, hơn nữa, nếu bà mẹ vạn năng của tôi biết được sự việc này, nhất định thiên hạ sẽ đại loạn. Từ trước đến nay, tôi chưa bao giờ sợ làm bà náo loạn mọi việc lên, nhưng tôi thực sự rất ghét sự phiền toái. Cuộc sống hiện giờ đã đủ mệt mỏi rồi, tôi không muốn tự giày vò mình thêm nữa. Thậm chí tôi đã quyết định không nói cho ông ta biết, để ông ta bớt phải áy náy, day dứt. Người đàn ông này đã đáng thương lắm rồi. Ông có một người vợ lãnh cảm về tình dục và một người tình không yêu ông cho lắm.

Sau khi ông về nhà, thấy sắc mặt

tôi hơi khác thường, hỏi tôi liệu có phải tôi bị ốm hay không. Tôi nói với ông đây là bệnh phụ nữ hằng năm của tôi, không có gì nghiêm trọng cả, nghỉ ngơi vài hôm là khỏe thôi. Ông ta không nghi ngờ gì cả, đồng thời cũng không đòi quan hệ. Ông ta thực sự quá mệt rồi, dựa vào lòng tôi ngủ thiếp đi nhanh chóng. Tôi vuốt trán ông ta, trên trán lấm tấm mồ hôi. Tôi bỗng nhận ra hàng ngày những đòi hỏi khắt khe và lời trách móc của tôi với ông thật thiếu công bằng. Bởi lẽ ông đã phải đối diện với hai người phụ nữ khó đối phó nhất trên thế giới. Khi mới bắt đầu, thậm chí tôi không muốn ông ta chịu trách nhiệm gì cả, chỉ mong ông ta có thể ôm tôi vào lòng. Nhưng khi tôi nhìn thấy

ba người gia đình họ thật hạnh phúc, cùng đi xem phim, nhìn thấy người vợ đoan trang hiền thực của ông ta, tôi bỗng muốn hủy diệt cái gia đình đó. Cũng giống như trước đây khi mẹ tôi và tôi cùng chia sẻ tình yêu của cha tôi, tôi cũng muốn hủy diệt như vậy. Tôi yêu cầu ông ta cho tôi một gia đình, yêu cầu ông ta cứ chạy ngược chạy xuôi giữa hai người phụ nữ, đó chính là cái giá mà ông ta bắt buộc phải trả khi muốn quan hệ với tôi.

Thực ra điểm khởi đầu khi chúng tôi quan hệ là do cả hai cùng bị cuốn hút, vốn không thể nói được là ai nợ ai. Nhưng ông ta luôn cho rằng ông đã nợ tôi. Ông ta rất lương thiện, nhưng hai

người phụ nữ bên cạnh ông đều dùng tình dục làm vũ khí. Vợ ông ta dùng sự lạnh lùng lãnh cảm để đổi lấy sự kính trọng và khát vọng vĩnh viễn của ông, tôi dùng sự nhiệt tình để đổi lấy sự lãng quên, xa rời của ông đối với gia đình ông. Tôi chưa bao giờ ép ông ta ly hôn, bởi tôi biết giờ vẫn chưa đến lúc. Tôi muốn nhìn thấy cái gia đình này, đặc biệt là người phụ nữ đã giày vò ông ta cả một đời sẽ dần dần bị hủy hoại trong tay tôi. Xét trên phương diện này, tôi còn bỉ ổi hơn vợ ông ta, ít ra cô ta chỉ làm tổn thương một mình chồng cô ta, còn tôi, tôi làm tổn thương cả gia đình nhà ông ta, và cả chính mình nữa.

Tôi chưa bao giờ biết mình vẫn

còn giữ được một chút lương thiện thuộc về bản chất của lương tâm. Ông ta nằm trong lòng tôi đã bắt đầu ngáy, giống như một đứa trẻ nô đùa quá mệt. Thế là tôi quyết định giữ kín bí mật về đứa trẻ đã bị chết yểu, bởi chính lúc này, tôi đã từ bỏ ý nghĩ muốn hủy diệt gia đình họ. Tôi không biết đó có phải do đứa trẻ này không. Tôi suýt nữa đã làm mẹ, cũng suýt chút nữa khiến ông ta rơi vào sự lựa chọn khó khăn nhất trên thế gian này. Ông ta không có nghĩa vụ phải mất quá nhiều thứ vì tôi. Giấc mơ tối hôm đó vẫn luôn ám ảnh trong đầu tôi, không thể xua đi nổi.

Sa-tăng 3

Tôi nhớ có một người thông thái đã từng nói, điều tốt đẹp duy nhất của tình cảm mãnh liệt chính là có thể khiến cho những người thích chiêm ngưỡng tình cảm mãnh liệt có được khát vọng để đạt được tình cảm mãnh liệt, thế nhưng người sáng tạo nên tình cảm mãnh liệt này lại luôn phải trả giá cho thứ tình cảm mãnh liệt được mọi người chiêm ngưỡng. Cuộc sống của tôi và Lâm Lâm tràn đầy những tình cảm mãnh liệt, ít ra

là tôi cảm thấy như vậy. Cậu ấy đã từng nói với tôi, cậu ấy coi cuộc sống tình dục là một nửa của cuộc sống, nhưng tôi lại luôn coi tình dục là thứ tiêu khiển thời gian trong những lúc nhàn rỗi. Nhưng thời gian nhàn rỗi của tôi quá nhiều, do đó, cuộc sống tình dục của chúng tôi rất bận rộn, và tràn đầy tình cảm mãnh liệt. Bất cứ lúc nào, ở bất cứ đâu đều có thể trở thành chiếc giường để chúng tôi âu yếm nhau. Cho đến khi ngày đó thực sự xảy ra, tôi đã phải trả giá vì điều này.

Một đêm, sau khi chúng tôi xem xong buổi chiếu phim lúc tối muộn, bước ra ngoài rạp chiếu phim, ngoài trời lạnh giá. Lẽ ra chúng tôi phải về chỗ ở của cậu ấy, nhưng tác dụng của men rượu đã

khiến chúng tôi ma xui quỷ khiến thế nào mà quay trở về nhà tôi. Cha mẹ tôi đã đi ngủ từ lâu rồi. Tôi lấy chìa khóa mở cửa. Cả hai chúng tôi lão đảo bước vào phòng tôi.

Cả căn phòng vẫn bừa bộn như mọi khi, nhưng vô cùng ấm áp. Lâm Lâm là ngà nửa ngủ nửa tỉnh dựa đầu vào ngực tôi, tôi có thể cảm thấy hơi thở từ miệng cậu, hơi thở đó lướt qua ngực tôi, cảm giác đó giống như cảm giác khi những ngón tay thon dài của cậu vuốt ve tôi. Trong khoảnh khắc đó, tôi bỗng cảm giác luồng máu nóng chảy khắp cơ thể. Tôi bế cậu lên, đặt mạnh xuống giường. Cậu ấy mở to mắt, tôi lập tức đè lên người cậu, hôn chặt môi cậu vào trong

miệng, hai tay xé toạc chiếc áo sơ mi của cậu, tôi nghe thấy tiếng cúc áo rơi đầy xuống đất. Cậu ấy cũng nhiệt tình đáp lại tôi, tôi chú ý thấy ngực cậu cũng đang phập phồng.

Chính lúc đó, cửa phòng bật mở. Tôi thấy mẹ tôi đứng trước cửa, bà đang mở tròn mắt, há hốc miệng kinh ngạc nhìn tất cả mọi chuyện đang diễn ra trước mắt bà, những chuyện bà không thể nào tưởng tượng và hiểu nổi: con trai bà và người bạn đồng tính của nó đang hôn nhau, quần áo chúng đều xộc xệch, cậu con trai đó sắc mặt đỏ bừng bừng, áo bị xé toang. Nếu như đổi thành một nam một nữ đó sẽ là cảnh tượng tuyệt vời ngọt ngào nhất trong chốn nhân gian. Nhưng

giờ đây, nó lại trở thành khu vực cấm của quan niệm, điều mà mọi người không thể tưởng tượng nổi và cũng không muốn tưởng tượng.

Đó chính là thời khắc sùng sục nhất của tôi từ nhỏ đến giờ, trong đầu tôi xuất hiện sự hoang tưởng của ngày tận thế. Lâm Lâm vội vàng bò dậy, mặc áo khoác, sau đó cúi đầu bước ra khỏi nhà tôi. Hiển nhiên cậu ấy không nên ở lại, nhưng tôi vẫn có đôi chút oán trách cậu đã để tôi phải đơn độc đối diện với sự sùng sục đến nhường này. Tôi chú ý thấy mẹ tôi nhìn tấm lưng Lâm Lâm bằng con mắt oán hận cực độ. Người phụ nữ lương thiện này chưa bao giờ nhìn người khác bằng ánh mắt như thế.

Tôi uể oải ngồi xuống mép giường, chẳng biết phải nói gì. Tôi cảm thấy vô cùng bức bối, bởi bà đã nhìn trộm cuộc sống riêng tư của tôi, nhưng tôi lại không thể trách móc bà. Giọng mẹ run rẩy hỏi tôi: “Hai đứa... bao lâu rồi?”

“Chưa được bao lâu.” Tôi thấy rất khó chịu, bởi câu hỏi này khiến tôi cảm giác mối quan hệ giữa tôi và Lâm Lâm giống như những hành vi vô liêm sỉ như tình yêu lén lút, vụng trộm hay đi chơi gái vậy.

“Sao con lại mắc phải tật này vậy...” Tôi thấy mẹ tôi bắt đầu chảy nước mắt.

“Mẹ đi ngủ đi, con buồn ngủ rồi.”

Tôi càng lúc càng thấy không thể chịu đựng nổi. Bởi trong quan niệm của tôi, một người mà coi mọi thứ hoàn mĩ trong cuộc sống của tôi trở thành “tật”, vậy thì tôi chẳng có lý do gì để tiếp tục cuộc nói chuyện với người đó nữa. Tôi tắt đèn trong phòng, nhắm mắt lại. Tôi nghe thấy tiếng thở dài của mẹ ở nguyên vị trí cũ, một lúc sau thấy bà nhẹ nhàng đóng cửa phòng tôi lại, rồi bỏ đi. Sau khi bà đi khỏi, tôi cảm thấy có thứ gì đó chặn vào ngực mình rất lâu. Tôi gọi điện cho Lâm Lâm, một lúc lâu sau, cậu ấy mới nghe điện.

“Mọi việc có khá hơn không?”

Cậu ấy nói rất nhỏ nhẹ, có vẻ như rất mệt.

“Tại sao tôi lại yêu cậu nhỉ?” Tôi hỏi.

Lâm Lâm trầm ngâm một hồi lâu, nói: “Bởi anh buộc phải yêu tôi. Chỉ mình tôi là người cho anh có thể chọn lựa để yêu.” Giọng cậu ấy pha chút tinh nghịch, điều này làm tôi cảm thấy thoải mái hơn một chút.

“Lần này tôi sợ sẽ phiền phức lắm đây. Phiền phức. Sớm biết thì chúng ta thà trên đường phố...” Tôi nói.

“Anh nghe tôi nói đã,” Lâm Lâm cướp lời tôi, “xảy ra sự việc này trong

phòng anh vì theo cách nghĩ của chúng ta, nó là một việc hết sức bình thường. Anh cũng biết, nó sẽ không xảy ra trên đường phố, bởi thời gian và địa điểm đều không thích hợp. Chúng ta chỉ là vừa vặn nảy sinh ham muốn trong phòng anh, và mẹ anh vừa vặn đi vào đúng lúc đó. Nếu như anh cho rằng việc này là lỗi của chúng ta, thì đó chính là sai lầm lớn nhất của anh.”

Tôi chẳng thể nói gì. Bởi tôi biết, cậu ấy đã nói đúng. Cậu ấy tiếp tục nói: “Tôi kể cho anh nghe một câu chuyện. Hồi xưa có một người vô cùng thích xem kịch. Mỗi lần có đoàn kịch đến diễn ở thành phố nơi ông ta ở, ông ta đều đi xem, cho dù vở kịch đó có nổi tiếng hay

không, thú vị hay không. Điều kỳ lạ là, mỗi lần xem kịch, tâm trạng của ông ta lại thay đổi mạnh mẽ theo tình tiết trong kịch. Nếu như là bi kịch, ông ta liền kêu gào khóc lóc như chỗ không người. Nếu như là kịch vui, ông ta cũng sẽ cười vang. Những người ngồi xung quanh đều cho rằng ông ta bị điên, bởi những người xem kịch đều là những nhân vật thuộc giới thượng lưu trong xã hội, họ coi kịch là thứ để tôi luyện tính cách. Do đó, khi họ xem kịch thường không hay cười nói. Có một hôm, một người không kiềm chế nổi sự hiếu kỳ đã hỏi người đàn ông đó vì sao lại dễ xúc động bởi vở kịch đến vậy. Người đàn ông đó nói, thực ra mỗi vở kịch đều có một cuộc sống chân thực,

và chúng ta xem kịch chính là đang chuyên tâm trải nghiệm cuộc sống. Nếu như một người cam tâm ngồi ở vị trí người xem, chỉ làm một người xem bình thường, vậy thì anh ta sẽ không bao giờ có thể trải nghiệm được niềm vui của việc đi xem kịch.”

“Câu chuyện này có ý nghĩa gì?”
Tôi bị cậu làm cho trở nên hồ đồ.

“Nếu như chúng ta cứ luôn muốn làm người xem, vậy thì cuối cùng cuộc sống của chúng ta sẽ không có chút niềm vui nào. Ngủ sớm đi, mai tôi sẽ gọi điện cho anh.” Cậu ấy tắt máy đi. Tôi cứ nghĩ mãi đến những điều cậu ấy vừa nói, rồi cũng mơ màng ngủ thiếp đi. Ngày hôm

sau, tôi ngủ đến tận trưa, mới tỉnh dậy, khi đang định đi làm, mới chợt nhận ra hôm nay là cuối tuần, vậy là uể oải nằm xuống tiếp.

Buổi chiều, mẹ bỗng gõ cửa phòng tôi. Tôi mở cửa, phát hiện thấy một người đàn ông đeo kính đang đứng sau bà. Người đó tầm khoảng hơn bốn mươi tuổi, mặc bộ comple phẳng phiu, xách một chiếc túi da cũ kĩ, giống như là một nhân viên làm về bảo hiểm.

Mẹ tôi nhẹ nhàng giới thiệu với tôi: “Đây là ông Lưu, là bạn của cha con. Hai người cứ trò chuyện thoải mái, tôi đi nấu bữa tối.” Tôi chợt nhận ra đây chính là vị bác sĩ tâm lý mà tôi đã gặp hồi niên

thiếu. Tôi lập tức hiểu ngay được ý đồ của mẹ. Tôi nói: “Chẳng có gì để trò chuyện cả, con còn có việc bận.”

Mẹ tôi không tức giận, trên mặt vẫn giữ nụ cười, nói: “Thì chỉ là nói chuyện phiếm, không có gì mà phải căng thẳng.” Nói xong, bà đóng cửa và đi ra ngoài.

Người đàn ông đó nở nụ cười theo đúng trình tự. Tôi lạnh lùng đứng dậy, muốn mở cửa bước ra.

Ông ta kéo tôi lại, nói: “Đừng vội đi, chúng ta chỉ nói chuyện một lát thôi mà.”

Tôi thoáng do dự bởi tôi rất muốn

nghe xem con người này sẽ nói những gì, thế nên tôi lại ngồi xuống.

Ông ta hỏi: “Bạn phát hiện ra mình thích người cùng giới khi nào vậy?”

Ông ta rất béo, đôi mắt híp lại thành một đường kẻ, lại lèn thêm đôi kính dày cộp, trông rất giao hoạt. Tôi bỗng có hứng thú muốn đùa cợt ông ta. Thế nên tôi nói: “Từ sau khi tôi phát hiện ra mình bị mắc bệnh sida.”

Tôi nhìn thấy toàn thân ông ta rùng mình một cái, rõ ràng ông ta đã bị tôi dọa chết khiếp. Ông ta là bác sĩ tâm lý, không phải bác sĩ về bệnh xã hội, nên khi chợt nghe thấy căn bệnh này vẫn cảm

thấy kinh ngạc.

Ông ta ngửa người về phía sau một chút, tiếp tục hỏi: “Bị mắc bệnh này từ khi nào?”

“Từ khi lên giường với một cô cave.” Mặt tôi lạnh tanh. Ông ta thực sự đã quá sợ rồi, bởi tôi phát hiện thấy ánh mắt rất kiên định của ông ta đã bị lung lay.

Nhân lúc ông ta còn đang bối rối, tôi vội nắm lấy tay ông ta, nói: “Bác sĩ, tôi có còn cứu chữa được nữa không?” Ông ta nhảy cẫng lên như bị điện giật, lùi mãi về đằng sau, vừa lùi vừa run rẩy nói: “Chúng ta... chúng ta sẽ nói chuyện

sau. Tôi... tôi có việc bận. Tạm biệt.” Nói xong, ông ta mở cửa phòng tôi, lao nhanh ra ngoài. Tôi nghe thấy tiếng ông ta chào từ biệt mẹ tôi, rồi hồn bay phách lạc bước nhanh ra khỏi cổng nhà tôi.

Trên đời sao lại có kẻ ngốc nghếch đến vậy chứ. Tôi nghĩ bụng.

Sau đó, tôi thay quần áo, bước ra khỏi cửa. Tôi cần có thời gian để làm tiêu tan đi nỗi khó chịu mà ông bác sĩ đã mang tới, vậy là tôi quyết định đến chỗ Lâm Lâm.

Lâm Lâm đang nằm trên giường đọc sách, khi tôi bước vào cậu chẳng buồn ngẩng đầu lên đã nói: “Thế nào

rồi? Mọi phiền phức bắt đầu từ ngày hôm nay nhỉ?”

Tôi cười chua chát nói: “Chẳng có gì ghê gớm cả, chỉ là một ông bác sĩ dở hơi. Tôi đã dọa cho ông ta sợ chạy mất dép rồi. Chúng ta ra ngoài uống một chút đi.”

“Cũng được.” Cậu nhảy từ trên giường xuống mặc áo khoác. “Tôi nằm trên giường cả ngày cũng phát chán rồi.”

Trong quán bar, tôi kể cho cậu nghe chuyện tôi đã dọa cho ông bác sĩ tâm lý sợ hãi bỏ chạy, cậu cười rất vui vẻ. Không biết tại sao, tôi cứ dự cảm thấy một điềm gở, dường như trong

tương lai gần, còn có điều gì đó thật đáng sợ đang chờ đợi tôi.

Trời tối dần, trong quán bar nổi lên bài “Careless whisper” của ban nhạc Wham. Trong quán bar, từng đôi tình nhân bắt đầu khiêu vũ. Lâm Lâm nhìn tôi cười cười, tôi nói với cậu: “Chúng ta cùng nhảy nào!” Cậu ấy hỏi: “Hai người chúng ta, ai dìu ai đây?”

“Ai dìu ai cũng được, chỉ cần là hai người chúng ta.” Tôi kéo cậu ra khỏi chỗ ngồi, tiến vào sàn nhảy.

Lúc khiêu vũ, má chúng tôi áp sát vào nhau, tôi ôm chặt eo cậu, khiến cơ thể chúng tôi kề sát nhau. Tôi nghe thấy

có người thì thâm to nhỏ, nhưng đối với
tôi, những âm thanh đó chỉ giống như
tiếng kêu của con chồn trên đồng ruộng.
Âm thanh của bài hát vang lên thật du
dương bay lượn khắp sàn nhảy.

I'm never gonna dance again,

Guilty feel have got no rhythm.

Though it's easy to pretend,

I know you're not a fool.

*I should have known better than
to cheat a friend,*

And waste a chance that I'd been

given.

*So I'm never gonna dance again,
The way I danced with you.*

*Anh sẽ không bao giờ khiêu vũ
nữa*

*Đôi chân tội lỗi này đã không thể
lướt theo những giai điệu nhịp nhàng*

*Dẫu anh có thể giả vờ một cách
dễ dàng*

*Nhưng anh biết em chẳng phải là
một người khờ dại*

*Anh hiểu rằng tự lừa dối bản thân
để làm bạn cùng em thì sẽ tốt hơn*

*Và chẳng màng đến những gì
mình đã được trao*

*Cho nên anh sẽ chẳng bao giờ
khiêu vũ nữa*

*Những vũ điệu đã từng say đắm
cùng em.*

Sa-tăng 1

Tối hôm đó anh ấy nói rất nhiều, điều này khiến tôi có cảm giác thấp thỏm không yên. Trước đây, khi chúng tôi ở bên nhau, đều là tôi luôn miệng nói không ngớt, còn anh chỉ lặng lẽ uống rượu lắng nghe nhưng hôm nay thì khác. Anh kể tỉ mỉ cho tôi câu chuyện anh dọa cho ông bác sĩ tâm lý sợ hãi bỏ chạy. Qua giọng nói của anh tôi có thể tưởng tượng ra dáng vẻ tội nghiệp của ông bác sĩ tâm lý. Khi âm nhạc nổi lên, thậm chí

anh còn khiêu vũ má áp môi kề với tôi trước đông đảo mọi người.

Tôi là người chỉ cần mình được vui, không quan tâm đến suy nghĩ của những người xung quanh. Nhưng khi chúng tôi khiêu vũ, lời xì xào bàn tán của những kẻ tầm thường trong quán bar vẫn quấy nhiễu tôi, khiến tôi có cảm giác bị xâm phạm. Không khí của cả buổi tối khá vui vẻ, nhưng không hiểu sao tôi luôn có dự cảm những điều phiền toái đang chờ đợi tôi. Bởi tôi luôn tin rằng, tất cả mọi thứ trên thế gian này đều rất công bằng - bạn có được một buổi tối đặc biệt vui vẻ, vậy thì bạn bắt buộc phải trả giá vì điều đó. Mặc dù có thể cái giá bạn phải trả và buổi tối này chẳng có mối liên

quan thực chất gì với nhau, nhưng điều này cũng không thể gây trở ngại gì trong việc chúng vẫn cẩn thận tuân thủ theo quy luật của triết học tự nhiên.

Tối đó, tại phòng tôi, chúng tôi làm tình một cách điên cuồng. Anh ấy không về nhà. Tôi để ý thấy di động của anh liên tục rung, tôi biết chắc chắn là người nhà anh gọi, để xác thực anh có đang ở cùng tôi hay không. Anh chẳng mảy may quan tâm, chỉ khi tiếng rung u u khiến anh bực bội, anh mới nhúu mày và chửi một tiếng: “Mẹ nó!”

Sáng hôm sau, anh ấy dậy sớm hơn tôi, bởi anh phải đi làm. Còn tôi thì buổi sáng không có tiết học, đến tận chiều tối

mới ra khỏi giường đi đến trường học. Vừa bước vào lớp học, tôi nhận ra giáo viên chủ nhiệm đang ngồi ở chỗ ngồi của tôi, dường như đang đợi tôi. Nhìn thấy tôi vào, cô giáo đứng dậy, lạnh lùng nói với tôi: “Có người muốn gặp em. Em đi theo tôi.”

Tôi luôn coi thường cô chủ nhiệm. Bởi cô ta chẳng có trình độ học vấn và năng lực quản lý, nhưng lại rất biết cách nịnh nọt chủ nhiệm khoa. Hơn nữa, cô ta ngoài bốn mươi tuổi, khuôn mặt thật đáng ghét, nhìn thấy cô ta là tôi nghĩ ngay đến người mẹ kế của tôi. Tôi chẳng nói gì với cô ta cả, cứ thế đi theo đến văn phòng cô ta. Tôi nhìn thấy một người phụ nữ trung niên đang ngồi trên ghế sofa

dành cho khách, sắc mặt rất nặng nề.

Việc gì phải đến ắt sẽ đến. Thậm chí lúc đó tôi còn có cảm giác như được trút bỏ gánh nặng. Tôi biết rõ sớm muộn gì bà cũng sẽ tới tìm tôi, chỉ có điều tôi thật không ngờ người phụ nữ này chơi độc hơn với suy nghĩ của tôi - bà trực tiếp tìm đến trường học của tôi.

Tôi ngồi xuống đối diện với bà. Cô chủ nhiệm với sắc mặt cung kính nhún nhường rót cho bà một cốc nước, sau đó bước ra ngoài, còn đóng cả cửa lại. Trong phòng chỉ còn lại hai chúng tôi.

Một khoảng im lặng kéo dài. Tôi

chỉ cúi đầu nhìn những hoa văn của đá lát nền Đại Lý.

Cuối cùng bà cũng phá vỡ sự im lặng, nói: “Tôi hy vọng cậu có thể rời xa con trai tôi.”

Giọng nói của bà vẫn rất hòa nhã, nhưng vô cùng kiên quyết, không có chỗ cho việc thương lượng.

“Bác gái, cháu hy vọng có thể giải thích rõ với bác. Sự việc này không đơn giản như ta tưởng.” Tôi thử cố giải thích với bà, bởi bà là mẹ đẻ của anh ấy, hơn nữa trước đây bà đối xử rất tốt, rất thân thiện với tôi, nên tôi nhận thấy rằng cần phải giữ thái độ tôn trọng đối với bà.

“Con ơi, các con đều vẫn còn trẻ, những người trẻ tuổi có thể sẽ làm những việc hoang tưởng, ta có thể hiểu được điều này. Nhưng nếu đã là chuyện hoang đường thì cũng nên biết dừng đúng lúc. Tiền đồ của các con đang rất rộng mở, thế này chẳng phải đã tự hủy hoại bản thân sao?” Giọng bà hiền hòa và tràn đầy tình yêu thương, cho dù lời nói của bà khiến tôi cảm thấy rất buồn cười.

Tôi thấy, bà đã sớm có chủ kiến như vậy, có nói tiếp thì cũng chẳng giải quyết được việc gì. Thế nên tôi đứng dậy, nói với bà: “Bác gái, xem ra bác cháu ta có cách nghĩ khác nhau về bản chất của sự việc này, cho nên cuộc trò

chuyện của bác cháu ta sẽ không thể có được kết quả. Cháu chỉ hy vọng bác nghĩ thật kỹ, bác có muốn con trai bác được vui vẻ hạnh phúc hay không. Chúng cháu đều là những thanh niên có thể chịu trách nhiệm về hành vi của mình, nếu bác cho rằng niềm vui của chúng cháu là ‘chuyện hoang đường’, vậy thì cháu cũng chẳng còn gì để nói nữa.” Nói xong tôi quay người chuẩn bị bước ra khỏi cửa.

Bỗng bà chợt đứng dậy, giọng run rẩy: “Đã vậy thì cậu chớ nên trách tôi, tôi làm tất cả vì chỉ vì con trai tôi.”

Tôi cười với bà, nói: “Bác gái, anh ấy thật hạnh phúc vì có người mẹ như bác, cháu phát ghen với anh ấy.” Sau

đó, tôi dứt khoát bước ra khỏi phòng.

Giờ đã là tháng Mười một, vào đầu đông bên ngoài thời tiết vừa khô vừa lạnh. Bầu trời âm u, từ kẽ giữa những đám mây đen xám xịt lộ ra từng tia nắng mờ nhạt. Tôi đi trên con đường rộng rãi trong vườn trường. Tôi muốn gọi điện cho anh ấy, nói cho anh biết mẹ anh đã đến tìm tôi, nhưng tôi cũng lại không muốn làm quấy nhiễu anh và gia đình anh. Với tính khí của anh ấy, nhất định anh sẽ cãi cọ với mẹ anh, và như vậy chỉ tăng thêm lòng thù hận của cha mẹ anh đối với tôi. Tôi luôn cho rằng mẹ anh là một người phụ nữ vô cùng tốt bụng. Mọi việc bà làm đều xuất phát từ tình yêu của mẹ đối với con cái, cho nên không thể

oán trách được.

Ba ngày liền tôi không gặp mặt anh ấy, hàng ngày chỉ trò chuyện băng quơ vài câu qua điện thoại. Tôi không hề nói với anh việc mẹ anh đến trường tìm tôi. Tôi nghĩ rằng, có một số việc không nói sẽ tốt hơn. Ít ra như vậy có thể duy trì được sự yên tĩnh tạm thời giữa ba người chúng tôi.

Ba ngày sau, anh ấy phải đi công tác ở Quảng Châu. Trước khi anh lên máy bay, chúng tôi cùng ăn trưa. Trước khi đi, anh ôm thật chặt vai tôi. Dường như anh có dự cảm về điều gì đó sắp xảy ra, bởi trước đây, mỗi khi chia tay như này, anh chưa từng ôm tôi.

Sau hôm anh đi, tôi bị chủ nhiệm khoa gọi lên văn phòng. Tôi thoáng cảm nhận thấy sự phiền toái nhất sắp xảy đến. Quả nhiên, các vị lãnh đạo hành chính chủ chốt của khoa đều ở trong văn phòng, đều có dáng vẻ “tam đẳng hội thẩm”. Người phụ nữ đó cuối cùng vẫn báo cáo việc của tôi lên tổ chức, hơn nữa lại trong khoảng thời gian con trai bà đi công tác.

Sự việc được tiến hành như sau: Họ tiến hành thuyết phục giáo dục, đưa ra vô số những ví dụ về mối quan hệ đồng tính dẫn đến tự sát vì tình, đồng thời còn có ý nói với tôi thành tích học tập của tôi luôn rất xuất sắc, tương lai rất

xán lạn, nếu như vấn đề này bị phơi ra, hậu quả thật khôn lường. Cuối cùng, chủ nhiệm khoa nắm lấy tay tôi, nói khoa ta vẫn tin tưởng em, sự việc này sẽ không thông báo phê bình, còn nói với tôi, trong lịch sử của trường, bị đuổi học vì có quan hệ đồng tính cũng đã có tiền lệ. Hy vọng tôi tiếp nhận những lời giáo huấn, nên chỉ cần tiến hành kiểm tra nội bộ là được rồi.

Khi bước từ văn phòng chủ nhiệm khoa ra, đầu óc tôi rối như bòng bong. Thực ra ý của họ rất rõ ràng: theo như quy định, tôi lẽ ra phải bị thông báo phê bình đồng thời đuổi học, nhưng họ đã để lại cho tôi một con đường sống. Tôi không phải là người không biết phải trái,

tốt xấu, nhưng cứ nghĩ lại những khuôn mặt nghiêm nghị của họ khi nói chuyện với tôi, tôi lại cảm thấy thật buồn cười. Họ tự cho rằng cái gì họ cũng hiểu, thực ra họ chẳng hiểu gì cả.

Buổi tối, khi tôi đang nằm thân người một mình trên giường, thầy giáo Bách gọi điện thoại cho tôi, hẹn tôi đến quán bar “Cá voi xanh” uống rượu, chỉ có hai người chúng tôi. Tôi vốn không có tâm trạng để uống, nhưng nghĩ lại, uống rượu chính là việc cần làm khi trong lòng đang tràn đầy tâm trạng, thế nên tôi đồng ý.

Vừa gặp mặt, thầy ấy đã cười và vỗ nhẹ vào đầu tôi, hỏi: “Hôm nay bị

‘thăm vắn’ cậu vắn ỏn chứ?’”

Rõ ràng là thầy ấy đã biết việc xảy ra trong khoa.

Tôi cười bất lực, lắc lắc đầu. Tôi gọi một chai lạng lẽ uống. Thầy cũng gọi một chai, sau đó ngồi xuống chỗ đối diện với tôi, châm điếu thuốc một cách thành thạo.

“Cậu còn nhớ Gia Mậu trong ‘Outsider’ chứ?” Thầy hỏi.

“Đương nhiên là nhớ.” Tôi chẳng buồn ngẩng đầu lên.

“Vậy chắc cậu còn nhớ lúc mẹ của anh chàng nhân vật chính qua đời, biểu

hiện lạnh lùng của anh ta trong buổi tang lễ của mẹ anh khiến mọi người khó chịu. Mọi người đều trách móc anh ta là đứa con bất hiếu. Mặc dù trong lòng anh ta hiểu rất rõ tình cảm giữa hai mẹ con anh ra sao, mẹ anh cũng hiểu rất rõ, nhưng theo như quan điểm của những người bình thường, đứa con không khóc trong lễ tang của mẹ chính là đứa con bất hiếu. Con người này muốn làm kẻ ngoài cuộc, nhưng hết lần này đến lần khác đều bị cuốn vào trong vòng xoáy của mọi sự tranh chấp. Tôi hy vọng cậu có thể hiểu, trên thế gian này, không có ai là người ngoài cuộc, cho dù cậu cho rằng người khác không hiểu các cậu cũng không thể cản trở các cậu tìm thấy niềm vui, nhưng

cậu lại không có cách nào để ngăn cản sự chỉ trích của những người liên quan đến cậu. Cái thế giới này luôn như vậy.”

Tôi vẫn lặng thinh.

Thầy tiếp tục nói: “Thực ra trong lòng tôi hiểu rất rõ, chuyện giữa tôi và cô ấy chắc chắn cũng sẽ bị bại lộ. Chỉ có điều sớm hay muộn thôi. Và khi sự việc này bị bại lộ, tôi tất sẽ mất đi một số thứ vô cùng quan trọng đối với tôi, có thể là vợ tôi, có thể là cô ấy, và rất có thể là địa vị xã hội hiện nay của tôi. Nhưng từ cô ấy tôi đã đạt được thứ mà tôi khao khát bấy lâu. Tôi không có cách gì làm thay đổi mọi thứ xảy ra ở thế giới bên ngoài, chỉ có thể chờ đợi việc sẽ xảy ra.

Mặc dù cậu phải quá sớm đối diện với vấn đề nan giải của cuộc đời, nhưng như vậy cũng là vận may của cậu, ít ra sau này sẽ không có việc gì có thể gây khó khăn cho cậu.”

Nói xong, thầy ấy lấy chai rượu của thầy cộng vào chai rượu của tôi, rồi ngửa cổ uống.

“Cảm ơn thầy.” Tôi nói.

“Thực ra tôi nên cảm ơn cậu. Cậu vẫn nhớ cuộc trò chuyện buổi ăn cơm lần trước của chúng ta chứ, cậu đã gợi ý cho tôi một điều rất lớn. Con người phân thành hai loại: một loại là phần lớn thời gian đều rất khoáng đạt và đôi khi không

mấy khoáng đạt, một loại là phần lớn thời gian không mấy khoáng đạt và đôi khi rất khoáng đạt. Cậu thuộc về loại thứ nhất, tôi thuộc về loại thứ hai. Đặc điểm của loại thứ hai là trong cuộc sống thường nhật, thời gian vui vẻ thì ít, thời gian không vui lại nhiều, và dường như họ cũng đã quen với những ngày tháng không mấy vui vẻ. Đặc điểm của loại thứ nhất là ngày thường lúc vui nhiều, lúc buồn ít, nhưng bởi họ đã quen sống những ngày tháng vui vẻ, nên khi họ không khoáng đạt, họ sẽ đau khổ hơn những người khác, cho nên lúc này đây cần một người không mấy khoáng đạt như tôi uống rượu cùng anh ta.”

“Xem ra, lúc em bị khoa đuổi học

vẫn cần phải tìm thầy đến uống rượu cùng em rồi.” Tôi cười chua xót.

“Tôi sẽ không để em bị đuổi học đâu. Chút năng lực này tôi vẫn có.” Thầy cười một cách đầy khinh mạn, rồi uống sạch rượu trong chai.

Chương 4

Kiếp nạn trời định

Đây thực là một mùa khắc nghiệt. Tất cả chân tướng đều bị bại lộ theo cái chết.

Sa-tăng 1

Trung Quốc có một câu nói từ xưa truyền lại: “Họa vô đơn chí”, mặc dù không thể giải thích được bằng quan điểm của chủ nghĩa duy vật biện chứng, thế nhưng lại rất chính xác. Tôi vừa mới nộp bản kiểm điểm cho thầy chủ nhiệm khoa thì đã nhận được thư của mẹ kể (Bởi tôi không muốn liên lạc gì với gia đình, nên tôi không nói cho gia đình biết địa chỉ tôi sinh sống, hơn nữa còn đổi số di động. Cách liên lạc với tôi duy nhất

chính là gửi thư vào địa chỉ trường học của tôi). Trong thư nói, cha tôi bị mắc bệnh ung thư gan, hiện đang nằm ở bệnh viện thành phố, bảo tôi về nhà một chuyến. Hơn hai năm học đại học, tôi chưa về nhà lần nào, bởi đối với tôi, chỉ cần biết họ vẫn sống là đủ rồi. Ngôn ngữ trong thư rất bình thường, nhưng tôi thoáng cảm thấy mức nghiêm trọng của sự việc. Mặc dù từ sau khi mẹ đẻ tôi bỏ đi, tình cảm của tôi đối với gia đình vô cùng nhạt nhẽo, nhưng dù gì thì cha tôi cũng là người cho tôi cuộc sống, chúng tôi có cùng gien với nhau.

Sau khi tôi làm xong thủ tục xin hoãn thi cuối kì, tôi liền mua vé máy bay của ngày hôm sau để bay về nhà. Trước

khi lên máy bay, tôi gọi điện thoại cho anh ấy, anh vẫn đang giải quyết công việc tại Quảng Châu. Tôi nói với anh nhà tôi đang xảy ra chuyện, cần phải về nhà ngay. Anh dặn tôi mang đủ tiền theo. Tôi không hề nói với anh việc xảy ra giữa tôi và mẹ đẻ anh. Mặc dù tôi biết, sớm muộn gì anh cũng biết việc này, nhưng không nên là do tôi nói cho anh biết.

Sau chuyến bay ngắn ngủi một giờ đồng hồ, tôi hạ cánh xuống sân bay của thành phố nhỏ phía Bắc nơi tôi đã sinh ra và sinh sống mười tám năm. Bởi đã vào đầu đông, thành phố này đã có vài đợt tuyết rơi, nên trời vô cùng lạnh, nhưng không khô như thời tiết của Bắc Kinh. Trong sân bay, có thừa thớt vài người

chờ chuyển bay và người đi đón. Tôi xách chiếc túi du lịch, gọi một chiếc taxi, đi thẳng đến bệnh viện thành phố.

Hành lang khu vực các buồng bệnh nặng âm u đáng sợ, liên tục có các vị bác sĩ đeo khẩu trang trắng đi qua đi lại, mùi nước sát trùng nồng nặc khiến tôi ngạt thở. Tôi hỏi thăm được buồng bệnh của cha tôi, rồi đẩy cửa bước vào.

Bà mẹ kế đang ngồi bên giường bệnh, nhìn thấy tôi xuất hiện dường như vô cùng kinh ngạc, bà đứng dậy, nhìn tôi một lúc lâu không thốt nên lời. Tôi không thềm để ý tới bà, nhìn thẳng về phía giường bệnh.

Cha tôi nằm trên giường, mắt nhắm nghiền. Người đàn ông phương Bắc có dáng người cao lớn ngày trước, giờ đã gầy sòm đi trông thấy, môi nứt nẻ, sắc mặt vàng vọt, trên mu bàn tay châm đầy những kim châm của các loại dung dịch truyền. Nhìn thấy tôi, cha tôi trở nên kích động lạ thường, gắng gượng ngồi dậy, kéo tay tôi, nước mắt trào ra. Tôi bỗng phát hiện ra trong hai năm nay cha tôi đã già yếu đi nhiều, bất giác nước mắt tôi cũng trào ra.

Sự im lặng kéo dài.

“Ở bên ngoài có thiếu tiền không con?” Cha phá vỡ sự im lặng. Giọng ông lộ rõ vẻ yếu ớt.

“Không thiếu ạ.” Tôi nói.

“Không thiếu thì tốt.” Cha dường như thở phào một cái. Từ nhỏ tới lớn cách duy nhất mà người cha bận rộn công việc của tôi thể hiện tình thân chính là câu “thiếu tiền không” này, cho dù trong giờ phút hấp hối này, ông dường như cũng không biết nói ra câu gì khác.

“Cha, con sẽ ở đây chăm sóc cha. Cha cứ yên tâm dưỡng bệnh, con đã sắp xếp ổn thỏa việc ở trường học rồi.” Tôi lau nước mắt.

Nghe nói xong, không ngờ cha tôi mỉm cười, nụ cười rạng rỡ niềm hạnh phúc. Ông run rẩy vuốt mu bàn tay tôi,

miệng lẩm bẩm: “Con trai ngoan, con trai ngoan.”

Cả buổi tối hôm đó, tôi luôn ngồi trò chuyện cùng cha. Tôi kể cho ông nghe những cuốn sách tôi đã học hỏi ở trường, kể rất nhiều chuyện thú vị. Thậm chí có lúc tôi nhất thời kích động đã định nói với ông về xu hướng lối sống tình dục của mình, nhưng tôi chợt ý thức được rằng, điều này rất tàn khốc đối với một người cha đang trong giai đoạn cuối của căn bệnh ung thư gan. Cha tôi nhắm hờ mắt nghe tôi kể chuyện. Dần dần ông ngủ thiếp đi. Nét mặt ông rất khoan thai, giống như một đứa trẻ đang ngủ say.

Đêm hôm đó, cha tôi rời xa chốn

nhân gian trong lúc đang say giấc. Thậm chí, khi tim ông ngừng đập, tôi còn không phát hiện ra, đến khi tôi nhận ra tôi không còn nghe thấy hơi thở của ông. Mẹ kế của tôi luôn ngồi bên ngoài phòng bệnh.

Khi bác sĩ tuyên bố cha tôi mất do không thể chữa trị được, tôi đã gào khóc rất to. Cả đời này, đây là lần duy nhất tôi thực sự đau lòng. Mẹ kế thì ôm lấy thi thể cha tôi, khóc không thành tiếng. Tôi nghĩ, có lẽ người phụ nữ này và cha tôi thực sự có tình cảm sâu nặng. Trong giây phút đó, tôi bỗng nảy sinh chút tình thân mơ hồ với bà.

Tang lễ của cha rất long trọng. Các

bạn bè làm ăn trên thương trường của ông lúc sinh thời đều đến. Hôm đó thời tiết rất ấm áp, điều này rất hiếm gặp vào ngày đông tại phương Bắc. Trên trời còn có vài con chim lạ bay ngang qua.

Mẹ kế liên tục chào những người khác tới dự lễ tang. Hôm đó bà mặc một bộ màu đen, búi tóc lên, trang điểm nhẹ, trông rất xinh đẹp và đoan trang.

Sau khi tang lễ kết thúc, tôi và mẹ kế trở về nhà. Cả đường đi, chúng tôi không nói câu nào. Nét mặt bà luôn rầu rĩ đau buồn, thậm chí còn chẳng nhìn tôi lấy một cái.

Sau khi về đến nhà, tôi trở về căn

phòng cũ của mình. Căn phòng rất sạch sẽ, được quét dọn sạch bong. Trên tường vẫn còn treo bức tranh “Rừng Trùng Khánh” mà tôi đã treo từ hồi học cấp III. Tất cả những cuốn sách tôi không mang theo khi đi học đại học đều được xếp gọn gàng ngăn nắp trên giá sách. Tôi rúc đầu vào giường, nhắm nghiền mắt. hai ngày liền tôi không hề chớp mắt, đến giờ tôi mới nhận ra mình đã mệt rũ rời.

Chính lúc này, mẹ kế bước vào phòng tôi, tay cầm một bức thư. “Cha cháu bảo cô đưa thư này cho cháu. Bây giờ cô nấu bữa tối, cháu hãy đi tắm đi.” Giọng bà vô cùng dịu dàng. Nói xong, bà đặt bức thư lên bàn học, rồi đi ra khỏi phòng ngủ của tôi.

Tôi mở bức thư, phát hiện ra bên trong có một lá thư và một tấm thẻ ATM. Tôi mở lá thư, chính là chữ viết của cha tôi.

Con trai!

Khi con nhìn thấy lá thư này, thì cha đã rời xa con rồi. Cha không biết sự ra đi của cha sẽ khiến con đau lòng bao nhiêu, bất luận là bao nhiêu chỉ cần con vẫn rơi một giọt nước mắt bởi cái chết của cha là cha mãi nguyện lẫn rồi.

Từ nhỏ con đã là một đứa trẻ độc lập, có chủ kiến. Cha có thể hiểu được sự căm hận của con đối với gia đình

này. Quả thực, cái gia đình này đã làm tổn thương con trong quá trình trưởng thành của con. Cha không biết con nghĩ như thế nào về việc cha say rượu, sự ra đi của mẹ đẻ con và sự xuất hiện của một người phụ nữ khác. Cha có thể chấp nhận sự oán hận của con đối với cha và mẹ đẻ của con, nhưng cha hy vọng bất luận thế nào con cũng đừng oán trách mẹ kế của con. Cô ấy không hề có lỗi gì, hơn nữa cô ấy luôn cố gắng thể hiện sự yêu thương che chở con theo cách của cô ấy. Con trai, con hãy nhớ, con người không thể đòi hỏi quá nhiều, quá cao, cô ấy vốn không có bất cứ nghĩa vụ với con. Hơn nữa, có một việc mà con không hề biết, cô ấy

luôn từ chối sinh con với cha, bởi cô sợ con lại phải chịu đựng sự ám ức sau khi mất mẹ. Nếu như sau khi cha rời khỏi cõi đời này, con vẫn cảm hận cô ấy, thì hãy nghĩ đến tất cả mọi thứ cô ấy đã hy sinh vì gia đình này. Cha đã làm tổn thương con trong giai đoạn trưởng thành của con, do đó, cha cho rằng mình không có lý do gì để can thiệp vào cuộc sống của con, điều duy nhất cha có thể làm được là lo cho con đầy đủ về kinh tế. Nhưng cha chỉ hy vọng sau này khi con đứng trước sự lựa chọn quan trọng, con hãy nghe ý kiến của những người quan tâm đến con, bởi con là một người làm việc gì đều rất dứt khoát, như vậy sẽ khiến con dễ

dàng bị tổn thương. Cả đời cha làm kinh doanh tiêu tiền như nước. Trong tám thẻ ngân hàng này chính là một nửa số tiền tích lũy cả đời của cha và mẹ kế con, tổng cộng là 70 vạn tệ. Cha để nó lại cho con, chắc là đủ cho con học xong đại học và mua một căn hộ tại Bắc Kinh. 70 vạn tệ còn lại, cha để lại cho mẹ kế con. Cô ấy phải dùng số tiền này để phụng dưỡng và lo liệu việc tang cho cha mẹ hai bên gia đình, đồng thời duy trì việc làm ăn của cha. Hai người chính là người mà cha yêu thương nhất trên đời, dù con có tin hay không.

Con trai, cha đi đây. Hãy tha thứ cho cha đã không đem lại cho con một

gia đình ấm áp và tình yêu thương trong những năm tháng cha còn sống. Sau này con phải tự giữ gìn sức khỏe. Con hãy khoan dung với người khác hơn, con sẽ sống vui vẻ hơn bây giờ. Nếu kiếp sau cha vẫn có thể trở thành cha của con, cha sẽ bù đắp cho con những gì kiếp này cha nợ con.

Cha của con.

Khi đọc xong bức thư, nước mắt tôi đã làm nhòe hết các chữ viết trên thư. Trước lời xưng tội trong lúc hấp hối của cha tôi, tôi chợt phát hiện ra, thì ra tại nơi sâu kín trong tâm hồn, tôi vẫn vô cùng yêu quý gia đình này, yêu quý người cha của tôi, cho dù từ trước giờ

tới nay, tôi vẫn e mình chống đối họ.

Cha tôi đã trải qua những giây phút cuối cùng của cuộc đời trong cái nhìn lạnh lùng của tôi, và lại xưng tội với tôi trước khi ông qua đời. Nếu như không bởi cái chết này của ông, có lẽ cả đời này tôi cũng không biết được sự áy náy và tình yêu của ông dành cho tôi trong cõi sâu tâm hồn ông.

Tôi vào phòng tắm, tắm gội, để nước cứ gội mãi vào đầu tôi. Ngoài cửa sổ, tuyết lại bắt đầu rơi nhẹ, giống như những giọt nước mắt bị đông cứng từ trên trời rơi xuống.

Mẹ kể nấu một bữa ăn thịnh soạn,

tất cả đều là những món tôi thích. Trên bàn ăn, bà bày ba cái bát và ba đôi đũa.

“Ba người chúng ta ăn một bữa cơm đoàn viên nhé. Ngày mai cháu hãy quay lại trường học, đừng để lỡ kỳ thi cuối kỳ.” Bà nhẹ nhàng nói.

Tôi không biết nên nói gì, thế nên chẳng nói câu nào. Chúng tôi lặng lẽ ăn xong bữa tối. Giờ đây ba người một nhà muốn ngồi ăn cùng một mâm cơm cũng đã trở thành một mong ước quá xa vời.

Ăn xong cơm, tôi nói với bà: “Cô đi nghỉ đi, để cháu rửa bát.”

Bà ngẩng đầu lên nhìn tôi đầy cảm kích, mãi không thốt nên lời. Một lúc lâu

sau, bà mới lắc đầu, nói: “Cháu cứ đi nghỉ sớm đi.” Nói xong, bà cúi đầu bước vào nhà bếp.

“Cám ơn cô!” Tôi buột miệng nói.

Bà chợt dừng bước, quay đầu lại nhìn tôi, mỉm cười, rồi lại quay lại làm việc của bà.

Chiều hôm sau, tôi đã ngồi trên máy bay quay lại trường học. Trước khi đi, tôi để lại số điện thoại di động và địa chỉ chỗ ở của tôi cho mẹ kế, đồng thời nói với bà: “Nếu trong nhà xảy ra chuyện gì, cô nhớ gọi điện thoại cho cháu. Cô chú ý giữ gìn sức khỏe.”

Bà gật đầu.

Tôi bỗng nghĩ rằng, giá như bà chính là mẹ đẻ của tôi, và mẹ đẻ của tôi chưa bao giờ rời xa cha tôi thì tốt biết bao.

Từ trên máy bay tôi nhìn xuống, cả dãy núi cao sừng sững và những con sông rộng giống như cảnh quan thu nhỏ của tủ kính trưng bày tranh ảnh, gần ngay trước mắt nhưng không thể sờ tới được. Tôi luôn suy nghĩ tới những điều cha tôi viết trong thư. Ông đã đúng, tôi là một người không biết khoan dung, tôi dùng thái độ không chút thân thiện để đối xử với những thứ tôi cho là không hoàn mỹ, điều này khiến tôi buộc phải yêu thích cuộc sống cô đơn. Và chỉ trong vài ngày

ngắn ngủi này, bao việc đã xảy ra, lại khiến tôi ý thức ra được một điều, cô đơn sẽ khiến những điều phiền toái càng thêm phiền toái, khiến đau khổ càng thêm đau khổ.

Tôi nhớ Henry Miller đã viết trong cuốn “Tropic of Cancer”: *Chúng ta đang bơi lội trên bề mặt của thế gian.* Đúng vậy, sinh mệnh của chúng ta được hoàn thành trong quá trình luôn luôn bị đào thải. Trước mắt những tình cảm trần tục mạnh mẽ như vậy, cách thích độc hành này của tôi thì có là gì chứ.

Sa-tăng 2

Từ khi bỏ đũa trẻ không có phúc phận được nhìn thấy thế giới rục rờ này, tôi liền phát hiện ra mình có một loại khả năng kì diệu là có thể dự cảm được tương lai. Tôi không biết liệu có phải tất cả các bà mẹ đều có sự biến đổi này không, nhưng tôi không thích chút nào. Có đôi khi, tôi cảm thấy bức bối một cách vô cớ, tôi biết, đó có nghĩa là sắp có sự việc tồi tệ xảy ra.

Đạo trước, Lâm Lâm đột ngột về quê, cậu ấy đi rất vội vã, không nói cho tôi biết lý do. Từ khi cậu lên học đại học, cậu chưa về nhà bao giờ, nên tôi nghĩ chắc chắn đã xảy ra chuyện gì rất tồi tệ. Hai ngày sau khi cậu đi, tôi nhận được điện thoại của cậu, cậu gọi điện từ sân bay, cậu không nói gì cả, chỉ khóc nghẹn ngào trên điện thoại. Tôi không biết phải an ủi cậu thế nào, chỉ lặng lẽ nghe cậu khóc. Tôi chưa thấy cậu ấy khóc bao giờ, bởi tôi không biết trên đời này có thứ gì có thể làm cho cậu đau lòng.

Từ khi Lâm Lâm xảy ra chuyện, tôi thường có cảm giác buồn bực, tâm trạng rối bời. Trục giác nói cho tôi biết sắp có

một chuyện xui xẻo giáng xuống đầu tôi. Quả nhiên, không lâu sau, tôi nhận được điện thoại của mẹ tôi. Trong điện thoại, bà nói bà đã mua vé máy bay, tuần sau sẽ bay đến Bắc Kinh thăm tôi.

Sau khi bỏ ống nghe, tiện tay tôi đập nát chiếc điện thoại và giẫm vài cái thật mạnh. Tôi biết cái ngày này ắt sẽ đến, chỉ không ngờ khi nó đến lại khiến tôi khó chịu đến như vậy.

Mẹ tôi biết tôi dọn khỏi nhà bác tôi. Tôi vốn không nói với bà, nhưng nếu tôi không nói với bà thì bác gái tôi cũng sẽ nói với bà. Nhưng trong đầu tôi chỉ nói với bà rằng không quen sống ở nhà người khác, nên vào ký túc xá trường ở,

sau đó lại nói với bà, một mình tôi thuê phòng ngoài trường. Lúc đó, trên điện thoại bà thở dài một tiếng, nói bà không muốn can thiệp vào chuyện của tôi nữa. Có trời mới biết, nếu tôi nói cho bà biết việc tôi ở cùng với một người đàn ông, thì bà có lập tức cười hỏa tiễn đến Bắc Kinh hay không?

Buổi tối khi anh ấy về, tôi nói cho anh ấy biết việc mẹ tôi sẽ đến Bắc Kinh ở một thời gian ngắn. Anh trầm ngâm hồi lâu, không nói gì. Tôi biết anh đang nghĩ gì, nên tôi nói với anh: “Anh không cần gặp bà đâu. Trong những ngày đó, anh hãy về thăm vợ anh sống đi.”

Tôi nhìn thấy vẻ mặt như được giải

thoát của anh, trong lòng nghĩ, rốt cuộc người đàn ông này có đáng để tôi chờ bảo vệ như vậy hay không?

Tối đó chúng tôi vẫn làm tình với nhau như mọi ngày, lúc làm việc ấy, tôi luôn miệng gào rú. Tôi nhìn thấy sự kinh ngạc và niềm hưng phấn cực độ trên mặt anh. Tôi nghĩ, người đàn ông này cần một điều thật hết sức giản đơn - chỉ là một người phụ nữ có thể hơi dâm dăng lúc làm tình với anh ta, thế nhưng qua quá nửa đời người mong muốn này vẫn chưa thể trở thành hiện thực. Nghĩ đến đây, tôi lại trào dâng niềm thương cảm.

Tôi giờ tay ra ôm chặt lấy anh, dựa đầu sát vào ngực anh. Tôi nghe thấy hơi

thở gấp gấp và nhịp tim dồn dập của anh, ngửi mùi mồ hôi mang theo hương hoocmon nam tính tỏa ra từ cơ thể anh. Tối đó, chúng tôi làm tình một cách điên cuồng hồi lâu, chúng tôi liên tục thay đổi tư thế, mỗi lần anh lên cao trào là lại khiến niềm hưng phấn của tôi lên đến đỉnh cao. Khi mọi việc kết thúc, chúng tôi đều đã mệt mỏi rã rời. Chăn và giường thấm đẫm mồ hôi của chúng tôi, chăn gối rơi vãi khắp trên giường và dưới đất.

Anh ấy lặng lẽ ngủ bên cạnh tôi. Tôi vuốt ve những hạt mồ hôi lấm tấm trên trán anh, nghe tiếng ngáy đều đều của anh.

Tôi không ra sân bay đón mẹ tôi, mà nói luôn cho bà biết địa chỉ nơi tôi ở. Khi bà gõ cửa, tôi vừa mới tỉnh dậy, đang ngồi trước gương kẻ lông mày. Tôi đang nghe bài hát phỏng theo nhạc bài “Sailing”, âm nhạc du dương đã khiến tôi hoàn toàn chìm vào sự hứng thú mê say của niềm vui tô son trát phấn.

“Một mình con ở trong căn phòng rộng thế này sao? Tiền thuê phòng một tháng bao nhiêu? Tại sao không ở nhà bác con?” Đây là câu hỏi đầu tiên sau khi bà nhìn thấy tôi.

“Mẹ chắc đã mệt rồi, cất đồ đạc vào trong nhà rồi chúng ta đi ăn chút gì nhé.” Tôi không để ý đến một loạt câu

hỏi của bà, mà đặt hành lý của bà vào một góc tường, sau đó bắt đầu thay quần áo.

Tôi để ý thấy mẹ liên tục ngắm nghía khắp căn phòng, rõ ràng bà muốn phát hiện ra những việc bà chưa được rõ. Trước khi bà đến đây, tôi đã cẩn thận cất giấu những thứ đồ có liên quan đến anh ấy, cho nên tạm thời bà sẽ không phát hiện được điều gì khác lạ. Tôi nhận xét thấy nét mặt bà đầy vẻ nghi hoặc, nhưng lại không thể tìm ra được bất cứ bằng chứng gì. Thế nên tôi bắt đầu cảm thấy rất đặc ý.

Tôi dẫn bà đến một quán ăn Tây gần khu nhà tôi, tôi rất thích bánh bao

nướng và sa lát rau ở đó. Vừa bước vào nhà hàng, tôi liền thấy bà nhíu mày, đồng thời thì thầm với tôi: “Loại đồ ăn này sao mà ăn no được chứ!”

Chúng tôi chọn một chiếc bàn gần cửa sổ. Tôi hỏi bà muốn ăn gì, bà nóng vội trả lời: “Gì cũng được, gì cũng được.”

Thế là tôi gọi hai suất tôi thích ăn nhất, một suất cho tôi, một suất cho bà. Nếu bà không thích ăn thì ít ra tôi cũng có thể ăn thêm được một chút.

Sau khi ổn định chỗ ngồi, tôi mới nhận ra thực ra trong hai năm nay mẹ tôi đã già yếu đi nhiều. Mặc dù da bà vẫn

trắng trẻo, nhưng những vết nhăn nơi khóe mắt đã hiện ra rất rõ. Nếu như bà không mặc một bộ đồ thời trang cao cấp thì bà chẳng khác gì với những người phụ nữ trung niên sắp sửa lên chức bà ngoại.

“Cha con khỏe không ạ?” Tôi hỏi.

“Ông ấy hiện đang ở Canada, khoảng một tháng về nhà một lần. Lần trước ông ấy về còn nói với mẹ về con đây.”

“Vâng, được rồi, con biết rồi.” Tôi sốt ruột ngắt lời bà. Thực ra cha thường xuyên gọi điện thoại cho tôi, gửi tiền cho tôi. Ông rất muốn đến Bắc Kinh thăm tôi. Nhưng tôi biết ông rất ghét bác

traì tôi, nên tôi kiên quyết không cho cha tôi đến. Và tôi cũng sợ cha biết chuyện tôi và anh, cha là người thông minh, chắc chắn ông sẽ phát hiện ra. Trên thế giới này, cha là người tôi không muốn để ông biết chuyện nhất.

“Con sống một mình ổn cả chứ? Hay là...”

“Không, con rất ổn. Mẹ không phải lo lắng gì đâu.” Tôi không thích đề tài này, tôi sợ xoáy đi xoáy lại tôi sẽ làm lộ chuyện. Tôi hiểu mẹ tôi, bà rất giỏi món này.

“Ở đây đã có bạn rồi chứ?” Mẹ hỏi rất thích thú.

“Ồ, con chơi với mấy người bạn. Họ đều rất tốt.” Đồ ăn tôi gọi đã được mang tới, cho nên tôi bắt đầu cúi xuống ăn lấy ăn để.

“Có bạn trai nào đối xử đặc biệt tốt với con hay không?” Bà dò hỏi.

“Có ạ, nhiều lắm, rất nhiều người theo đuổi con.” Không hiểu tại sao, trong đầu tôi lại chợt nảy ra câu nói giáo hoạt này.

Rõ ràng mẹ hơi hoảng. “Con gái ơi, chớ nên cả tin những đứa con nhà giàu có, chúng chỉ biết nói những lời đường mật, con là con gái, rất dễ bị thiệt thòi.”

“Không có đâu.” Tôi tiếp tục ăn.

“Thế con có đặc biệt quý mến ai không?” Mẹ tôi quyết hỏi đến cùng. Việc tôi chuyển khỏi nhà bác ra ngoài ở riêng rõ ràng đã làm cho bà nghi ngờ, bà đang tìm kiếm chứng cứ để chứng thực cách nghĩ của mình. Bà là con người như vậy mà.

“Có ạ, có vài tên cũng khá được.” Tôi thực sự không biết nên nói gì, tôi không muốn một bữa trưa vui vẻ thế này lại bị những câu hỏi vô vị của bà phá hoại.

“Bọn họ hay đến chỗ con chơi không?” Hẳn nhiên mẹ cho rằng đây đây

là một câu hỏi then chốt, bởi tôi phát hiện ra đôi mắt bà sáng rực. Tôi gần như sụp đổ. Tôi thật cảm thấy mình quá ngu ngốc, sao tôi phải giấu giếm bà chứ? Đã bao năm nay, đã có việc gì của tôi lại có thể qua được mắt bà chứ? Hiện giờ khó khăn lắm mới có được cuộc sống riêng của mình, tại sao tôi lại vẫn phải tiếp tục loại âm mưu mà ngay từ thuở nhỏ tôi đã phải vận dụng?

“Mẹ, con biết mẹ muốn biết những gì, vậy thì ngay bây giờ con sẽ nói cho mẹ biết.” Tôi uống một ngụm nước ép dưa hấu, nói: “Hiện giờ con đang chung sống với một người đàn ông bốn mươi tuổi, hơn nữa từ rất lâu rồi anh ta có vợ và không có ý định ly hôn. Anh ta đối xử

với con rất tốt. Con rất vui, và vài ngày trước, con vừa mới phá đi cái thai của con và anh ta.”

Tôi nói liền một mạch hết mọi điều, có cảm giác như đã trút bỏ gánh nặng. Rất tuyệt, giờ đây tôi chẳng còn gánh nặng gì nữa, ngược lại, chính bà lại phải đau khổ.

Sau khi nói xong, tôi tiếp tục cúi đầu ăn món sa lát rau của tôi. “Hôm nay món đậu xanh thật tươi ngon.” Tôi nói với mẹ.

Tôi không ngẩng đầu lên nhìn nét mặt mẹ, không biết là do không dám nhìn hay không muốn nhìn. Tôi chỉ nghe thấy

tiếng lạo xào phát ra từ giấy ăn trong tay mẹ, dường như bà đang run rẩy. Sau đó tôi lại nghe thấy tiếng bà thở dài náo nề. Tôi ngẩng đầu lên thấy bà đang ôm mặt, miệng lẩm bẩm: “Thật là nghiệp chướng!”

Không biết tại sao, trong lòng tôi bỗng trào dâng chút cảm giác thương xót, bắt đầu cảm thông với người phụ nữ trước mặt mà tôi nên gọi là mẹ ruột. Tôi biết giờ đây bà chắc chắn đã rất đau lòng, bởi đứa con gái bà đã dốc tâm dạy dỗ đã phản bội bà chỉ trong vòng mấy năm ngắn ngủi rời xa gia đình.

“Mẹ, mẹ đừng buồn.” Tôi nắm lấy tay bà.

Bà hất mạnh tay tôi ra, rồi tát tôi một cái. Mặc dù cái tát không mạnh, nhưng từ nhỏ đến lớn, đây là lần đầu tiên tôi bị tát, nên vẫn cảm thấy mặt mình đau rát. Và chút thương cảm của tôi đối với bà đã bị cái bạt tai này làm tiêu tan hết cả.

Có thể thấy rõ ràng, sau khi mẹ đánh tôi, bà cũng hối hận. Bà vội nắm lấy tay tôi, giọng nói vừa mang vẻ cay nghiệt vừa mang vẻ cầu xin: “Con gái ngoan, hãy nói cho mẹ biết, người đó là ai, con buộc phải kết hôn với anh ta.”

Tôi đẩy tay bà ra, lạnh lùng nói: “Con sẽ không nói cho mẹ biết anh ta là

ai, mẹ không cần phải biết. Con đã rất hối hận vì đã nói cho mẹ biết những việc này.”

Mẹ cắn phẫn, trợn mắt nhìn tôi, nói: “Con có bị điên không đấy? Con lấy tuổi xuân của mình ra làm trò đùa hay sao? Tại sao tao lại sinh ra cái thứ con gái không biết liêm sỉ như mày chứ!”

Đây là lần đầu tiên tôi nghe thấy mẹ dùng giọng điệu cay độc như vậy để nói với tôi, nhưng tôi cho rằng, nếu so với những lời căn nhắc của bà trước đây, thì giọng điệu cay độc này còn khiến tôi dễ chịu hơn đôi chút. Giọng của bà rất to, có vài nhân viên phục vụ nghiêng đầu nhìn chúng tôi.

“Có gì mà xem, cắt hết cả đi!” Tôi hét lên với bọn họ. Thế là mấy người nghe lén đó liền ỉu xìu đi ra.

“Mẹ, chúng ta về nhà nghỉ thôi, con mệt rồi.” Tôi nói với bà. Sau đó, tôi gọi nhân viên đến thanh toán, không ngờ mãi không có ai dám đến. Mẹ vẫn không nói gì.

Trở về chỗ ở của tôi, tôi liền nằm lên giường, trùm kín chăn lên đầu ngủ. Mẹ cứ luôn kêu rên bên tai tôi, giọng điệu đã hòa nhã hơn so với lúc ăn cơm. Có lẽ bà đã nhận được ra, tôi là người không sợ cứng rắn. Đại ý của vấn đề là, tôi bắt buộc phải kết hôn với anh ta, anh

ta bắt buộc phải ly hôn với vợ anh ta, tôi buộc phải nói với bà anh ta là ai, bà cần phải nói chuyện với anh ta, nếu như sự việc không được giải quyết, bà quyết không quay về Thượng Hải. Tôi vốn đã thấy rất phiền não, lại nghe thấy bà cầu nhàu nhiều như vậy, nên càng cảm thấy ngọt ngạt bức bối. Thế là tôi liền chạy vào bếp lấy con dao gọt hoa quả, đặt lên cổ tay tôi, nói với bà: “Có phải là mẹ muốn con chết trước mặt mẹ hay không?”

Mẹ lập tức cứng đờ người nhìn tôi, một lúc lâu sau, bà lắc đầu, thở hắt ra rồi không nói gì thêm nữa. Chiêu này thật tuyệt, lần nào cũng có hiệu quả cao!

Tôi vút con dao xuống đất, khoác áo khoác chạy ra ngoài. Bầu không khí bên ngoài thật trong trẻo. Tôi chạy dọc theo đường dành cho người đi bộ thật lâu.

Sa-tăng 3

Rõ ràng là cái chết của cha Lâm Lâm đã ảnh hưởng rất lớn đến cậu. Trong những ngày tháng chúng tôi chung sống với nhau, cậu chưa bao giờ nhắc đến người nhà cậu, đến nỗi tôi đã nhầm tưởng cậu là một cô nhi không cha không mẹ trong một khoảng thời gian khá dài. Nhưng cuộc sống của cậu lúc nào cũng dư dật nên tôi biết, thực ra cậu có một gia đình rất khá giả. Chúng tôi đều là những người khá lạnh nhạt đối với tình

cảm gia đình, nên tôi có thể hiểu được cậu ấy.

Đi công tác từ Quảng Châu trở về, tôi chạy thẳng đến chỗ Lâm Lâm. Cậu ấy đang nằm trên bệ cửa sổ đọc cuốn “Cuộc sống không ở đây” của Milan Kundera^[22]. Tôi đã đoán trước được việc này, bởi mỗi khi trong lòng không vui, cậu đều lấy cuốn sách sách này ra đọc. Tôi không biết rốt cuộc cậu có thể đọc được gì từ đó, kết quả là cuốn sách đó đã bị lật giở đến độ sắp tã cả ra.

Căn phòng rất lạnh, bởi cậu mở cửa sổ. Xung quanh thật bừa bộn, quần áo, tất đều vứt lộn xộn dưới đất, đĩa CD và những cuốn sách bị xếp đống trên bàn

học. Đầu tóc Lâm Lâm rối bù, quầng mắt thâm đen. Tôi tiện tay giúp cậu sắp xếp lại đồ đạc trên bàn, sau đó ngồi xuống giường.

“Vẫn buồn lắm phải không?” Tôi hỏi.

“Tôi không buồn, chỉ cảm thấy trong cuộc sống của mình bị thiếu đi một thứ gì đó. Trước đây tôi không hề nhận ra, thực ra, đối với tôi, những thứ đó tồn tại hay không tồn tại hoàn toàn khác biệt.” Lâm Lâm nói.

Tôi vuốt tóc cậu, ôm cậu vào lòng.

“Anh về nhà đi, đừng để cha mẹ anh phải lo lắng. Tôi không sao.” Cậu

nói.

Tôi biết cậu ấy muốn yên tĩnh một mình, nên tôi gật đầu.

“Mai tôi sẽ gọi điện cho cậu.”
Trước khi đi, tôi nói với cậu.

Buổi tối có khách tới ăn tối, chính là mẹ của cô em họ. Lúc còn nhỏ, tôi đã gặp bà cô này. Trong ấn tượng của tôi, bà là người khá ồn ào. Sau này nghe những lời kể của cô em họ, tôi càng không có cảm tình với người phụ nữ ấy. Em họ nhìn thấy tôi cũng chỉ gật đầu chào, không nói gì. Tôi nhận ra nét mặt cô rất khác lạ, dường như có chút oán hận. Tôi không thấy lạ về điều này, cô thường

xuyên kể với chúng tôi về bà mẹ cô. Xem ra cuộc viếng thăm của cô tôi đã khiến cho em họ không vui.

Mẹ tôi và cô tôi không nói chuyện gì nhiều, thật không giống với phong cách thường ngày của họ. Tôi biết mẹ tôi vẫn luôn canh cánh về việc của tôi và Lâm Lâm. Và đó tôi cũng đoán được có lẽ cô cũng đã biết được một số chuyện của em họ. Ánh mắt tôi nhìn về phía họ dò hỏi, cô nhẹ nhàng gật đầu. Tôi đã hiểu tất cả.

Đây thực là một mùa khắc nghiệt. Tất cả chân tướng đều bị bại lộ theo cái chết.

Bữa cơm được hoàn thành trong bầu không khí nặng nề, ngọt nhạt. Sau đó, mẹ và cô ngồi trò chuyện rất lâu trên sofa ở phòng khách, tôi và em họ liền chạy như bay ra ngoài.

“Chúng ta đi đâu đây?” Tôi hỏi em họ.

“Đi mua quần áo với em nhé!” Cô nói.

Thế là chúng tôi đi đến một trung tâm thương mại lớn. Em họ liên tục thử tất cả các kiểu dáng thời trang.

“Em gần như sắp quên đi niềm hứng thú thử quần áo mất rồi.”

Em họ soi gương và nói với tôi: “Trước đây là làm mình vui, giờ thì lại làm người khác vui.”

“Sao mẹ em biết được sự thật?” Tôi không để ý đến những lời lảm bảm của cô.

“Tự em nói cho bà biết đây. Dù cho em không nói cho bà, sớm muộn gì bà cũng sẽ biết. Đây là mẹ em mà. Cho nên thà em nói hết mọi chuyện cho bà, đỡ mất thời gian của mọi người. Anh xem, cái này có đẹp không?”

Em họ đang thử một cái áo dệt kim bo có đính lông vũ trên tai.

“Em không sợ bà sẽ tìm anh ta gây

chuyện sao?” Tôi nhìn thấy giá của chiếc áo đó là 2.400 tệ.

“Anh ta đã bằng lòng chung sống với em, anh ta buộc phải có trách nhiệm gánh vác những việc này. Nếu không, anh ta cũng không thể được coi là một người đàn ông.” Giọng điệu em họ rất lạnh nhạt.

Tôi chẳng biết nói gì.

“Anh đến thăm Lâm Lâm chưa?” Em họ như chợt nhớ ra điều gì đó.

“Sau khi xuống máy bay, anh đã đến chỗ cậu ấy rồi.” Tôi nói.

“Cậu ấy thế nào?”

“Không tốt lắm. Cái chết của cha cậu ấy đã khiến cậu ấy bị hụt hẫng nặng nề.”

“Cậu ấy thật xui xẻo quá, so với cậu, chút chuyện của em chẳng thấm vào đâu. mấy hôm trước, cậu ấy vừa mới bị nhà trường kỉ luật.” Em họ nói.

“Vì sao?” Tôi vô cùng sửng sốt. Cậu ấy chưa bao giờ nói với tôi việc này.

Em họ quay người, nhìn thẳng tôi, nói từng chữ: “Mẹ anh đến trường tố giác cậu ấy.”

Việc này đến với tôi quá đột ngột.

Tôi vẫn tưởng rằng sau khi sự việc xảy ra, chúng tôi đều không nhắc tới thì nó sẽ cứ thế mà kết thúc, cho nên tôi chưa từng giải thích với mẹ tôi. Thật không ngờ việc tôi lo lắng nhất vẫn xảy đến. Cuối cùng, tôi vẫn cứ làm tổn thương cậu ấy.

“Cậu ấy không bị ‘bức hại’ gì chứ?” Đây là mấu chốt tôi quan tâm nhất.

“Chắc không sao. Thực ra nhiều lúc cậu ấy còn nghĩ được thoáng hơn anh đây. Tôi mua chiếc áo này.” Cậu cuối cùng là nói với nhân viên bán hàng.

Tôi quay người bước đi. Em họ nói với theo: “Chờ em với!”

Tôi chạy thẳng một mạch về nhà,

đá mạnh vào cửa. Mẹ và cô vẫn đang trò chuyện với nhau trong phòng khách. Nhìn thấy tôi mặt hầm hầm lao vào, họ đều ngăn cả người.

“Con sao vậy?” Mẹ hỏi.

“Việc mẹ làm, mẹ tự biết lấy. Con thật không hiểu, sao mẹ lại không muốn con được vui vẻ. Bây giờ thì mẹ đã hài lòng rồi chứ, cậu ấy bị kỉ luật, cha cậu ấy cũng chết rồi, giờ thì cậu ấy chẳng còn gì nữa cả. Đều là nhờ mẹ ban phát cho cả đấy.” Đây là lần đầu tiên tôi hét lên với mẹ tôi. Tôi cảm thấy sự phẫn nộ của mình đã khiến tôi vượt quá vai trò của mình.

Thực ra câu nói này của tôi rất không ổn, bởi việc cha của Lâm Lâm qua đời chẳng liên quan gì đến mẹ tôi, chỉ là hai sự việc cùng xảy ra cùng lúc, nên tôi cùng dôn cả lên đầu bà.

“Mẹ cũng chỉ vì muốn tốt cho con thôi!” Mẹ tôi lớn tiếng.

“Nếu quả thực mẹ muốn tốt cho con thì mẹ hãy để cho con được tự giải quyết việc của con.”

Vứt lại câu nói này sau lưng, tôi quay người bước ra ngoài. Tôi nghe thấy tiếng khóc nghẹn ngào của mẹ phía sau lưng. Chính lúc đó, em họ cũng vừa tới, cô nhìn thấy tính cách ngượng ngùng và

người mẹ đang khóc của tôi, cô liền hiểu đã xảy ra chuyện gì. Cô hỏi tôi: “Anh đi đâu?”

“Cứ mặc tôi.” Tôi không còn tâm trạng để trò chuyện với bất cứ ai, tôi bước thẳng ra ngoài.

Tôi bước trên con đường lớn vào lúc chập tối ngay đầu đông. Trên đường người thưa thớt, thỉnh thoảng trên đường dành riêng cho người đi bộ có thể nhìn thấy vài người hát rong đầu tóc xõa xượi, vừa đánh đánh ghita vừa hát các loại bài hát “vừa đi vừa hát”. Trong cái giá lạnh và những lời ca lộn xộn kia, sự phẫn nộ của tôi đã nhanh chóng chuyển thành sự âm ứ. Tôi chưa bao giờ có thể ngờ

được rằng, có một ngày mẹ ruột của tôi lại làm tổn thương người mà tôi yêu nhất, hủy hoại niềm hạnh phúc của tôi.

Tôi đi lang thang không mục đích, không ngờ lại đi đến trước cửa nhà Lâm Lâm. Tôi đẩy cửa bước vào.

Lâm Lâm đang nhồi người trên bàn ăn mì tôm. Chắc chiều nay cậu đã dọn dẹp căn phòng, trông sạch sẽ hơn rất nhiều. Cậu đóng cửa lại, bật lò sưởi, căn phòng vô cùng ấm áp.

Cậu rất ngạc nhiên khi nhìn thấy tôi, cậu hỏi: “Chẳng phải tối nay anh ăn tối cùng gia đình hay sao? Sao anh lại đến đây?”

Tôi ôm chầm lấy vai cậu, hôn mạnh lên trán cậu, cậu lúng túng nói: “Anh làm sao thế?”

Tôi nắm lấy vai cậu, nhìn vào mắt cậu, hỏi: “Sao cậu không cho tôi biết?”

Quả đúng cậu ấy hiểu tôi đang nói gì. Cậu nhẹ nhàng đẩy tôi ra, tiếp tục ăn mì tôm, nói giọng tỉnh bơ: “Việc này không liên quan gì đến anh, sao tôi phải nói cho anh chứ?”

Tôi thực sự không hiểu: “Sao lại không liên quan gì? Cậu là người yêu của tôi, mẹ tôi làm tổn thương cậu cũng chính là đã làm tổn thương tôi. Chả lẽ cậu lại không hiểu điều này sao?”

“Bà là mẹ anh, mọi việc bà làm đều muốn tốt cho anh. Tôi không muốn vì tôi mà hai người xảy ra chuyện bất hòa.” Cậu nói.

Tôi ôm cậu từ phía sau, nói: “Cậu bé ngoan ạ, cho dù cậu không nói, kiểu gì tôi cũng biết việc này.”

“Anh muốn ăn mì không? Tôi làm cho anh nhé?” Cậu đẩy tôi ra.

“Từ ngày hôm nay, chúng ta ở chung nhé.” Tôi buột miệng nói.

Lâm Lâm quay lại nhìn tôi, sau khi chớp chớp mắt, nụ cười rạng rỡ hiện ra: “Có người chia sẻ tiền phòng giúp tôi,

đương nhiên là rất hoan nghênh.”

Tôi ôm hôn cậu tha thiết.

Sau ngày hôm đó, tôi thực sự không về nhà nữa, tôi đã chính thức sống cùng Lâm Lâm.

Mẹ gọi điện thoại cho tôi rất nhiều, nhưng tôi không nghe máy. May mà họ không biết chỗ ở của Lâm Lâm, nếu không thì thực sự quá phiền toái. Một ngày nay, chúng tôi không gọi điện thoại cho em họ, bởi chúng tôi biết mẹ cô cũng rất phiền phức. Những tháng ngày chung sống cùng Lâm Lâm, không phải mọi việc đều hoàn toàn suôn sẻ. Bởi chúng tôi đều là những người có cá

tính mạnh mẽ, nên số lần tranh cãi cũng nhiều hơn trước đây một chút. Nhưng xét về tổng thể thì vẫn khá hài lòng. Trong khoảng thời gian đó, chúng tôi đã có được một cuộc sống tình dục phong phú nhất từ trước đến nay. Mặc dù cậu là người tha thiết hưởng thụ cao trào tình dục hơn tôi, nhưng thời gian này, tôi ngày càng dựa dẫm vào tình dục hơn.

Sau khi tôi ở cùng Lâm Lâm được hai tuần, mẹ tôi gọi điện đến văn phòng tôi.

“Con về nhà một lát, cha mẹ muốn nói chuyện với con. Mẹ xin con đấy.” Giọng bà trong điện thoại vô cùng yếu ớt.

“Có việc gì để nói cơ chứ? Con sẽ không thay đổi quyết định của mình. Nếu cha mẹ không bằng lòng, con cũng chẳng có cách nào khác.” Tôi nói.

“Cha mẹ sẽ không ép buộc gì con. Tối nay con về nhà ăn cơm nhé.” Giọng mẹ tràn đầy sự van xin.

“Vâng.” Tôi không có cách nào khác để từ chối sự van nài của mẹ.

Hôm đó, sau khi tan sở, tôi trở về nhà. Mẹ bày cả một bàn ăn đầy đồ ăn ngon, và đều là những món tôi thích. Mẹ và cha đang ngồi bên bàn ăn đợi tôi.

Tôi ngồi xuống. Sự im lặng kéo

dài mãi.

“Mẹ và cha đã suy nghĩ kĩ rồi, sau này sẽ không can thiệp vào chuyện của con nữa, con và Lâm Lâm hãy sống với nhau cho tốt. Cậu ấy là một đứa trẻ ngoan.” Mẹ tôi phá vỡ bầu không khí yên lặng.

Tôi không ngờ mẹ tôi sẽ nói ra câu nói này, nên tôi không biết nên nói gì.

“Cha mẹ thực sự nghĩ như vậy à?”

Mẹ cười, gật đầu. Bà lấy từ trong túi áo ra một chiếc nhẫn bạc rất mảnh. Chiếc nhẫn rất đẹp và được làm rất tinh xảo.

Mẹ nói: “Đây là chiếc nhẫn bà nội con đã tặng cho mẹ khi mẹ được gả vào gia đình chúng ta, nói là chỉ được tặng lại cho con dâu gia đình ta. Mặc dù Lâm Lâm không phải là con dâu, nhưng con vẫn cứ đưa cho cậu ấy nhé. Xin lỗi cậu ấy thay mẹ. Mẹ không nên đối xử với cậu ấy như vậy. Lâm Lâm là một đứa bé ngoan.”

Mẹ đặt chiếc nhẫn vào tay tôi, rồi thở dài, nói: “Cô con nói phải, các con đều đã lớn cả rồi. Cha mẹ không quản được nữa.”

Tôi nắm chặt chiếc nhẫn, không biết nên nói gì.

Cha tôi từ đầu đến cuối không nói một lời, chỉ ngồi uống rượu. Nét mặt ông không vui, tôi có thể cảm nhận được trong lòng ông chắc chắc rất khó chịu. Nhưng ông đã cố duy trì sự yên lặng, đây chính là cách ông thể hiện sự thỏa hiệp. Thế nên tôi cũng thoáng cảm động.

“Cảm ơn cha mẹ.” Tôi nói.

“Cha mẹ anh thật tốt.” Sau này Lâm Lâm nói với tôi, “Mặc dù tôi biết họ không thể nào thực sự tiếp nhận tôi. Tôi có thể chắc chắn rằng họ vẫn đang căm hận tôi.”

“Tôi biết, nhưng họ có thể vì tôi mà nói ra những lời trái với lòng mình,

đôi với tôi đã quá đủ rồi.” Tôi hôn lên trán cậu.

Sa-tăng 4

Chuyến viếng thăm của mẹ cô ấy ít nhiều khiến tôi bồn chồn lo lắng. Mặc dù từ đầu đến cuối tôi đều đặt mình ở bên ngoài sự việc, nhưng vẫn thấp thỏm lo sợ sự việc bị bại lộ. Tôi luôn cảm hận nhược điểm này của mình, đó là sợ hãi gánh chịu hậu quả. Thực ra, trước kia khi lần đầu quan hệ với cô ấy tại nhà nghỉ, tôi đã biết sẽ có ngày hôm nay, chỉ có điều không nghĩ nó lại đến nhanh như vậy.

Sau khi tôi đi khỏi, cô ấy đã cẩn thận cất giấu những thứ đồ liên quan đến tôi. Nhưng tôi luôn cảm thấy điều đó không đủ để làm tiêu tan nỗi lo sợ của tôi.

Hơn một tuần qua, cô ấy không hề gọi điện thoại cho tôi, tôi cũng không dám gọi cho cô. Có đôi khi tôi ngẩn người suy nghĩ, nếu như mẹ cô ấy ở tại đây luôn, liệu có phải tôi không bao giờ được gặp lại cô ấy nữa, mà mọi trách nhiệm, gánh nặng cũng sẽ bay theo mây khói.

Việc hai cậu trai trẻ chung sống cùng nhau nằm ngoài dự liệu của tôi, có

lẽ do tôi lớn hơn họ một chút. Tôi không thực sự mừng thay cho họ, dù gia đình hai người không còn ngăn cản việc họ yêu thương nhau. Họ đều không giỏi về giao lưu trò chuyện, cũng giống như tôi và vợ tôi vậy. Điều khôi hài là, giữa chúng tôi còn có một sợi dây liên hệ duy nhất là cuộc hôn nhân, còn giữa họ thì chẳng có gì ngoài tình yêu tha thiết cuồng nhiệt với nhau.

Sau khi họ chung sống cùng nhau, chúng tôi thường xuyên vui chơi với nhau. Chúng tôi thường ngồi ở quán bar nhỏ đến tận nửa đêm, từ khi trời mới lảng báng tối đến khi những người uống say khướt bắt đầu nhảy nhót theo tiếng nhạc trong quán bar. Tôi rất mừng vì

Lâm Lâm đã thoát khỏi bóng tối đau thương. Không hiểu vì sao, tôi luôn đặc biệt quan tâm tới chàng trai này, bởi từ cậu, tôi thấp thoáng nhìn thấy hình ảnh thời trai trẻ của mình.

Một hôm, chúng tôi vừa uống rượu vừa chơi xúc xắc, cả ba người đều uống say khướt. Anh họ cô ấy, bỗng chỉ tay vào mũi tôi, nói: “Ông là kẻ không có trách nhiệm. Ông làm cho em họ tôi mang bầu. Nhưng lúc nó phá thai, thì ông đang ở đâu chứ?”

Nghe câu nói này, tôi bỗng tỉnh hẳn. Bởi tôi không hề biết một chút gì về sự việc anh ta vừa nói.

Ngón tay anh ta vẫn chỉ vào mũi tôi: “Ông đã bao giờ thực sự quan tâm đến nó chưa? Nó đang phải đối diện với sự trách móc từ phía gia đình, còn ông thì lại ngồi đây uống rượu với chúng tôi. Trong tim ông, nó có vị trí gì, ông đã bao giờ nghĩ đến chưa?”

Tôi bỗng nhớ tới có một quãng thời gian cô ấy trông rất yếu ớt, cô ấy từ chối quan hệ với tôi. Trước đây tôi cứ nghĩ là bệnh phụ khoa, giờ thì tôi đã hiểu cả rồi.

“Sao anh không nói sớm cho tôi biết?” Tôi hỏi anh ta.

Anh ta cười khinh mạn, nói: “Hai

người ngày ngày ngủ cùng nhau trong tổ ấm, chuyện như vậy còn cần tôi phải nói với ông sao?”

Lâm Lâm không nói gì, chỉ lặng yên uống rượu.

Tôi bỗng cảm thấy một lượng máu lớn đang gội xối xả vào não tôi, khiến tôi không thể suy nghĩ được. Tôi thực sự là một kẻ ngu ngốc. Tôi những tưởng rằng sự khoáng đạt của cô ấy đã cho tôi một cái cớ để thoái thác trách nhiệm, nhưng vô hình chung, những trách nhiệm này đều trở thành sự đau khổ của chính cô ấy.

Lâm Lâm vỗ vai tôi, nói: “Anh ấy

uống say rồi, nếu không anh ấy sẽ không nói những điều này. Đừng trách anh ấy.”

Tôi thở dài nói: “Cậu ấy nói đúng.”

Tối đó sau khi trở về, tôi nằm trên giường nghĩ ngợi rất lâu. Thư Hoa dẫn con trai sang phòng khác ngủ - ngủ riêng chính là cách cô ấy đã nghĩ ra để giảm bớt việc chần gối trong vài năm nay.

Tôi đang suy nghĩ, tình cảm giữa tôi và cô ấy hay với Thư Hoa mới thực sự đủ tư cách được gọi là tình yêu, là có đời sống tình dục, có sự lãng mạn, có sự quan tâm, hay là có trách nhiệm, có nghĩa vụ, có chôn để quay về. Trước giờ tôi

chưa từng cho rằng đây là một vấn đề. Sự trách móc của anh họ cô ấy đối với tôi khiến tôi bắt đầu khinh bỉ bản thân mình. Thực ra đây chính là chỗ đáng buồn của tôi, tôi luôn suy nghĩ rất thấu đáo những sự việc phức tạp, nhưng lại không quyết định được sự lựa chọn mà đối với người khác đó là điều đơn giản nhất.

Đêm đó, tôi mơ thấy ba giấc mơ kì quái - tôi không thường nằm mơ. Giấc mơ đầu tiên là hôn lễ của tôi và cô ấy trong thánh đường linh thiêng. Cô ấy mặc váy cưới trắng muốt, trông rất yêu kiều. Tôi ôm cô vào phòng của chúng tôi, bốn phía tường đều là những tấm gương lớn. Chúng tôi vẫn mặc quần áo và làm tình

với nhau, chúng tôi đã đạt tới cao trào trong trang phục hôn lễ tinh khiết.

Giấc mơ thứ hai lại vô cùng đáng sợ, tôi nhìn thấy cô trần truồng nằm trên bàn phẫu thuật, phía dưới của cô chảy rất nhiều máu, cô kêu thét, còn tôi đứng bên không thể làm gì để giúp cô.

Giấc mơ cuối cùng rất đơn giản, gương mặt của một đứa trẻ, nó nhìn tôi cười, nụ cười thật đáng yêu.

Sáng hôm sau tỉnh dậy, tôi bỗng cảm thấy mọi việc trở nên đơn giản hơn nhiều. Sự ích kỉ của tôi đã giết chết một sinh linh bé nhỏ, đây là tội lỗi lớn nhất của loài người. Trước linh hồn của đứa

trẻ đó, tôi thật không có đất dung thân.

Sáng hôm sau, tôi gọi điện đến chỗ ở của cô ấy, cô ấy nhắc máy.

“Mẹ em còn ở đây không?” Tôi hỏi.

“Anh muốn làm gì vậy?” Cô ấy hỏi đầy cảnh giác.

“Anh muốn cưới em.” Tôi nói.

“Anh nói linh tinh gì vậy, anh điên rồi.” Cô cười lạnh lùng.

“Anh muốn nói với mẹ em, anh muốn cưới em.” Tôi nói.

“Ồ, vậy sao? Nếu đã vậy, anh tự

nói với bà nhé.” Giọng cô đầy khinh mạn và buông ổng nghe.

Mấy chục giây sau, ở đầu dây bên kia vang lên giọng của một người phụ nữ trung niên: “Alô!”

“Tôi là bạn trai của con gái bác, tôi muốn nói chuyện với bác.” Tôi nói.

Hai mươi phút sau, tôi và mẹ cô ấy gặp mặt tại một quán café nhỏ ở gần nhà cô. Trông bà chắc lớn hơn tôi chừng vài tuổi, ăn vận lịch sự, nhã nhặn, lúc trẻ, chắc bà cũng khá xinh đẹp.

“Anh nghĩ sao đây, nói xem nào?” Nét mặt và giọng điệu của bà đều lạnh lùng.

Tôi gọi hai ly hồng trà.

“Bác đã biết tôi là người đã có gia đình.” Tôi không biết nên bắt đầu từ đâu.

“Vậy sao anh còn dụ dỗ con gái tôi? Một bà vợ vẫn chưa đủ sao?” Nghe tôi nói xong, bà lập tức mở to đôi mắt.

“Bác gái (Đây là lần đầu tiên trong đời tôi gọi một người phụ nữ chỉ hơn tôi vài tuổi là bác gái), bây giờ nói những việc này thì cũng chẳng còn ý nghĩa gì nữa, bởi sự việc đã xảy ra. Tôi bằng lòng ly hôn với vợ, sau đó cưới con gái bác.” Tôi nói.

“Anh lẽ ra phải làm như thế từ lâu

rồi mới phải.” Giọng điệu bà dường như có nhã nhặn hơn đôi chút.

“Tôi hy vọng bác cho tôi chút thời gian để giải quyết những việc khác.” Tôi nói.

“Được, nhưng mong anh nhanh chóng một chút. Tôi không muốn con gái tôi phải chịu ảm ức thêm nữa.” Bà nói, giọng điệu cay nghiệt, sắc mặt lạnh lùng vô cảm.

“Không vấn đề gì.” Tôi uống một hơi cạn sạch ly trà.

Buổi tối tôi hẹn Lâm Lâm và anh

họ cô ấy đi ăn. Trong lúc ăn tôi nói với họ, tôi định cưới cô ấy. Hai người họ mỉm cười, không bình luận gì.

“Lẽ nào hai người không có bình luận gì về việc này sao?” Tôi hỏi.

“Sự việc này sẽ không đơn giản như vậy được đâu.” Lâm Lâm nói.

“Tại sao?” Tôi hỏi.

“Thầy đã nói chuyện với vợ thầy chưa?” Lâm Lâm không chú ý đến câu hỏi của tôi.

“Mấy ngày tới tôi sẽ tìm cơ hội để nói chuyện với cô ấy.” Tôi nói.

“Thầy đã nghĩ đến việc thầy sẽ bị mất những gì sau khi quyết định này được thực hiện?” Lâm Lâm hỏi.

“Đương nhiên là tôi biết.” Tôi cười bất lực. “Nhưng tôi buộc phải làm như vậy.”

“Không có gì là bắt buộc thầy phải làm cả. Chúng ta làm tất cả mọi việc thực ra đều là đang suy nghĩ cho bản thân. Thầy cũng vậy.” Lâm Lâm lạnh lùng nói.

Tối đó tôi trở về nhà, con trai đã ngủ say. Thư Hoa đang giặt quần áo, qua lớp cửa kính, tôi vẫn thoáng nhìn thấy cơ

thể cô vẫn rất mạnh mai. Tôi bỗng nhớ lại đêm tân hôn động phòng hoa chúc của chúng tôi. Đêm đó, khi làm tình, cô ấy luôn nhắm chặt mắt, tôi vẫn nhớ trên cổ cô ấy luôn đeo một sợi dây lụa màu đỏ rực. Thế nên từ đó đến giờ, sợi dây lụa đó đã trở thành vật kích thích tình dục mạnh mẽ nhất đối với tôi.

Tôi cởi sạch quần áo, nằm lên giường mình, đây đã từng là chiếc giường của hai chúng tôi. Tôi lặng lẽ nằm đó, trong đầu đang nghĩ phản ứng như thế nào, chỉ có thể cố sức nghĩ ra phản ứng của cô. Thậm chí tôi còn bắt đầu bịa ra lý do để ly hôn - tôi không muốn Thu Hoa biết được sự tồn tại của cô ấy, như vậy có lẽ sẽ khiến cho Thu

Hoa cảm thấy dễ chịu hơn.

Con trai chắc chắn sẽ theo Thu Hoa. Thu Hoa quyết không để con trai cô sinh sống cùng một người đã vứt bỏ cô, tôi cũng không muốn con trai tôi nhìn thấy tôi chung sống cùng một cô gái kém tôi tới hai mươi tuổi. Mặc dù vài năm trở lại đây, tôi đã không mấy bận mà gì tới địa vị xã hội cũng như danh lợi, nhưng tôi vẫn muốn giữ lại sự tôn nghiêm của người cha trước mặt con trai tôi.

Khi tôi đang suy nghĩ miên man, tôi thấy Thu Hoa bước vào phòng. Tóc cô thả xõa ra, trên người choàng tấm khăn tắm. Tôi vẫn nhìn thấy sợi dây lụa

đỏ trên chiếc cổ trắng ngần của cô. Thân hình nở nang như vãn mảnh mai của cô thấp thoáng hiện ra trong chiếc khăn tắm mỏng manh. Bỗng chốc, niềm ham muốn trong lòng tôi trào dâng, và không rõ từ lúc nào phần dưới của tôi đã bắt đầu trở nên cương cứng.

Tôi nuốt nước bọt, nói: “Có việc gì không em?” Tôi gắng sức che lấp sự hưng phấn và nổi xúc động của mình.

Cô ấy cười, không nói gì, kéo chăn lên và chui vào trong chăn của tôi. Tôi cảm nhận thấy bụng dưới ấm áp của cô đang áp sát vào vị trí nhạy cảm giữa hai đùi tôi. Hơi thở dồn của cô thoáng lướt qua cổ tôi. Tôi không thể kìm chế nổi,

vội ôm chặt lấy cô, cuống quýt hôn chặt lấy đôi môi cô - thứ mùi vị đã trở nên xa lạ đối với tôi. Toàn thân cô bắt đầu run rẩy theo nụ hôn của tôi.

Ngoài cửa sổ, từng bông tuyết bắt đầu rơi. Tôi và vợ làm tình trên chiếc giường của chúng tôi, đầu óc suy nghĩ miên man.

Chương 5

Sắc hoa đào Luân Đôn

Mùa đông năm nay dường như kéo dài một cách lạ thường, khi mùa xuân thực sự đến, hết thảy mọi người trong thành phố này đều đã vô cùng mệt mỏi. Trên đường, dù là trẻ em hay người già, gần như đều mở to đôi mắt ngái ngủ mơ màng như thể đang tìm kiếm thứ gì đó.

Sa-tăng 3

Những tình cảm cuồng nhiệt trong những ngày đầu sống chung với Lâm Lâm đã dần trở nên bình lặng. Cho dù gia đình tôi đã ngầm chấp nhận chuyện của chúng tôi, Lâm Lâm vẫn kiên quyết không đến nhà tôi nữa. Cậu ấy nói nói, con người nên cần biết mình biết người, hai bác đồng ý chuyện của chúng ta, không có nghĩa hai bác có thể vui vẻ thoải mái nhìn chúng ta thân mật với nhau.

Chẳng bao lâu, cô tôi cũng trở về Thượng Hải. Tôi vẫn chưa hề hỏi em họ tôi rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì. Ngày hôm sau khi cô tôi trở về Thượng Hải, em họ gọi điện thoại cho chúng tôi, hẹn chúng tôi ra ngoài ăn cơm. Không khí buổi tối hôm đó thật khác lạ. Trong bữa ăn, em họ nói với chúng tôi, người đàn ông đó đã hứa với mẹ cô rằng sẽ cưới cô. Khi em họ nói những lời này, nét mặt không thể hiện sự vui mừng cần có.

“Việc này chẳng phải quá tốt sao? Sau này cậu cũng bớt đi nhiều phiền toái.” Lâm Lâm nói, giọng điệu rất thoải mái.

“Sự việc chẳng đơn giản như vậy đâu. Hai người không hiểu được con người này đâu.” Em họ cười gượng gạo.

“Vậy tình hình xấu nhất sẽ thế nào?” Tôi hỏi.

“Chúng tôi sẽ không có được kết quả tốt đẹp gì đâu. Chúng tôi là hai kiểu người khác nhau.” Em họ nói.

“Nếu đã như vậy, sao cậu lại để mẹ cậu ép ông ta phải cưới cậu?” Lâm Lâm hỏi.

“Trước tiên, chính ông ta tự nói sẽ li hôn với vợ và kết hôn với tôi, tôi chưa bao giờ ép buộc ông ta; thứ hai, tôi muốn xem xem sự việc sẽ đi đến đâu, có lẽ sẽ

rất thú vị đây.” Em họ mặt lạnh tanh uống rượu vang trong cốc.

Tôi chẳng thể hiểu nổi cái thế giới này nữa, bởi tôi không thể nào đoán được rốt cuộc mỗi người muốn điều gì.

Hôm sau là buổi tiệc rượu chúc mừng ba năm ngày thành lập công ty. Tôi vốn rất ghét những loại hoạt động tập thể như thế này, bởi trong những hoạt động thể này, ai trông cũng giống một tên ngốc thực thụ, nói đi nói lại mãi những câu chào hỏi xã giao và những lời chúc tụng cũ rích. Nhưng với vai trò là trưởng phòng, tôi chẳng thể thoái thác nổi. Con người khi bước vào xã hội, có nhiều việc không được theo ý mình nữa.

Không khí của bữa tiệc rượu nhìn chung khá vui vẻ. Ông Tổng Giám đốc năm chục tuổi uống rất nhiều rượu, thế nên làm mất phong thái khiêm tốn nhã nhặn của bậc quân tử thường ngày. Tôi thấy ông ta cứ mãi nói chuyện với một cô nhân viên xinh đẹp, miệng ông ta dường như sắp dính vào vành tai cô gái. Bàn tay ông cũng dần thiếu đứng đắn, cứ liên tục xoa đùi cô gái. Cô nhân viên đó cười nghiêng ngả, không rõ có phải lời của Tổng Giám đốc thực sự thú vị hay là cố ý khoe khoang vận may của mình với những cô nhân viên khác.

Tôi luôn lặng lẽ uống rượu một mình, ngoài việc thỉnh thoảng chào hỏi

đồng nghiệp đi lướt qua, thì chẳng còn việc gì khác. Công ty chúng tôi rất lớn, một nửa trong số đó tôi gần như không quen. Có một số dù nhìn mặt quen nhưng cũng không nhớ nổi tên, cho nên tôi cũng chẳng hỏi han gì họ cả. Thực sự là một buổi tối dài lê thê. Chẳng mấy chốc, đầu tôi bắt đầu hơi choáng váng.

Chính lúc đó, có một nữ đồng nghiệp đi đến, ngồi xuống cạnh tôi.

“Hình như anh không được vui cho lắm.” Cô ta nói với tôi.

Tôi quay đầu nhìn cô ta, cô ta là trưởng phòng của một phòng khác, một người phụ nữ rất được lòng mọi người.

Tôi và cô ta là bạn cùng trường đại học, cũng coi như khá thân, nên tôi cũng gật đầu, nói: “Hôm nay tôi hơi mệt.”

“Em thấy hình như không phải, chắc anh có tâm sự gì phải không? Nói với em, có lẽ sẽ nhẹ nhõm hơn đây.” Giọng nói của cô rất ngọt ngào.

Thực ra, đúng là tôi chẳng có tâm sự gì cả, chỉ là không thích tham gia loại hoạt động thể này mà thôi. Và tôi đã nói sự thực cho cô biết.

“Thì ra là thế. Nếu đã vậy, em sẽ ở cùng anh, chúng ta cùng nhảy nhé, anh thấy sao?” Cô đề nghị đầy hào hứng.

Tôi ngần người một lúc lâu, chẳng

ngĩ ra được lý do từ chối, nên tôi đành gật đầu. Tôi không thể ngờ rằng, điệu nhảy này lại có thể khiến tôi phải chịu đựng sự đau khổ kéo dài đằng đẳng. Cô kéo tay tôi tiến nào sàn nhảy, chúng tôi bắt đầu nhảy. Bài hát đang bật là bài “Sự dịu dàng của em” của Sái Cầm, tôi rất thích ca khúc này. Bàn tay cô đặt lên vai tôi ôm ngày càng khít. Tôi ngửi thấy mùi nước hoa CD tỏa ra từ cổ cô. Tôi nhớ Lâm Lâm cũng rất thích dùng nước hoa CD, mặc dù cô dùng loại dành cho nữ giới, mùi vị có hơi khác của Lâm Lâm, nhưng tôi vẫn không kìm lòng dựa sát vào hôn.

Trong khoảnh khắc đó, tác dụng của rượu, âm nhạc mơ màng và mùi vị

ngọt ngào của nước hoa CD đã khiến tôi
chấn choáng, loại cảm giác này từ trước
đến nay tôi chưa từng trải qua, thực sự là
vô cùng tuyệt diệu.

Khi âm nhạc kết thúc, tôi phát hiện
ra chúng tôi đã ôm chặt nhau như một đôi
tình nhân. Tôi nghe thấy cô thì thầm bên
tai tôi, nói thực ra cô đã thích tôi từ lâu,
còn nói cô thích ánh mắt lạnh lùng và
thái độ trầm mặc kiệm lời của tôi. Tôi
cảm thấy toàn thân mình nóng bỏng, có
một kiểu xúc động đang bùng cháy trong
cơ thể tôi. Tôi muốn thoát khỏi vòng tay
cô, nhưng chợt phát hiện ra nào tôi không
thể chỉ huy được tứ chi của mình nữa.

Sau đó, chúng tôi lại uống thêm rất

nhiều rượu. Cô là một cô gái vừa thông minh lại xinh đẹp. Cô liên tục nói với tôi về thân thể của cô, còn nói cô tin vào tình yêu sét đánh, nếu như trong khoảnh khắc cô phải lòng ai đó, cô sẽ hiến dâng tất cả.

Kẻ ngốc nhất trên đời cũng nhận ra được đây là lời quyến rũ lộ liễu nhất. Nhưng không hiểu tại sao, tôi không hề có cảm giác chán ghét, ngược lại, tôi còn cảm thấy như được bay bổng. Chưa bao giờ có người phụ nữ nào dụ dỗ tôi. Và tôi thường rất khinh bỉ những người phụ nữ dụ dỗ đàn ông. Nhưng hôm nay, đối diện với một người phụ nữ dụ dỗ tôi, thật không ngờ tôi đã khuất phục.

Màn đêm nhanh chóng kéo xuống, các đồng nghiệp phần lớn đã ra về. Tôi cũng thấy đã đến lúc cần phải về.

“Anh tiễn em về nhé.” Cô vừa thì thầm bên tai tôi, vừa lấy tay vịn vào vai tôi, toàn thân cô gần như sắp dính vào người tôi.

Tôi hơi vág đầu, nhưng vẫn gật đầu đồng ý.

Tôi gần như bế cô vào trong phòng cô, bởi cô đã say mềm. Tôi đặt cô vào giường, đang định đi rót cho cô cốc nước, đôi tay cô đã ôm chặt vào cổ tôi, kéo tôi xuống giường cô.

Lúc đó, cuối cùng tôi đã vứt bỏ

mọi lý trí, ôm chặt lấy cô. Chúng tôi vội vàng giằng xé quần áo của nhau, chẳng mấy chốc, cả hai chúng tôi đều trần trụi trước mắt nhau. Ánh trắng bên ngoài cửa sổ chiếu lên thân thể trắng ngần của cô, trông giống như một miếng ngọc trắng tinh khiết. Tôi liên tưởng tới cơ thể của Lâm Lâm - làn da của con trai không thể trắng ngần như của con gái, nhưng màu da màu hạt dẻ của Lâm Lâm rõ ràng trông khỏe mạnh và nhiệt tình hơn.

Cô gái điên cuồng hôn tôi, hôn trán, hôn môi, hôn ngực, hôn phần bụng dưới. Tôi nằm thẳng, lấy tay vuốt ve đôi vai và mái tóc mượt mà của cô. Hơi thở dồn dập của cô như thuốc hồi xuân kích thích vào màng nhĩ và toàn bộ hệ thần

kinh trung ương, tôi có một niềm hưng phấn tốt cùng chưa từng có. Làm tình với phụ nữ quả thực hoàn toàn khác. Tiếng rên rỉ của cô lúc ẩn lúc hiện, tràn đầy sự kêu gọi mềm mại dịu ngọt.

Không biết lúc đục mắt bao lâu, cuối cùng tôi cũng vào cơ thể cô. Đây là lần đầu tiên tôi làm tình với nữ giới. Trước khi việc này xảy ra, tôi đã từng vô cùng hưng phấn, nhưng trong khoảnh khắc vào cơ thể cô, tôi lại hoàn toàn thất vọng - cơ thể phụ nữ không hề mang lại cho tôi cảm giác kỳ lạ. Ngược lại, tôi bắt đầu cảm nhận thấy tội lỗi và sự ăn năn. Tôi nhắm mắt lại, bởi tôi không muốn trước khi mọi việc xong xuôi, tôi lại có cảm giác chán ghét đối với thân thể

trước mặt mình. Thế nên tất cả những gì tôi có thể cảm nhận được chính là hơi thở dồn dập của cô và tiếng cọt kẹt của chiếc giường gỗ.

Chẳng bao lâu, mọi việc kết thúc. Tôi trượt ra khỏi cơ thể cô, mệt mỏi rã rời, nằm ngay tại đó. Đôi tay cô vẫn ôm chặt lấy vai tôi, mặt áp sát vào ngực tôi. Tôi muốn đẩy cô ra, nhưng bỗng cảm thấy đầu óc quay cuồng, có lẽ do tác dụng của rượu, thế là tôi mơ màng nhắm mắt lại ngủ thiếp đi.

Ngày hôm sau, khi tôi mở mắt ra, trời đã sáng. Tôi nhận ra cô vẫn dính sát vào người tôi. Cô đã tỉnh giấc, nhìn tôi mỉm cười. Trong phòng tràn ngập mùi

rượu Tequilla nhức mũi. Tôi bỗng ý thức được mình đã làm một việc ngu xuẩn sau khi uống rượu say. Tôi cảm thấy một cảm giác ghê rợn không thể chịu đựng nổi, tôi đẩy cô ra và đứng dậy.

“Anh làm gì vậy?” Cô hỏi đầy nghi hoặc.

“Tôi phải về.” Tôi lạnh lùng nói. Trong lòng tôi chỉ nghĩ, phải nhanh chóng rời khỏi nơi này, quên người phụ nữ này đi. Lúc này, hình ảnh Lâm Lâm cứ xuất hiện trong trí óc tôi, càng khiến tôi thêm ân hận bội phần.

“Sao phải vội thế?” Cô ta vẫn giữ vẻ nghi hoặc. Lúc này tôi mới phát hiện

ra, thực ra cô ta là một người phụ nữ thật ngu ngốc.

Tôi không thèm trả lời câu hỏi của cô. Tôi vừa mặc quần áo, vừa nói: “Tối qua tôi uống say, tôi cũng không nhớ đã xảy ra chuyện gì. Nếu tôi có chỗ nào không phải với cô, hy vọng cô có thể tha thứ cho tôi.”

Cô ta nghe xong, nhảy từ trên giường xuống, trừng trừng nhìn tôi, hét lên: “Anh coi tôi là gì chứ? Cho dù là ngủ với gái thì cũng phải chào một câu chứ!” Tôi đoán được cô ta sẽ nói như vậy. Trong những bộ phim điện ảnh và phim truyền hình kém chất lượng, phụ nữ sau khi dụ dỗ đàn ông lên giường, sáng

hôm sau đều nói như vậy. Điều này càng khiến tôi phản cảm hơn đối với người phụ nữ tầm thường này. Thế nên tôi càng muốn nhanh chóng rời khỏi chốn này.

Tôi không biết nên nói gì. Nhưng im lặng thì rõ ràng không thể được. Nên tôi đành lặp lại câu nói vừa rồi. “Tối qua tôi uống say, tôi cũng không nhớ đã xảy ra chuyện gì. Nếu tôi có chỗ nào không phải với cô, hy vọng cô có thể tha thứ cho tôi.”

Tôi còn chưa nói xong, cô ta đã cho tôi ăn một cái bạt tai, đến độ tai của tôi kêu ù ù. Tôi rất phần nộ, lúc đầu cả hai người đều tình nguyện, cô ta có tư cách gì mà đánh tôi chứ. Nhưng hiện giờ

trong óc tôi toàn là những lời tự trách mình và hình ảnh Lâm Lâm, nên tôi không thềm để ý đến cô ta. Tôi nhanh chóng mặc quần áo, lao ra khỏi nhà cô ta. Tôi nghe thấy tiếng cô ta gào thét gì đó ở đằng sau. Sau khi ra khỏi đó, tôi bèn nghĩ, may mà tôi yêu một cậu con trai, đàn bà, thật phiền phức quá.

Sau khi ra khỏi nhà cô ta, tôi gọi điện thoại cho Lâm Lâm, cậu ấy vẫn chưa ngủ dậy. Tôi giải thích sơ qua nguyên nhân tối qua không về nhà, tôi nói dối cậu rằng tôi ngồi uống rượu suốt buổi tối với đồng nghiệp, sau đó ngủ trong quán rượu. Đây là lần đầu tiên tôi nói dối cậu ấy. Không biết tại sao, chưa bao giờ tôi lại sợ cậu biết chân tướng sự

việc như lúc này. Bao lâu nay, chúng tôi chưa từng giấu giếm nhau điều gì, và trên thực tế, chúng tôi cũng chẳng có gì cần phải giấu giếm nhau. Qua điện thoại, cậu chẳng nói gì, chỉ nói cậu đang buồn ngủ, thế nên tôi tắt máy.

Sau đó, tôi tìm một Spa - tôi muốn rửa sạch mảng kí ức vừa qua, dường như nó chưa hề xảy ra vậy.

Tôi thực sự vô cùng ân hận - cơn say tởm tệ này đã khiến tôi trở thành một người đàn ông không trong sạch.

Trong phòng tắm, tôi cởi sạch quần áo, ngâm mình trong bồn tắm hơi, tôi mới cảm giác tinh thần khá hơn đôi chút. Đến

tận lúc này tôi mới nhận ra bụng mình đói meo.

Chuyện xảy ra đêm qua, phần lớn tình tiết tôi đều không nhớ được, chỉ nhớ rằng, lúc đó tôi rất kích động. Ngay cả khi ở cùng Lâm Lâm, sự kích động này cũng rất ít thấy, nhưng sau khi tỉnh lại, cảm giác ăn năn hối hận còn mãnh liệt hơn nhiều so với sự kích động ban đầu. Tôi bỗng cảm thấy có hai linh hồn trong cơ thể mình - một là phóng đảng dễ bị dụ dỗ, một là lạnh lùng nhưng chung tình. Đêm qua, rõ ràng linh hồn thứ nhất đã chi phối trí não tôi.

Sau khi ra khỏi Spa, tôi trở về chỗ ở của tôi và Lâm Lâm. Lâm Lâm đã tỉnh

dậy. Căn phòng nhỏ được thu dọn ngăn nắp sạch sẽ, cậu ấy đang nằm bò trên bàn viết gì đó. Cậu mặc một chiếc áo sơ mi rộng, say sưa viết. Chính trong giây phút đó, cảm giác tự trách mình lên đến đỉnh điểm.

Từ phía sau, tôi ôm chầm lấy cậu. Cậu quay đầu lại, mỉm cười nhìn tôi, nói: “Trong bếp có đồ ăn, em đã hâm nóng rồi, anh vào ăn đi.”

Nụ cười của cậu ấy rạng rỡ như ánh mặt trời, còn tôi thì giống như con ma lẩn trốn trong chốn âm u.

Sa-tăng 1

Sáng hôm đó, khi anh ấy trở về, tôi cảm thấy anh ấy rất khác so với mọi ngày. Cụ thể là ở điểm nào thì tôi không thể nói rõ được, nhưng tôi có cảm giác anh có điều gì đó khác lạ. Trực giác của tôi nói cho tôi biết, điều này có quan hệ mật thiết với việc tôi qua anh không về nhà. Thực ra anh là người không hề biết che giấu tâm tư, có lẽ chính anh cũng không hề ý thức được việc này, đây cũng là sự khác biệt lớn giữa tôi và anh. Tối

đó, anh không làm tình với tôi một cách cuồng nhiệt đây hưng phấn như trước đây, hơn nữa, tôi còn ngửi thấy mùi nước hoa trên quần áo anh - anh không bao giờ dùng nước hoa. Trong lòng tôi bỗng thoáng chút nghi ngờ, nhưng tôi đã ép mình nghĩ theo hướng khác. Tôi không muốn tin rằng anh có khả năng phản bội tôi, anh đã thành khẩn thề thốt nói yêu tôi, thế có nghĩa là anh chấp nhận trách nhiệm chung thủy với tình yêu.

Trường học là nơi càng ngày tôi càng không muốn đến, bởi không rõ ai đã phát tán khắp trường chuyện mẹ anh tới tìm tôi dạo trước. Thế nên việc về giới tính của tôi, ít nhiều đã bị bại lộ. Tôi có thể cảm nhận được rất nhiều người đã

bắt đầu cố tình xa lánh tôi. Mặc dù bình thường tôi cũng rất ít khi qua lại giao lưu với các bạn cùng lớp, nhưng khi ánh mắt họ nhìn tôi trở nên lạnh lùng và sắc nhọn cũng khiến tôi cảm thấy buồn bực bực bội. Hoàn cảnh có sự ảnh hưởng ghê gớm tới con người, cho dù tôi vẫn luôn không muốn thừa nhận điều này.

Chính lúc này, bác gái sống ở Luân Đôn của tôi viết thư cho tôi, bảo tôi đến nghỉ đông ở chỗ bà. Bà là chị gái của cha tôi, từ lâu đã lấy một ông chồng người anh làm ở Bộ Ngoại giao nên đã định cư theo chồng ở Anh. Tôi không có mấy ấn tượng về bà, chỉ nhớ mỗi lần mọi người trong nhà nhắc đến bà đều mang theo ngữ khí ngưỡng mộ, thèm muốn. Trước đây

bà cũng đã về nước vài lần, bà rất quý tôi, hơn nữa tình cảm chị em giữa bà và cha tôi rất sâu nặng. Tôi không biết vì sao bà đột nhiên gửi thư cho tôi, có lẽ sự ra đi của cha tôi khiến bà rất đau buồn nên bà muốn gặp tôi để tìm kiếm lại chút ký ức tình thân.

Sau khi cha tôi qua đời, quan niệm về tình thân của tôi càng trở nên mờ nhạt. Đối với bà bác ở nơi đất khách quê người, tôi càng chẳng có tình cảm đặc biệt gì cả. Tôi đang định viết thư trả lời từ chối lời mời của bà, thì lại phát hiện ra một sự thật mà tôi vẫn luôn không muốn tin và không muốn thừa nhận.

Một buổi sáng, anh ấy vẫn chưa

dậy, tôi chẳng có việc gì làm liền lấy di động của anh ra chơi game. Từ trước đến giờ, tôi không bao giờ sờ tới di động của anh, bởi nếu ai đó tự ý xem di động của tôi, tôi sẽ rất bực bội. Sau khi tôi mở di động của anh ra, thì có một tin nhắn mới gửi đến, nội dung như sau: “Cho dù anh đối xử với em như thế nào, em cũng đều không hối hận gì về sự việc tối hôm đó. Nếu anh bằng lòng, lúc nào em cũng sẵn lòng trở thành người phụ nữ của anh.”

Trong khoảnh khắc đó, tôi cảm thấy lượng máu lớn xối xả giội vào não tôi, ngực tôi đau nhói. Đây là một tin nhắn thật quá rõ ràng, sự phản bội của anh không còn là giả thiết mà đã trở thành sự thực. Ngay lúc đó, tâm trạng tôi

bắt đầu trở nên kích động và phần nộ. Từ trước tới giờ, tôi không ngờ được rằng mình lại để ý đến lòng chung thủy của anh đến nhường này. Tôi cảm thấy thứ duy nhất tôi trân trọng trên cõi đời này trong phút chốc trở nên vô giá trị, điều này khiến tôi coi thường chính bản thân mình.

Tôi đứng dậy, dựa vào cửa sổ, hít thở bầu không khí lạnh giá bên ngoài. Tâm trạng tôi từ kích động chuyển sang phần nộ. Tôi tiện tay ném mạnh đồ trang trí thủy tinh trên bàn xuống đất. Món đồ thủy tinh trong suốt trở thành mớ hỗn độn với rất nhiều hình dạng. Một mảnh nhỏ cắm vào ngón chân tôi, chảy khá nhiều máu. Tất nhiên anh ta đã bị thức giấc,

anh ta trợn tròn mắt nhìn bộ mặt cau có và mảnh vụn trên khắp sàn nhà. Trông anh ta vô cùng ngờ ngác.

“Cậu sao vậy?” Anh ta hỏi.

Tôi có cảm giác nước mắt tôi đang tuôn rơi. Vết đau nơi ngón chân càng khiến tôi đau lòng hơn.

“Anh đi đi.” Giờ tôi chỉ muốn tránh thật xa cái khuôn mặt anh ta. Tôi nhớ lại khung cảnh anh ta nói lời yêu tôi lúc ban đầu trên chiếc cầu vượt, giờ tôi ngẫm lại, thấy mình sao quá tự phụ, thật nực cười - Anh ta dựa vào đâu mà lại yêu tôi chứ? Đó là bởi nỗi cô đơn. Khi anh ta trải qua độ tuổi cô đơn, anh ta

đương nhiên sẽ tự tìm lấy một người con gái. Tôi đã quên đi tầm quan trọng của xu hướng tình dục trong tình yêu. Cho dù anh ta yêu tôi nhiều đến đâu, anh ta vẫn là một kẻ đồng tính không hoàn toàn giống tôi.

Anh ta nhìn thấy chiếc di động đang mở trên đầu giường và anh ta đã hiểu mọi chuyện.

“Cậu nghe tôi nói, tôi đó tôi uống say...” Anh ta ngập ngừng giải thích.

“Anh đi ngay đi.” Tôi cắt ngang lời anh. Lời giải thích của anh khiến tôi nhớ đến lời nói dối hôm đó của anh, nó khiến tôi càng căm ghét hơn.

“Tôi thực sự yêu cậu, giữa tôi và cô ta chẳng có gì cả...” Anh tiếp tục nói.

“Trong vòng 30 phút, xin anh ra khỏi phòng tôi.” Tôi không muốn nghe anh ta giải thích, mở cửa bước ra ngoài.

Ngoài trời rất lạnh, tôi chạy men theo đường dành cho người đi bộ, nước mắt vẫn cứ tuôn rơi, gió thổi vào đau buốt giống như dao chích. Tôi đến cầu vượt nơi lần đầu chúng tôi gặp nhau, ngẩng đầu lên nhìn bầu trời xa xăm xám xịt. Tôi thầm nghĩ, trên cõi đời này rốt cuộc thứ gì mới đáng để cho tôi lưu luyến đây.

Tôi lấy di động, gọi cho một số

máy đường dài quốc tế - là số của bác tôi. Tôi nói với bà, tôi sẽ nhanh chóng bay sang Anh, có thể sẽ ở một thời gian khá dài. Bác tôi rất vui mừng. Bà hỏi tôi sao giọng nói lại hơi run rẩy, tôi nói với bà thời tiết mùa đông của Bắc Kinh rất lạnh.

Khi tôi quay về, thì anh ta đã đi rồi. Trước khi đi, anh đã quét dọn sạch sẽ đồng mảnh vỡ thủy tinh trên sàn nhà. Trên bàn có một bức thư, nội dung bức thư như sau: *“Lâm Lâm, tôi biết việc đã đến nước này, cho dù tôi có giải thích thế nào thì cậu cũng đều không tin. Nhưng tôi vẫn mong cậu biết rằng, thời gian này tôi vô cùng hối hận và tự trách mình. Tôi đã cố gắng làm mọi*

việc để có thể bù đắp lỗi lầm của mình. Nhưng tôi luôn không có đủ dũng khí để nói sự thật cho cậu biết, chính bởi tôi lo lắng sẽ xảy ra sự việc như ngày hôm nay. Tôi không ý thức được về nghĩa vụ và trách nhiệm đối với tình yêu, đây chính là lỗi của tôi. Hy vọng cậu có thể tha thứ cho hành động ngu ngốc của tôi. Mặc dù, giờ đây việc này thực khó khăn đối với cậu, nhưng tôi tin, mối nhân duyên của chúng ta sẽ kéo dài mãi mãi. Tôi vô cùng mong đợi sự tha thứ của cậu.

Người yêu cậu tha thiết.”

Tôi cười khinh bỉ, tiện tay ném luôn lá thư vào sọt rác. Tôi cảm thấy thật

nực cười, giờ đây bảo tôi tin tưởng bất cứ ai là việc vô cùng khó khăn.

Tôi nhanh chóng đặt vé máy bay đến Luân Đôn, sau đó bắt đầu sắp xếp hành lý. Tôi chẳng buồn xin phép nhà trường, bởi tôi căm ghét việc chào hỏi với cơ quan hành chính của trường. Lúc này đây, tôi đã chẳng còn quan tâm được mất thứ gì nữa, cho dù nhà trường có đuổi học thì tôi cũng chẳng bận tâm. Đứng trước tình yêu thanh khiết đã bị tử vong, cái học vị đại học nhỏ bé kia có đáng gì chứ?

Chỉ trong vài ngày ngắn ngủi, tôi đã làm xong mọi thủ tục để xuất ngoại thăm người thân. Ngày nào anh ta cũng

gọi điện thoại cho tôi, nhưng tôi không bao giờ nghe máy.

Trước khi lên máy bay, tôi nhắn tin cho thầy giáo Bách, nói với thầy tôi sắp đi Luân Đôn, không rõ khi nào quay lại. Cho dù tôi giờ đây rất căm hận cái thành phố này, nhưng tôi không muốn “giận cá chém thớt” sang những người quan tâm đến tôi. Sau đó tôi bước vào chặng đường dài đi đến đảo quốc châu Âu xa xôi. Máy bay càng bay cao, tôi cảm thấy cơ thể mình càng nhẹ bẫng, giống như sắp bay lên mây vậy.

Luân Đôn là một thành phố lớn khí thế hơn hẳn Bắc Kinh. Ngày tôi đến Luân Đôn là một ngày nắng đẹp hiếm có. Tôi

gặp bác tôi trong sân bay rộng rãi bóng loáng. Bà có thân hình tròn trịa, nụ cười đôn hậu. Mặt mũi, khuôn mặt rất giống cha tôi. Nhìn khuôn mặt thân quen dịu dàng của bà, tôi chợt thoáng buồn.

Bác tôi vốn định đưa tôi đi tham gia khu nội thành Luân Đôn một lượt, nhưng tâm trạng tôi rất tệ, nên bà đành đưa tôi về nhà. Bác tôi lái xe, còn tôi thì ngẩn người nhìn cảnh vật bên ngoài đang lướt qua tầm mắt: cổ kính, cũ kỹ, sa sút, tàn lụi khiến tôi hoàn toàn thất vọng về khu trung tâm thế giới huy hoàng thuở xưa.

Bác tôi sống trong một tòa nhà rộng rãi giáp vùng ngoại ô. Tòa nhà rất

đẹp, dù từ ngoài nhìn vào trông nó có phần cổ xưa. Tôi thấy bên ngoài toà nhà là một vườn hoa rất rộng, loài bướm sặc sỡ bay lượn rộn ràng khắp nơi.

Mọi đồ đạc trong nhà đều được bố trí theo kiểu Trung Quốc. Bác trai đã bằng lòng lấy một cô vợ Trung Quốc, đương nhiên cũng rất yêu thích những thứ đồ của Trung Quốc. Trên tường phòng khách tầng một treo một bức tranh thủy mặc non nước Trung Quốc, bên cạnh bức tranh là ảnh chụp chung của hai vợ chồng bác.

Bác trai là một thân sĩ người Anh có khuôn mặt nhỏ nhắn, để râu. Nghe mọi người trong gia đình nói, ông bác người

ngoại quốc này của tôi là một người am hiểu tường tận về Trung Quốc, tiếng Hán của ông rất siêu, lại còn là một tay viết cừ.

Bác tôi nói chồng bà giờ đang đi công tác tại Mỹ, phải nửa năm nữa mới về, hai cô con gái của bác đều học đại học ở nơi khác, cho nên trong nhà chỉ còn lại một mình bà. Bà có nuôi một con mèo Xiêm La quý tộc được mua từ Thái Lan về, có lẽ lúc này nó đang ngủ lười trên nóc nhà.

Bác tôi bố trí cho tôi căn phòng dành cho khách ở tầng hai. Căn phòng được bày biện rất giản đơn: một chiếc giường đơn sạch sẽ, một chiếc bàn viết

gỗ gụ. Trong chiếc lọ hoa để ở bệ cửa sổ đang cắm một cành hoa không rõ tên. Tôi đặt chiếc máy tính xách tay của mình lên bàn viết, chợt phát hiện ra rằng, thì ra món đồ nhẹ tênh mỏng manh này lại là tất cả những gì mà tôi có.

Mặc dù bác tôi đã sống nhiều năm tại nước ngoài, nhưng bà vẫn giữ nguyên nhiệt tình của người phụ nữ Trung Quốc. Bà bảo tôi cứ ngủ một lát buổi tối, bà sẽ chuẩn bị cho tôi một bữa cơm Trung Quốc thật ngon.

“Đã nhiều năm rồi mà bác vẫn không thể quen được với các món ăn ở đây. Món ăn Trung Quốc vẫn cứ là ngon nhất.” Bà nói rất hào hứng.

Tôi mở cửa sổ, nằm xuống giường, ánh sáng bên ngoài cửa sổ thật rực rỡ. Bỗng có một con vật gì đó từ ngoài cửa sổ vào khiến tôi giật thót mình. Tôi định thần lại nhìn, thì ra là một con mèo lông trắng muốt, nhưng mép, tai và bốn chân của nó lại đen nhánh. Nó ngồi xồm trên sàn nhà, lười biếng cào cào vào tai nó, sau đó ngang nhiên nhảy lên giường tôi, lễ phép “meo” với tôi một tiếng.

Đây chắc hẳn là chú mèo Bobby. Nó dụi dụi cái đầu nhỏ của nó vào áo tôi, sau đó nhảy phắt lên bụng tôi, thở phì phò rồi ngủ luôn. Tôi cũng nhanh chóng chìm vào giấc ngủ. Ôm trong lòng một con vật lạ nhưng tâm hồn tôi cảm thấy

thật yên tĩnh.

Quả nhiên bữa tối rất thịnh soạn, bác gái bận rộn suốt cả buổi chiều trong bếp, nấu những món ăn mang đậm hương vị quê hương. Bà buồn rầu nói với tôi, những món này cha cháu thích ăn nhất. Nói đến đây, cả hai chúng tôi đều rất buồn.

Trong bữa tối, bác tôi luôn miệng kể lại những chuyện cũ, rõ ràng bác rất nhớ mong quê hương. Khi hay tin tôi định ở lại đây lâu lâu một chút, bà vô cùng vui mừng, thậm chí bà còn nói: “Hay là cháu đừng về nữa.”

Bobby trườn đến gầm bàn, say sưa

gặm một cái đầu cá. Nó còn liên tục liếc nhìn tôi, như thể sợ tôi cướp đi món ngon của nó.

Tối đó, trời đổ mưa nhẹ, tôi nằm trên giường trầm nghĩ, giờ này những người ở Bắc Kinh đang làm gì nhỉ? Sự ra đi của tôi liệu có thể khiến cho bao nhiêu người thoáng chút thương cảm đây?

Sa-tăng 4

Thư Hoa yên lặng ngủ bên cạnh tôi, tôi có thể nghe thấy hơi thở đều đều của cô. Dưới ánh trăng, tôi ngắm thật kĩ khuôn mặt cô. Rõ ràng năm tháng đã rất khoan dung với người phụ nữ này, bởi đến độ tuổi trung niên, cô vẫn chưa hề có chút dấu vết của sự già đi. Làn môi cô vẫn mang sắc hồng tươi như hồi đầu tôi yêu cô say đắm. Tôi vẫn nhớ cảm giác ngây ngất khi bụng dưới mềm mại của cô chạm vào tôi. Tôi bỗng cảm giác rằng,

thực ra mình là một người đàn ông thật không có ý chí gì cả.

Dường như đây là lần đầu tiên tôi quan hệ với Thư Hoa trong vòng hai năm trở lại đây. Mặc dù cô vẫn luôn có vẻ gượng ép, nhưng khi ôm hôn, tôi vẫn không kiềm chế được cảm xúc cuồng nhiệt của mình. Trong giây phút đó, tôi gần như hoàn toàn quên đi một người phụ nữ khác trong cuộc sống của mình - cô ấy đã dùng tuổi xuân rực rỡ của cô để vượt ve vãn về an ủi tôi - người đàn ông bị lạnh nhạt trong gia đình.

Thời gian đó tôi cứ ở trong nhà mình, cô cũng không hề gọi điện thoại cho tôi. Sau đó, qua anh họ cô, tôi được

biết mẹ cô đã quay về Thượng Hải, tôi như trút được tảng đá đè nặng lên trái tim. Không hiểu tại sao, khi đối diện với mẹ cô, tôi luôn có cảm giác tội lỗi. Tôi bắt đầu hiểu tại sao con người ngay từ đầu đã không nên làm những việc trái với luân thường đạo lý. Cho dù không ai thực sự trách mắng ta, tự ta cũng sẽ thường trách mắng bản thân mình.

Và tôi lại bắt đầu cuộc sống chạy qua, chạy lại giữa hai gia đình, điều khác biệt là giữa tôi và Thư Hoa đã bắt đầu nổi lại đời sống tình dục. Mặc dù Thư Hoa là người phụ nữ không có nhiều dục vọng, nhưng tôi vô cùng quý trọng khoảng thời gian mỗi lần quan hệ với cô. Tôi đã hứa với mẹ cô ấy rằng sẽ nhanh

chóng ly hôn với vợ, nhưng sau mỗi lần gần gũi với Thư Hoa là tôi lại không thể có dũng khí để nói ra được hai chữ “ly hôn”. Thế nên sự việc cứ lần lữa mãi. Và thêm một điều khác biệt nữa là, thời gian tôi trở về chỗ Thư Hoa nhiều dần lên.

Cô ấy chưa bao giờ chủ động thúc giục tôi ly hôn, và cô cũng không mấy quan tâm tới việc tôi có xu hướng nghiêng về phía gia đình kia hơn. Nhưng do tôi phải quay tròn giữa hai người phụ nữ, số lần quan hệ của tôi và cô ấy ngày càng giảm đi. Rõ ràng cô ấy chú ý tới việc này. Rất nhiều lần tôi phát hiện thấy dường như cô ấy định nói gì với tôi nhưng cuối cùng cô vẫn im lặng. Thực ra, trong lòng tôi rất lo sợ cô sẽ nói ra,

bởi vì bất luận cô nói gì đều khiến tôi vô cùng khó xử.

Ngày tháng cứ thế trôi đi trong sự gượng gạo này.

Lâm Lâm đi Anh, không rõ vì lý do gì. Cậu không nói với chúng tôi, cho dù chúng tôi vẫn luôn giữ liên lạc qua mạng. Thực ra không cần đoán cũng biết, việc này nhất định có liên quan đến chuyện tình cảm giữa hai người bọn họ. Trước đây tôi đã từng lo lắng: chuyện giữa hai người bọn họ và giữa hai chúng tôi có lẽ đều không có kết quả tốt đẹp. Mặc dù tình hình của chúng tôi hoàn toàn không giống nhau, nhưng có một điểm chung đó là, chuyện tình cảm của chúng

tôi đều không phải là xu hướng chính của xã hội, đều bị luân thường đạo lý lên án. Trong bốn mươi năm trước đây, tôi luôn là một người bình thường. Trong suy nghĩ của tôi, đàn ông đến một độ tuổi nhất định nào đó thì cần phải cưới vợ, sinh con đây chính là lẽ tự nhiên, mỗi tình đồng tính của họ chẳng qua chỉ là tranh thủ lúc đang trẻ trung theo đuổi một mục tiêu mới lập dị đây kích thích mà thôi. Có điều, tôi thật không ngờ cuộc chia tay của họ lại đến nhanh như vậy. Nghĩ đến đây, trong lòng tôi bỗng trào lên cảm giác đáng tiếc - họ thật hạnh phúc và tự do, ít ra là tôi thấy như vậy.

Sau khi Lâm Lâm ra đi, anh họ cô ấy gần như không liên lạc gì với chúng

tôi. Nghe cô ấy nói, một mình anh ta sống trong căn phòng nhỏ mà trước đây anh ta và Lâm Lâm cùng chung sống. Anh ta trở nên trầm mặc ít nói hơn cả trước đây, thường ngồi một mình ở quán bar đến tận đêm khuya. Mặc dù tôi không biết rất cuộc giữa họ đã xảy ra chuyện gì, nhưng tôi thực sự tràn đầy thương yêu và thương xót đối với cậu thanh niên này. Có lúc, tôi cảm thấy cậu là một người đàn ông thực thụ, còn tôi thì không. Bất luận lúc nào, cậu cũng đều sống theo cách của mình, còn tôi thì không có khả năng này, và cũng không có cái dũng khí này.

Mùa đông năm nay dường như kéo dài một cách lạ thường, khi mùa xuân

thực sự đến, hết thấy mọi người trong thành phố này đều đã vô cùng mệt mỏi. Trên đường, dù là trẻ em hay người già, gần như đều mở to đôi mắt ngái ngủ mơ màng như thể đang tìm kiếm thứ gì đó.

Lại bắt đầu một học kì mới. Lâm Lâm không đến đăng kí, thế nên tôi đã dựa vào mối quan hệ của mình để làm thủ tục nghỉ học một năm cho cậu. Tôi nghĩ, khoảng thời gian một năm đủ để cậu có thể chữa lành vết thương tại nước Anh. Cậu vẫn là một đứa trẻ, cậu có thể không để ý đến mọi thứ, nhưng tôi vẫn hy vọng cậu có một tiền đồ rộng mở. Vừa khai giảng không bao lâu, tôi được khoa cử đi Luân Đôn công tác để đàm phán hợp tác với khoa Văn hóa của một

trường Đại học Anh quốc. Tôi nghĩ đây đúng là ý trời, có lẽ thượng đế muốn tôi đi lúc này để hội ngộ với Lâm Lâm. Coi như chúng tôi chưa từng là bạn bè, chí ít tôi cũng là thầy giáo của cậu ấy. Tôi có trách nhiệm quan tâm tới cuộc sống hiện nay của cậu.

Trước khi lên đường, tôi gọi điện thoại cho anh họ cô ấy, hẹn gặp cậu ta vào buổi tối. Giọng cậu ta ở đầu dây bên kia vô cùng uể oải. Cậu nói cậu không có tâm trạng nào mà ăn tối với tôi. Nhưng lúc tôi nói với cậu rằng tôi chuẩn bị sang Anh gặp Lâm Lâm, cậu liền đồng ý ngay.

Lúc gặp cậu, tôi suýt không nhận ra, bởi khuôn mặt cậu gầy đi ghê gớm,

hốc mắt cũng sâu thêm.

Tối đó, rõ ràng cậu ta chẳng muốn ăn, bởi cậu gần như chẳng ăn gì cả, nhưng liên tục hút thuốc. Trước đây cậu không hề hút thuốc. “Có định nói cho tôi biết rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì hay không? Nếu cậu nói cho tôi biết, tôi cũng dễ tìm cách giúp cậu.” Tôi hỏi.

Cậu ta trầm ngâm một lúc lâu, bắt đầu nói: “Tôi không muốn nhắc tới sự việc này nữa, tôi chỉ biết, sai lầm của tôi khiến tôi mất đi người tôi yêu nhất. Cậu ấy chắc chắn rất hận tôi. Trên thế gian này, ngoài tôi ra cậu ấy chẳng còn gì cả, nhưng tôi lại làm cho cậu ấy đau đớn và tuyệt vọng.”

“Không nên tự trách mình như vậy. Sự việc chắc chắn có thể giải quyết được.” Tôi không biết nên an ủi cậu ta thế nào.

“Sợ rằng cậu ấy đã quên tôi rồi. Như vậy cũng tốt, nhớ cái thứ rác rưởi như tôi chẳng có lợi ích gì cho cậu ấy cả.” Cậu ta lẩm bẩm.

“Cậu không có gì muốn nhờ tôi chuyển lời tới Lâm Lâm sao?” Tôi hỏi.

“Anh nhắn với cậu ấy bảo trọng, nếu kiếp sau chúng tôi vẫn có thể ở bên nhau, tôi nhất định sẽ đối xử tốt với cậu ấy.” Đôi mắt cậu ta trống rỗng vô hồn.

Tôi đứng dậy, tát cho cậu ta một cái thật mạnh, khiến lòng bàn tay tôi cũng ran rát.

Cậu ta rõ ràng bị đánh đến hồ đồ, thoáng chút nghi hoặc lẫn phần nộ, nói: “Anh làm gì vậy?”

“Cậu là một tên khốn nạn, cậu đúng là muốn ăn đòn.” Tôi giận dữ hét lên với cậu ta.

Cậu ta lập tức ngẩn người ra đó, không biết nên nói gì.

“Cậu có yêu cậu ấy không?” Tôi hỏi.

“Đương nhiên là tôi yêu cậu ấy.

Trước đây tôi chỉ biết tôi yêu cậu ấy, nhưng tôi không ngờ mình lại yêu cậu ấy sâu sắc đến như vậy.” Cậu ta nói.

“Nếu đã như vậy, sao cậu còn nói những lời khôn kiếp vừa rồi? Là thằng đàn ông sống trên đời, sao không thể có lúc bước sai đường?” Tôi cảm thấy tâm trạng mình càng lúc càng kích động.

“Mẹ kiếp, tôi vốn chẳng phải là thằng đàn ông, tôi là một thằng ngốc ngay cả mình thích đàn ông hay đàn bà cũng không rõ nữa.” Cậu ta hét lên.

“Cậu cần phải nhớ, cậu thích đàn ông hay đàn bà đều không quan trọng, điều quan trọng là cậu yêu Lâm Lâm, và

cậu ấy chính là một người đàn ông. Chỉ cần cậu thừa nhận tình cảm giữa các cậu là tình yêu chân thật, thì cậu phải chịu trách nhiệm về điều đó. Cậu có hiểu không? Chính lúc này cậu lại bỏ mặc, buông trôi chỉ khiến cho mọi người và chính bản thân cậu coi thường cậu hơn.” Giọng của tôi cũng đang run rẩy.

Tâm trạng của cậu ta đã ổn định hơn. Tôi tiếp tục nói: “Cậu không hiểu được rằng, cậu có thể yêu được một người cũng yêu cậu là một điều vô cùng hạnh phúc. Nếu cậu cứ thế mà buông trôi, cậu sẽ ân hận cả đời.”

“Tôi phải làm gì đây? Anh hãy nói cho tôi biết.” Cậu ta bỗng kéo cánh tay

tôi. Trong ánh mắt cậu ánh lên chút ánh sáng.

“Hãy nói với tôi những điều cậu muốn nói, tôi sẽ nói chuyện với cậu ấy.” Tôi nói.

Cậu ta cúi đầu, rất lâu cũng vẫn không nói gì. Khoảng mười phút sau, cậu ta từ từ ngẩng đầu, nói với tôi: “Anh nói với cậu ấy, tôi yêu cậu ấy.”

Tối hôm đó chúng tôi đều uống rất nhiều rượu, sau đó chúng tôi đều say khướt. Tôi thoáng nhớ rằng tôi đã nói với cậu ta rất nhiều chuyện, cậu ta cũng nói với tôi rất nhiều chuyện, chỉ có điều cụ thể nói những gì thì tôi không thể nhớ

nổi nữa. Đó là một bữa say thật khó quên, khó quên đến độ ngoài việc say, tôi không nhớ được bất cứ chuyện gì nữa. Cả thành phố Bắc Kinh giống như một quán rượu náo nhiệt của Paris vào những năm 30, khiến cả thế giới đều say khướt.

Ngày hôm sau khi tôi tỉnh lại, phát hiện ra tôi đang nằm trên giường cô ấy. Cô ấy đang soi gương để tô lông mày.

“Sao tối qua anh uống nhiều thế? Nôn đầy cả phòng, em vất vả lắm mới dọn dẹp sạch sẽ được.” Thấy tôi tỉnh giấc, cô ấy liền trách.

“Thật vất vả cho em quá, cả đêm hôm qua em ngủ không phải không?” Tôi

thấy vô cùng áy náy.

“Cũng tạm được. Vợ anh đêm qua gọi di động cho anh.” Giọng cô ấy có chút ai oán.

“Quan hệ giữa hai người bọn anh gần đây cũng khá tốt đấy nhỉ.” Cô ấy tiếp.

“Đúng vậy, khá tốt.” Tôi không biết nên nói gì cho phải.

Cô ấy chợt bước tới, ôm lấy cổ tôi, giọng điệu rất kiên quyết: “Anh phải ly hôn với chị ta.”

Sắc mặt của cô ấy nghiêm nghị, nghiêm nghị đến độ hơi đáng sợ.

Tôi không nói được gì, chỉ có thể gật đầu.

“Bữa sáng ở trong bếp, em đi học đây.” Cô ấy cười, thơm lên trán tôi, rồi nhún nhảy bước đi.

Một mình tôi ngồi ngẩn người trên giường hồi lâu. Tôi không biết vì lý do gì khiến cô ấy trở nên như vậy. Trước đây, khi ở đây với cô ấy, tôi chưa bao giờ có cảm giác phải chịu bất cứ áp lực gì, nhưng giờ đây tôi cảm thấy mình bắt đầu rơi vào hoàn cảnh tiến thoái lưỡng nan. Tôi không thích cảm giác này, nhưng tôi biết rõ, cái ngày này sớm muộn gì cũng sẽ tới.

Tôi nhanh chóng chuẩn bị xong mọi thứ cho việc đi sang Anh. Khi lên máy bay, cô ấy tiễn tôi. Trước khi lên máy bay, cô ôm chặt cổ tôi.

“Nói với Lâm Lâm, em nhớ cậu ấy.” Cô ấy nói.

“Anh sẽ chuyển lời.” Tôi nói.

Tôi ngồi trong khoang máy bay, từ từ nhắm mắt lại. Trên loa phát một bài hát. Tôi nhận ra đó là bài “Windflowers”. Đây là bài hát tôi rất yêu thích hồi còn trai trẻ. Thật không ngờ, giờ đây nghe lại, nhận ra rằng thấu hiểu nhiều điều hơn trước rất nhiều.

Windflowers, my father told me
not to go near them.

He said he feared them always and
he told me that they carried him away.

Windflowers, beautiful
windflowers, I couldn't wait to touch
them, to smell them, I held them closely
and now I can't break away their sweet
bouquet disappears like the vapor in the
desert so... take a waring. Son.

Windflowers... ancient
windflowers their beauty captures every
young dreamer who lingers near them
ancient windflowers I love you.

Sa-tăng 2

Khi anh hứa với mẹ tôi rằng anh sẽ cưới tôi, tôi chẳng tin chút nào. Tôi quá hiểu về con người này, anh là một người khao khát sự giản đơn, đối với anh, việc cùng một lúc có hai người phụ nữ chính là một sự đau khổ. Nếu như anh có đủ dũng cảm để chọn lựa một người, anh sẽ vui vẻ hơn hiện nay rất nhiều.

Lâm Lâm ra đi khiến tôi vô cùng đau buồn. Tôi không rõ vì nguyên nhân

gì, nhưng từ trước tới giờ, tôi luôn cho rằng tình yêu đồng tính gần như đạt đến độ hoàn mỹ. Tôi thấy chuyện giữa anh họ và Lâm Lâm là như vậy.

Nếu như buộc phải nói sự khác biệt giữa họ thì Lâm Lâm là người đồng tính thuần túy hơn, cho nên càng dễ dàng bị tổn thương. Nhưng trực giác luôn mách bảo với tôi rằng: Chắc chắn Lâm Lâm sẽ quay trở lại. Con người khi bị tổn thương thường luôn có một khao khát cháy bỏng, đó chính là viết lại toàn bộ mọi sự việc, xóa bỏ mọi ký ức với người khác. Nhưng thật không dễ dàng để có thể lãng quên.

Một hôm, tôi mở QQ ra, định chat.

Đã lâu tôi không đụng đến nó. Thường thì tôi rất ít lên mạng chat, nhưng tối hôm đó, không hiểu tại sao trong lòng tôi rất bồn chồn, nên muốn nói chuyện với một số người xa lạ. Trong list bạn bè chỉ có một người duy nhất online, đó là Lâm Lâm.

Đôi tay thoáng chút run rẩy, tôi vội vàng nói chuyện với cậu.

Lâm Lâm: Mọi thứ ở Bắc Kinh vẫn tốt cả chứ?

Tôi: Không tốt cũng chẳng xấu.

Lâm Lâm: Anh ấy vẫn khỏe chứ?

Tôi: Lâu lắm rồi tôi chưa gặp

anh ấy. Nghe nói giờ anh ấy chỉ hơn người chết chút hơi thở.

Lâm Lâm: Các cậu chăm sóc anh ấy nhé. Tính anh ấy ngang bướng lắm.

Tôi: Mọi việc của cậu ở Anh ra sao?

Lâm Lâm: Rất tốt. Không khí ở đây rất ẩm ướt, thường xuyên đổ mưa. Tôi thích mưa, ở Bắc Kinh ít mưa quá, thường khiến con người ta bức bối. Ở nơi đây, khi trời mưa, lòng mình cảm thấy rất an tĩnh. Tôi cảm thấy, thu hoạch lớn nhất khi tới nước Anh chính là hưởng thụ được sự cô đơn tuyệt đối. Cô đơn là một loại cảm giác thật kỳ

diệu.

Tôi: Cậu có bạn mới không?

Lâm Lâm: Có chứ, tôi có một người bạn tên Bobby. Cả ngày chúng tôi vui chơi cùng nhau, buổi tối cậu ta còn ngủ trên giường tôi nữa kia.

Tôi: Không lẽ lại nhanh như vậy sao...

Lâm Lâm: Ha ha. Bobby là một con mèo. Bác tôi nuôi nó, nó rất đáng yêu.

Tôi: Ở với cậu lâu, con mèo đó sẽ trở thành đồng tính mất.

Lâm Lâm: Giống như anh họ cậu vậy.

Tôi: Đùa kiểu gì vậy?

Lâm Lâm: Tôi không nói đùa, là thật đấy. Khi vừa đến Luân Đôn, trong lòng tôi vẫn rất hận anh ấy. Nhưng khi sinh sống ở vùng thôn quê Luân Đôn khoảng thời gian vừa qua, tôi dần hiểu ra, có thể anh ấy đã yêu được một người con gái tốt, có được một đời sống tình dục bình thường. Anh ấy khao khát thân thể phụ nữ. Trên góc độ này, có thể nói tôi đã dụ dỗ anh ấy. Ha ha...

Tôi: Thật không ngờ được, cậu suy nghĩ bấy lâu như vậy, rồi lại đưa ra

một kết luận ngu ngốc đến như vậy. Tôi tin vào số phận, trong cuộc đời này, anh ấy được định sẵn sẽ gặp cậu, rồi lên giường cùng cậu, sau đó yêu cậu, cả hai người đều không thể tránh né. Việc anh ấy trở thành đồng tính không phải lỗi của cậu, đồng tính là tính cách bẩm sinh của anh ấy và cậu là người làm cho anh ấy biết điều này rõ ràng hơn.

Lâm Lâm: Nhưng anh ấy đã quan hệ với phụ nữ cậu có biết không?

Tôi: Tôi đoán, đây chính là lý do mà cậu rời bỏ anh ấy.

Lâm Lâm: Có lẽ là như vậy. Anh

ấy quan hệ với phụ nữ, điều đó có nghĩa là anh ấy khao khát thân thể phụ nữ. Tôi không hề để tâm tới việc anh ấy quan hệ với đàn ông hay phụ nữ, mà là việc anh ấy đã quan hệ với người khác. Bởi đây là điều sỉ nhục đối với tôi. Nếu đã như vậy, anh ấy sao còn yêu tôi? Lẽ nào tình yêu trong tiềm thức của anh ấy không có một chút trách nhiệm tương ứng gì sao?

Tôi: Tôi thực không dám tin vào tai mình nữa, cậu, giờ đây lại nói với tôi về trách nhiệm. Lẽ nào cậu không hiểu chính bản thân cậu sao? Cậu có thể sống khoáng đạt hơn những người khác chính là bởi vì cậu coi thường trách nhiệm.

Lâm Lâm: Đã từng như vậy. nhưng cậu biết không, cái ngày cha tôi mất, tôi có thể cảm nhận rõ linh hồn ông đang dần rời xa tôi. Trong khoảnh khắc đó, tôi bỗng cảm thấy rằng, đây hoàn toàn do lỗi của tôi. Thậm chí tôi chưa từng ôm hôn ông. Từ đó về sau, tôi mới ý thức được rằng, những con người sống trên cõi đời này cần phải có trách nhiệm. Tôi có trách nhiệm về việc biến anh ấy trở thành kẻ đồng tính, và anh ấy cũng phải có trách nhiệm về việc anh đã lên giường cùng người phụ nữ khác. Chúng tôi đều có lỗi, do đó chia tay là quyết định toàn vẹn nhất.

Tôi: Thế cậu còn yêu anh ấy

không?

Lâm Lâm: Tôi không biết mình còn yêu anh ấy không? Từ nhỏ đến lớn tôi chưa hề nhận được sự giáo dục “tình yêu là gì”. Có điều khi ngồi miên man nghĩ ngợi thì thường xuyên nhớ đến anh ấy.

Tôi: Tôi cũng không biết nói gì. Cậu có quyền làm bất cứ việc gì, nhưng tôi muốn cho cậu biết, tôi rất nhớ mong những ngày tháng cả bốn người chúng ta vui chơi bên nhau, thực sự rất nhớ.

Lâm Lâm: Đừng nói về chuyện của tôi nữa. Thế còn chuyện của hai người dạo này ra sao? Nghe thầy Bách

nói, thầy định ly hôn?

Tôi: *Cậu tin là thật sao?*

Lâm Lâm: *Cũng chẳng nói được là tin hay không tin, tôi không rõ tình hình của thầy. Chỉ là trực giác nói với tôi rằng. Nếu được như vậy thì tốt nhất. Thầy giáo là một người đàn ông có trách nhiệm - đây chính là điểm khác biệt giữa thầy và chúng ta.*

Tôi: *Tôi chưa bao giờ nghĩ rằng sẽ đòi hỏi anh ấy phải có trách nhiệm gì với tôi cả. Ban đầu, chính tôi đã quyến rũ anh ấy, anh ấy không có nghĩa vụ phải trả giá về việc này.*

Lâm Lâm: *Cậu thật buồn cười*

quá đi. Trên thế giới này, không ai có thể chạy trốn khỏi trách nhiệm mà mình buộc phải gánh vác. Thầy ấy buộc phải trả giá cho những việc mình đã làm. Cậu không nên trở thành người bị hại.

Tôi: Thực ra, cứ coi như chúng tôi cười nhau đi, thì có lợi gì cho tôi chứ?

Lâm Lâm: Như vậy thì thầy ấy sẽ không cảm thấy nợ nần gì cậu, thầy sẽ yên lòng hơn rất nhiều. Thầy ấy sẽ vui vẻ hơn hiện tại rất nhiều. Điều này không phải làm vì cậu, mà chính vì bản thân thầy.

Tôi: Mọi việc cứ do anh ấy quyết

định, tôi không muốn làm một người phụ nữ luôn luôn đòi hỏi giống như mẹ tôi.

Tối đó, lúc nói chuyện với Lâm Lâm xong đã quá nửa đêm. Bên ngoài cửa sổ, gió thổi vù vù. Anh ấy về nhà đăng vợ anh rồi. Một mình tôi nằm trên giường, trong lòng thoáng lo sợ, nên đắp chăn thật chặt. Tôi chẳng buồn ngủ chút nào, đành đứng dậy pha cốc sữa cho mình, bật đài. Giữa đêm, trên đài phát thanh vẫn vang lên ca khúc “Yêu nhất” do Phan Nguyệt Vân hát.

Người luôn mang nỗi nuôi tiếc chính là em

Em lấy ngàn kim đổi nụ cười

Bao điều thị phi ân oán đều do

em

Chỉ riêng mình anh đồng lòng

Chỉ riêng mình em đồng lòng

Sinh ra là để quen nhau rồi chia

xa.

Tôi bỗng cảm thấy mình thật đáng thương - khát vọng tuổi trẻ đang dần rời xa tôi, còn tôi lại vẫn lãng phí nó một cách không thương tiếc. Tôi đã đem tất cả mọi thứ của mình để thỏa mãn khát vọng đối với người đàn ông trưởng thành, nhưng lại không yêu cầu người đàn

ông đó có chút trách nhiệm gì với mình - Tôi sao có thể như vậy chứ? Tôi thấp hèn như vậy sao?

Trước khi đi Anh, anh ấy đã gặp anh họ tôi. Hôm đó tôi không đi cùng. Tôi thấy rằng vấn đề giữa Lâm Lâm và anh họ nên để cho những người đàn ông trò chuyện riêng với nhau thì hơn. Hơn nữa, tôi cho rằng anh vốn chẳng có tác dụng gì. Nếu Lâm Lâm quả là một người dễ bị thuyết phục, thì có lẽ cuộc sống của cậu ấy giờ đây đã hoàn toàn khác rồi. Có một số việc cần phải phát triển theo quy luật tự nhiên, ngoài lúc không có chút tác dụng tích cực nào. Đáng tiếc là, rất nhiều người không hề ý thức được điều này.

Đêm đó, anh ấy về muộn, uống rất nhiều rượu. Tôi vô cùng ghét những người say xỉn và ngay cả anh cũng không được ngoại lệ. Đêm đó, anh nôn đầy khắp cả phòng, tôi bức bối khôn cùng. Thế nên vừa thu dọn đồng ô uest vừa nhiee mớc anh, cũng chẳng rõ anh có nghe thấy hay không. Khi tôi dìu anh lên giường, anh giờ tay ôm chầm lấy tôi, lè nhè nói bên tai tôi: “Anh yêu em.”

Tôi đang cầm chiếc chổi trong tay, ngăn người đứng nguyên tại chỗ. Anh chưa bao giờ nói anh yêu tôi. Tôi luôn cho rằng giữa chúng tôi không có tình yêu. Tôi vẫn luôn nghĩ rằng đây là nhu cầu của cả hai đối với người khác giới mà thôi. Dùng ngôn từ “tình yêu” cao

sang để giải thích về việc ngoại tình trái luân lý này thì quả thực hơi quá đáng. Thế nên tôi cần phải xác minh lại.

“Anh nói gì cơ?” Tôi hỏi lại.

“Anh yêu em. Yêu... em...” Giọng anh càng lúc càng nhỏ khi nói đến chữ cuối cùng thì đã ngủ thiếp đi mất rồi.

Cả đêm hôm đó tôi không hề chợp mắt, cứ trần trọc nghĩ những lời anh nói với tôi rốt cuộc là có ý nghĩa gì.

Nửa đêm, di động của anh đổ chuông, tôi nhìn màn hình, thấy tên người gọi đến “bà xã”. Không biết tại sao, trong lòng tôi bỗng trào dâng lòng đố kị, và tôi đã tắt máy. Đêm đó, tiếng ngáy của

anh rên vang, khiến tôi càng không tài nào ngủ được, nên đã thức đến tận khi trời sáng. Mới sáng sớm tôi đã ngồi dậy, bắt đầu soi gương tô lông mày. Khi tô được một nửa, tôi chợt nhớ đến những lời Lâm Lâm nói với tôi qua mạng.

Thế là tôi đã đưa ra một quyết định tàn độc nhưng rất vĩ đại: ép anh ly hôn. Anh đã nói yêu tôi, thì đây chính là trách nhiệm của anh.

Chương 6

Hôn lễ của ma quỷ

Từ nhỏ đến lớn tôi đã quen với sự cô đơn, nhưng tôi không quen với nỗi cô đơn trong đau khổ và sự ân hận. Trong nỗi cô đơn trước đây, tôi có thể tìm được rất nhiều việc để làm, nhưng giờ đây, đối với tôi tất cả đều trở thành gánh nặng và tội

ác.

Sa-tăng 4

Tôi đã đi đến rất nhiều nước trên thế giới, nước Anh là một trong số rất ít đất nước tôi yêu thích, cảm giác mà nó đem lại cho mọi người không có kiểu con buôn như châu Mỹ, cũng không có sự lạnh lùng như châu Úc. Ở nước Anh, bốn mùa đều có mưa, không khí ở đó khiến cho con người cảm thấy ấm áp và dễ chịu. Khi ta ở Luân Đôn, cả cơ thể đều trở nên lười biếng.

Vừa xuống máy bay, đã bắt đầu những giọt mưa bay lất phất, nước mưa không hắt vào mặt mà bay lướt qua, trong lòng bỗng trào dâng cảm giác khoan khoái lạ thường. Trước khi lên máy bay, tôi vẫn ngỡ rằng mình sẽ có tâm trạng rối bời bời mớ bong bong của đời sống tình cảm, nhưng giờ đây những điều phiền muộn đó đã hoàn toàn lùi xa. Tôi bỗng hiểu tại sao Lâm Lâm lại đến Anh quốc - đây thực sự là một nơi lý tưởng để quên lãng.

Trường đại học đó tiếp đón tôi rất nhiệt tình. Máy vị giáo sư khoa Trung văn cùng tôi bàn việc hợp tác đều là những người thân quen với tôi và họ đều đã từng là học giả phỏng vấn tại Trung

Quốc. Trong đó có một vị nữ giáo sư ngôn ngữ ngoài ba mươi tuổi, hồi ở Trung Quốc còn có tình cảm đặc biệt với tôi, lần này tôi cũng gặp lại cô. Tôi nhận thấy rằng cô dường như chẳng còn có cảm giác gì với tôi cả, bởi khi cô chào tôi, trông cô rất tự nhiên và chững chạc. Điều này lại khiến tôi có chút hứng thú đối với cô.

Mọi việc nhanh chóng bàn bạc, thương lượng xong xuôi. Thế nên tôi liền đi tìm Lâm Lâm theo địa chỉ cậu ghi cho tôi. Tiếng Anh của tôi rất khá, nên không gặp khó khăn gì trong việc hỏi đường. Đó là một ngôi nhà độc lập ở vùng ven thủ đô Luân Đôn. Rõ ràng những người sống ở vùng này đều là những người có

địa vị hiển hách trong xã hội, bởi tôi gần như chẳng mất công sức gì đã có thể tìm thấy.

Từ đằng xa, tôi nhìn thấy một người phụ nữ Trung Quốc đậm người đang cắt tỉa bụi cây trong vườn và còn ngâm nga một mình. Cạnh cửa sổ của căn phòng ngủ thấy dáng ngồi nghiêng nghiêng của một chàng thanh niên dáng người mảnh dẻ, cậu đang ngồi đọc sách. Trên đùi cậu có một con mèo đáng vẻ kì lạ đang nằm ngủ một cách lười biếng - cậu con trai đó chính là Lâm Lâm.

Sự xuất hiện của tôi khiến cậu khá kinh ngạc. Cậu đứng thẳng dậy, đi về phía tôi. Chú mèo đó chột bưng tỉnh khỏi

giấc ngủ ngon, nó kêu vài tiếng bực bội rồi quay người nhảy lên nóc nhà.

Bác của Lâm Lâm - chính là người phụ nữ Trung Quốc tiếp đón tôi rất niềm nở. Bà nói, mỗi lần bà nhìn thấy đồng bào đều cảm thấy rất vui. Bà mời tôi vào trong phòng ở, tha thiết giữ tôi lại ăn cơm tối, tôi cũng không tiện từ chối, nên đành phải đồng ý.

“Hai người cứ ngồi nói chuyện nhé, tôi đi chuẩn bị bữa tối.” Nói xong, bà liền vội vàng làm việc của bà.

Vậy là chỉ còn tôi và Lâm Lâm ở trong phòng.

“Cậu thật biết chọn địa điểm, chỗ

này tuyệt lắm.” Tôi nói.

“Đối với tôi, nơi nào cũng thế cả thôi, chỉ cần không phải là Bắc Kinh. Thầy uống gì nhỉ?” Cậu lấy từ trong tủ lạnh ra hai chai bia tôi không biết tên. Vỏ chai làm rất tinh xảo. Tôi giơ tay ra nhận.

“Cậu định bao giờ quay về?” Tôi hỏi thẳng.

“Tôi cũng không rõ, có thể là vài ngày nữa sẽ về, cũng có thể cả đời sẽ sống luôn ở đây.” Cậu nói.

“Không sống ở Bắc Kinh để làm cậu học sinh giỏi của trường đại học danh tiếng, mà lại ở đây làm di dân bất

hợp pháp sao?” Tôi cười nói.

“Gần đây tôi mới nhận ra rằng, thực ra đối với tôi, người thân vô cùng quan trọng. Ở đây có người thân duy nhất trên đời của tôi, tôi ở lại cũng là điều hoàn toàn bình thường.” Khi nói, Lâm Lâm nhìn ra ngoài cửa sổ, sắc mặt vô cảm.

“Cậu có bao giờ nghĩ sẽ cho cậu ta một cơ hội hay không?”

“Ngoài tôi ra anh ta còn có cha mẹ anh ta và một tá phụ nữ tình nguyện lên giường cùng anh ta. Nhưng còn tôi, tôi có gì chứ? Tôi chẳng có gì cả, tôi chỉ có mình tôi.” Giọng nói của Lâm Lâm pha

chút bi thương.

“Nếu như cậu ta thực sự rất hối hận thì sao? Cậu có muốn biết bộ dạng của cậu ta hiện giờ hay không?”

“Thầy không nói thì tôi cũng biết, anh ta giờ đây chắc là rất thâm cảm - Đó chỉ là bởi vì bao lâu nay anh ta quen dựa vào tôi trên phương diện tình cảm. Thích phụ nữ, lãng quên tôi, đối với anh ta, đó chỉ là vấn đề thời gian. Sự khác biệt lớn nhất giữa chúng tôi chính là: Tôi là một kẻ đồng tính thuần túy, nhưng anh ta thì không phải. Mọi chuyện giữa chúng tôi vốn chẳng thể coi là tình yêu.”

“Tôi không muốn cứ nói đi nói lại

mãi quan điểm của mình, nhưng tôi cho rằng, vấn đề của hai cậu chẳng liên quan gì đến việc có phải là người đồng tính hay không. Đứng từ góc độ đơn giản nhất, có thể thấy, vấn đề của hai cậu chẳng qua chỉ là: một người trong một đôi tình nhân sau khi uống rượu say đã lên nhầm giường, chỉ có vậy thôi. Nếu như tình cảm giữa hai người mà không được tính là tình yêu, vậy thì trên thế gian này có thể vốn chẳng hề tồn tại tình yêu.” Tôi nói.

“Lẽ nào tình yêu lại không kèm theo trách nhiệm gì sao? Anh ta đã phản bội, phản bội. Nhưng điều đáng sợ là tất cả những điều này đều do một tay tôi tạo nên.” Tâm trạng của Lâm Lâm bỗng bất

đầu trở nên kích động.

“Chớ nên quên rằng, cậu yêu là bình thường. Cậu ta cũng có tình cảm và những ham muốn, cậu ta cũng có thể bị dụ dỗ. Giờ thì cậu ta vô cùng hối hận, cả ngày say xỉn. Thậm chí cậu ta còn nhờ tôi đến Anh khuyên cậu trở về - Lẽ nào tất cả những điều này đều không khiến cậu có chút sự thương xót nào sao?”

“Anh ấy bảo thầy đến đây sao?”
Lâm Lâm rướn lông mày. “Anh ấy nhờ thầy nói gì với em?”

“Cậu ấy nói, cậu ấy yêu em.”

Nghe câu nói này, Lâm Lâm ngẩng đầu lên cười vang, tiếng cười vô cùng kì

lạ. Tôi chú ý thấy nơi khoe mắt cậu có thứ gì đó ánh lên lấp lánh.

Tối đó, sau khi ăn tối xong, tôi liền chào từ biệt. Trước khi đi, tôi nói với Lâm Lâm, hy vọng cậu có thể cho Bắc Kinh một cơ hội. Cậu chỉ mỉm cười không nói. Cậu bé này thay đổi nhiều quá, và tôi không tài nào nắm bắt được suy nghĩ của cậu. Thậm chí tôi còn nghĩ, liệu có phải mọi việc cứ thế kết thúc hay không đây?

Hôm sau tôi liền đáp máy bay về Bắc Kinh. Mặc dù đã hoàn thành xong công việc, nhưng đối với tôi, chuyến đi

Luân Đôn lần này gần như không thu hoạch được gì, cho nên tâm trạng vô cùng tồi tệ. Vừa xuống máy bay, đi ra khỏi khoang máy, tôi đã nhìn thấy Thu Hoa và con trai đang đợi tôi ở đó. Tôi thực sự rất ngạc nhiên - bao năm nay, cô ấy chưa bao giờ đến sân bay hay ga tàu đón tôi. Nhìn thấy tôi, cô tươi cười rạng rỡ lao đến, đón lấy hành lý trong tay tôi.

“Sao em lại đến đây?” Tôi hỏi cô.

“Em đã gọi điện thoại đến khoa anh, họ nói hôm nay anh sẽ về. Vừa đúng hôm nay con trai được nghỉ học, nên em đưa con đến đón anh. Anh đói rồi phải không? Em đã chuẩn bị bữa tối ở nhà, chúng ta về nhà nào.”

Nói xong, cô khoác tay tôi, kéo tôi lên xe taxi.

Cả dọc đường đi, tôi không biết nói gì, tôi ngồi ghé bên cạnh người tài xế, liên tục hút thuốc, con trai và Thư Hoa ngồi ở hàng ghế sau. Thư Hoa trách: “Anh hút ít thôi, đã ngàn này tuổi rồi.”

Nghe lời vợ, tôi dập luôn điều thuốc đang hút dở. Cưới nhau bao năm nay, chúng tôi rất ít khi trò chuyện, cho nên tôi thường luôn nghe lời cô.

Con trai cứ mãi nhìn ra ngoài cửa xe. Đối với nó, chúng tôi chẳng qua chỉ là hai người vừa vặn trở thành cha mẹ nó. Giữa chúng tôi có xảy ra chuyện gì

hay sắp xảy ra chuyện gì, chẳng liên quan tới nó.

Trở về nhà, tôi nhìn thấy trên bàn ăn đã bày sẵn bát đĩa, Thư Hoa bận bịu một lúc trong bếp, rồi trên bàn ăn nhanh chóng xuất hiện một bữa cơm tối thịnh soạn. Tôi không biết nên nói gì, nhưng trong lòng cảm thấy thật ấm áp. Thứ cảm giác này dường như trước đây chưa từng có.

Trong bữa cơm, con trai luôn miệng kể mọi chuyện thú vị xảy ra trong trường học, còn tôi và Thư Hoa chỉ ngồi lắng nghe và cười. Bữa cơm đó chúng tôi ăn rất lâu. Hôm đó, có vẻ như Thư Hoa cũng rất hưng phấn, cô còn uống

mấy ly rượu vang. Thường ngày gần như cô không bao giờ uống rượu, do đó sau khi uống ba ly rượu, khuôn mặt cô bắt đầu hồng hào thật gợi cảm.

Sau bữa tối, tôi ngồi chơi với con trai một lúc, rồi nó trở về phòng riêng đi ngủ. Trong phòng chỉ còn lại tôi và Thu Hoa.

“Em buồn ngủ không? Chúng ta đi ngủ nhé.” Tôi nói.

Thu Hoa không nói gì, mà dựa nhẹ đầu vào vai tôi, ngón tay cô nhẹ nhàng vuốt qua ngực tôi. Ngay lập tức, niềm ham muốn trong tôi chợt trỗi dậy. Tôi không rõ tại sao, Thu Hoa rõ ràng không

phải là người phụ nữ khéo léo về chuyện phòng the, nhưng mỗi khi cô dựa vào tôi, tôi đều cảm thấy hưng phấn cực độ. Cô ấy là vợ tôi, nhưng mỗi lần quan hệ với cô, tôi đều thấy vô cùng mới lạ, hấp dẫn.

Bàn tay cô liên tục vuốt ve ngực tôi, rồi dần dần đi từ phần ngực xuống bụng dưới, tiếp đến là vị trí nhạy cảm giữa hai đùi. Mặc dù cách một lớp vải quần, nhưng tôi vẫn có thể cảm thấy được độ nóng bỏng của đôi bàn tay búp măng nuột nà của cô. Cuối cùng tôi hoàn toàn bị kích thích. Tôi ôm cô lên, đặt cô xuống giường, sau đó bắt đầu hôn khắp cơ thể cô: trán cô, đôi môi cô, chiếc cổ trắng ngần và khuôn ngực đầy đặn của cô.

Cô ôm lấy đầu tôi và miệng bắt đầu rên. Tôi thích nghe tiếng cô rên nên tôi tiếp tục hôn lên phần bụng dưới của cô, thậm chí tôi có thể cảm nhận được vị trí nhạy cảm của cô bắt đầu ẩm ướt. Đôi chân cô cũng đang run rẩy.

Trong lòng muốn giao hợp cùng cô, nên vội vàng lột sạch quần áo cô. Nhưng khi toàn bộ cơ thể cô trần trụi trước mắt tôi, tôi lại nảy sinh ảo giác: Thư Hoa trước mắt tôi đây biến thành một người con gái, thân thể cô ấy mặc dù không đầy đặn như Thư Hoa, nhưng lại tràn đầy sức sống của tuổi trẻ. Cơ thể cô ấy cũng đang uốn éo, run rẩy, nhưng trên gương mặt cô thì đang tràn nước mắt. Cô

ấy là một người phụ nữ khác trong cuộc đời tôi. Cô ấy chính là cô thiếu nữ đã làm cho tôi cảm nhận được niềm hoan lạc lớn nhất của chốn nhân gian. Bỗng chốc đầu óc tôi trở nên trống rỗng. Tôi không biết mình có nên tiếp tục nữa hay không. Chính lúc đó, giọng nói của Thu Hoa đã thức tỉnh tôi: “Anh yêu, em muốn...”

Thế là không chần chừ gì nữa, tôi tiến vào cơ thể cô. Tôi nằm trên người cô và thở dốc, tận hưởng những khoái cảm mà cơ thể cô đem đến cho tôi. Nhưng cơ thể và khuôn mặt già nua giữa nước mắt của cô gái trẻ trong ảo giác kia vẫn lớn vồn trong trí óc tôi, không tài nào xua đi được.

Không biết do ảo giác hay do tác dụng của rượu, lần quan hệ này diễn ra rất lâu. Cuối cùng, cả tôi và Thu Hoa đều đạt đến cao trào, và chúng tôi cũng đều mệt mỏi rũ rùi.

Tôi rệu rã trườn khỏi người Thu Hoa, cũng chẳng buồn mặc đồ lót, cứ thế dựa đầu vào thành giường, châm một điếu thuốc. Trong bóng tối lơ mơ, tôi nhìn thấy cơ quan sinh dục của tôi nằm thẳng đơ ở đó, vô cùng cô độc.

Thu Hoa cũng vẫn chưa ngủ, cô dựa vào người tôi, ôm ngang lưng tôi, hơi thở đều đều.

Đúng lúc này, trong trí óc tôi bỗng

nhớ đến câu nói cô ấy đã nói với tôi trước khi tôi sang Anh: “Anh buộc phải ly hôn với vợ!”. Câu nói này và ảo giác vừa rồi của tôi cùng giao thoa với nhau. Đây là sự mỉa mai cực độ đối với tôi. Khi lần đầu tiên quan hệ với cô ấy, tôi tưởng tượng cô ấy thành Thư Hoa, còn giờ đây, tôi có thể quan hệ với Thư Hoa chân thực, thì trong trí óc lại biến thành cô ấy.

Tôi hiểu rằng có lẽ đã đến lúc nói ra sự thật. Và tôi ngồi thẳng dậy, nói: “Có một việc anh cần phải nói với em.”

“Anh không cần nói đâu, cho dù trước đây anh đã làm những gì, em đều không trách anh.” Thư Hoa nói.

“Nhưng việc này...”

“Trước đây tại em không làm tốt vai trò của mình, em cũng có trách nhiệm. Sau này chúng ta sẽ sống thật vui vẻ, được không anh?” Cô ngắt lời tôi.

Nói xong, cô tắt đèn, nói: “Anh ngủ đi, ngày mai còn phải đi làm sớm.”

Nói xong cô liền nằm xuống và ngủ luôn. Tôi thần người một lúc lâu trong đêm tối, bị những câu nói của cô tác động mạnh mẽ. Tôi suy ngẫm mãi về những lời cô vừa nói.

Có lẽ Thu Hoa đã đoán ra được, đây là sự giải thích duy nhất. Sự việc trở

nên ngày càng phức tạp.

Sa-tăng 1

Anh quốc là một đất nước gần như không có bốn mùa rõ rệt. Cả bốn mùa trong năm dường như đều có mưa, mưa không to nhưng triền miên dai dẳng. Có lẽ chính vì điều này mà tôi cảm thấy nó thật lãng mạn.

Tôi thích giương ô lúc trời mưa, ngồi trong sân nhìn dòng người qua lại trên con đường vùng ngoại ô. Những người đàn ông Anh quốc không hề giống

những “thân sĩ” như trong sự hình dung, bởi tôi thường xuyên nhìn thấy những đôi nam nữ thanh niên ôm hôn cuồng nhiệt dưới mưa. Một chàng trai trẻ có gương mặt thanh tú để chút râu quai nón đang hôn say sưa đôi môi của cô gái, không hề chú ý tới sự có mặt của tôi.

Sâu trong tâm khảm, tôi thực sự rất ngưỡng mộ họ. Tôi chưa bao giờ có được thứ tình yêu có thể được coi là “lãng mạn”. Thậm chí tôi còn không biết rõ thứ mà tôi đã từng có rốt cuộc có được tính là tình yêu hay không.

Sau nụ hôn say đắm, chàng trai nắm tay cô gái, cả hai cùng bước đi xa dần. Họ đi đến phía sau của tòa biệt thự

ấm áp và yên tĩnh. Chắc chắn sẽ làm tình với nhau bên cạnh bếp lửa. Sau đó họ sẽ thề non hẹn biển, quyết không bao giờ rời bỏ nhau. Họ vẫn còn rất trẻ, họ vốn không biết rõ mình đang nói những gì - có thể vài ba năm hoặc vài ba tháng sau, một người trong số họ sẽ bị tổn thương và phải đi đến một miền đất khác.

Bác tôi thấy tôi suốt ngày ngồi nhàn rỗi, bèn nói cho tôi biết, cách nhà tôi không xa có một học viện cộng đồng, trong đó có mở rất nhiều các giáo trình môn học. Tôi thấy rằng, vào lúc này học một vài thứ có thể sẽ khá thú vị đây, thế nên tôi đến ngôi trường đó ngắm nghía một chút. Có rất nhiều loại giáo trình môn học, bao gồm văn học, hí kịch,

ngoại ngữ, karate, thậm chí còn có bà bầu vác cái bụng to kênh càng đến học phương pháp giảm đau khi sinh. Tôi chọn lựa mãi, phát hiện ra mình chỉ duy nhất có chút hứng thú với hý kịch, thế nên đăng ký học môn này.

Thầy giáo dạy môn hý kịch là một vị giáo sư đại học già đã nghỉ hưu, chừng ngoài sáu mươi tuổi, tóc hoa râm, nói giọng Anh chuẩn mực. Hồi học ở trường, tôi đã quen nghe giáo viên giảng bài bằng tiếng Anh-Mỹ, nên buổi học đầu tiên, tôi dường như không hiểu được gì cả. Chỉ thoáng nhận ra thầy đang giải về hý kịch Hy Lạp cổ, thầy nhắc đến một số cái tên nghe kì quặc cổ quái. Tôi đoán chắc tên kiểu như Aristophanes. Khi thầy

giáo đang giảng bài say sưa, tôi tùy hứng luôn tay viết những hình thù kì quái. Cạnh chỗ tôi ngồi phía bên trái có một cậu con trai tóc vàng, cậu ta liên tục nhìn sang chỗ tôi, tôi nghĩ chắc cậu cảm thấy kì lạ bởi chưa bao giờ cậu nhìn thấy một người da vàng thực sự.

Tôi dần dần thích ứng với tiếng Anh chuẩn, những bài giảng sau này ngày càng trở nên thú vị. Dần dần thầy giảng đến Shakespeare, giảng đến Moliere [\[23\]](#) và Denis [\[24\]](#). Mặc dù trước đây tôi đã được dạy có hệ thống về hí kịch, nhưng giờ đây vẫn thấy vô cùng hấp dẫn.

Trong khoảng thời gian sống ở

Anh, ít ra tôi cũng đã quen một người bạn, đó chính là Bobby. Bác tôi đã đặt cái tên này, bà nói chồng bà có một đứa cháu trai tên Bobby, đứa trẻ đó rất đáng yêu, nên bà liền lấy cái tên này để đặt tên cho con vật cưng của mình. Bà không biết, thực ra Bobby là tên nhân vật nam chính trong *Tổ ấm nơi tận cùng thế giới* - Anh ta là một kẻ lường tính ^[25], tha thiết yêu âm nhạc và cuộc sống.

Chú mèo Bobby tuy có được một cái tên đáng yêu, nhưng tính cách của nó không vì thế mà đáng yêu thêm chút nào. Nó rất ngoan cường, đôi lúc thậm chí còn rất thanh cao. Khi nó không vui. Nó sẽ nhảy lên người tôi, chà chà bộ lông

vào mặt tôi. Nếu như tôi có thái độ khó chịu, nó sẽ vụt chạy đi ngay và sẽ không thêm để ý đến tôi trong một khoảng thời gian dài. Có lẽ đây là tính cách đặc trưng của giống mèo quyền quý.

Nhưng Bobby luôn đối xử rất tốt với tôi, nó thích nô đùa trong phòng tôi và ngủ luôn trên bụng tôi. Dần dần nó cũng tuân theo quy luật thời gian biểu của tôi. Buổi tối, khi tôi lên mạng, nó ngoan ngoãn nằm ngáy o o trên đùi tôi. Trước đây tôi chưa từng thân mật với con vật nào, có lẽ vì vậy mà Bobby cho rằng tôi không giống những người khác.

Buổi chiều tà, khi tôi đi dạo, Bobby thường đi theo, lúc thì lao nhanh

trước mặt tôi, lúc thì lại đi chậm rề rề sau lưng tôi. Thậm chí có những lúc tôi thấy Bobby giống như một con chó. Trước đây tôi cũng không biết rốt cuộc là mình thích chó hơn hay thích mèo hơn, nhưng giờ đây tôi đã có thể khẳng định được. Tôi thích con mèo giống chó, hoặc chó giống mèo, hoặc là một loại động vật lưỡng tính giữa chó với mèo. Sở thích này của tôi cũng giống như xu hướng tình của dục của tôi, mông muội, hỗn tạp.

Một hôm, trong khi tôi và Bobby đi dạo dưới mưa, nó đã bị dính nước mưa và tối đó, nó bị ốm. Nó không còn tinh thần để nhảy nhót như thường ngày nữa, nó uể oải nằm yên trong ổ. Hai con mắt to tròn cũng không còn lấp lánh mà

đờ dẫn như buồn ngủ.

“Nó thường xuyên bị cảm, không sao đâu.” Bác tôi cười an ủi tôi. Bà bón thuốc cho Bobby rất thành thực, rồi đắp chăn cho nó, đặt nó xuống cạnh bếp lò.

“Ngủ một giấc là khỏi ngay thôi.” Bà nói.

Tối đó, tôi không về phòng ngủ, tôi ngồi cùng nó cạnh bếp lò suốt cả đêm. Bobby ngủ rất ngon, tôi vuốt lông trên lưng nó, hát cho nó nghe. Nửa đêm, không ngờ Bobby lão đảo bò dậy, gắng gượng trèo lên đùi tôi, sau đó, rúc đầu vào tôi ngủ thiếp đi. Thế là tôi không dám nhúc nhích động dậy, sợ đánh thức

nó. Cả đêm chúng tôi cứ ngủ như thế. Sáng sớm hôm sau. Khi tôi tỉnh giấc, phát hiện ra Bobby đã khỏe mạnh như thường. Nó đã tỉnh dậy từ lâu, nhưng nó sợ đánh thức tôi, nên cứ nằm rập trên đầu gối tôi. Vừa nhìn thấy tôi tỉnh dậy, nó vô cùng mừng rỡ. Nó chà lấy chà để cái đầu vào áo tôi, sau đó chạy đi ăn.

Lần đầu tiên tôi cảm nhận được tâm trạng vui vẻ của mình khi những thứ mình yêu thương được khỏe mạnh trở lại, có người nói, khi ai đó quan tâm đến niềm vui của một người hay động vật vượt qua cả niềm vui của bản thân mình thì có nghĩa là anh ta thực sự đã yêu người đó hay con vật đó. Tôi và Bobby cũng quan tâm đến nhau, có lẽ chúng tôi

đều không nhận ra được điều đó. Và tôi tự nhiên nghĩ, không biết giữa tôi và anh, ai là người quan tâm đến ai hơn đây? Sự ra đi của tôi rồi cuộc có thể khiến anh đau đớn đến nhường nào? Chia tay liệu có thể thực sự khiến chúng tôi vui vẻ trở lại hay không?

Một buổi lên lớp hý kịch, thầy giáo giảng về Eugene O'Neill^[26]. Trước đây tôi đã từng nghe tên người này, nhưng tôi không thích ông ta chút nào, bởi ông ta không phải là một nhà viết kịch thuần túy, ông ta quá thương mại hóa. Hôm đó, trong giờ học, thầy giáo đã bật cho chúng tôi xem vở kịch *Anna Christie*, nghe nói vở kịch này rất

nổi tiếng, hơn nữa còn đoạt giải Nô-ben. Nội dung kể về quá trình biến đổi của một người phụ nữ thuần hậu, lương thiện, Anna là con gái của một thuyền viên. Cha cô lênh đên trên biển quanh năm, nên đã gửi cô cho nhà họ hàng, trong gia đình người họ hàng đó, cô đã bị anh họ cưỡng hiếp, sau đó cô đã đi vào con đường sa đọa. Cô hút thuốc, cô lả lơi với những kẻ tìm hoa gheo nguyệt trong quán rượu. Sau đó cô thực sự yêu một người, nhưng người đó lại không thể tha thứ cho quá khứ của cô. Thế là cô mất sức nức móc cha mình và cả người đàn ông cô yêu thương. Tư tưởng chủ đạo của tác phẩm dường như là lên án sự bức hại của xã hội nam quyền đối với phụ nữ,

nhưng tôi chỉ nhận thấy được quá khứ đen tối của cô mà bỏ qua bản chất lương thiện của cô. Và sự sa đọa của cô lẽ nào lại chẳng phải là một hình thức báo thù đối với những kẻ làm hại cô?

Hôm đó, sau khi tan học, chàng trai tóc vàng thường nhìn trộm tôi đã đi đến trước mặt tôi, mời tôi đi uống cà phê với cậu. Ánh mắt cậu rất chân thành, tôi cảm thấy không có lý do gì để từ chối, nên đồng ý.

Cậu dẫn tôi đến một quán cà phê khung cảnh rất thanh tĩnh. Tôi gọi một cốc Decaf. Giọng điệu, ngôn ngữ của cậu rất nho nhã, hơn nữa còn khá khách sáo. Cậu nói cậu nhận được ra tôi cũng là

người đồng tính và hy vọng có thể trở thành bạn của tôi, nói xong, cậu còn tiện thể khen gợi tôi thật biết cách phối hợp quần áo.

Thực lòng, tôi không hiểu được chữ “bạn” trong lời nói của cậu là có ý gì. Đàn ông Anh quốc thường thể hiện chút giả tạo bề ngoài, tôi không biết làm thế nào mà cậu ta nhận ra tôi là người đồng tính. Thậm chí tôi còn nghi ngờ có lẽ do hành vi nào đó của tôi có xu hướng nữ tính hóa, nhưng cậu ta phủ nhận, cậu nói chính là tôi có khí chất của người đồng tính. Tôi cũng không muốn hỏi thật tỉ mỉ, nên tôi chỉ mỉm cười và gật đầu, tôi biết có một số người có khả năng nhìn thấy xu hướng tình dục của người khác.

Khi chia tay, cậu đưa cho tôi số điện thoại của cậu, còn lịch sự hôn lên trán tôi một cái. Tôi cảm nhận được môi cậu rất mềm mại, nhưng lại rất mạnh mẽ. Lúc đó, tim tôi đập rộn ràng. Đường như cậu nhận ra hơi thở của tôi trở nên gấp gáp hơn, nên cậu mạnh dạn nâng cằm tôi lên, hôn lên đôi môi tôi.

Đó là một nụ hôn sâu. Tôi vốn muốn đẩy cậu ra, nhưng tôi không tài nào cưỡng lại cảm giác tuyệt diệu đó, thế nên bèn nhắm mắt lại, tận hưởng nụ hôn của cậu con trai ngoại quốc. Nhưng khi tôi vừa nhắm mắt lại, trong não tôi bỗng xuất hiện gương mặt một người đàn ông Trung Quốc - tôi nhìn thấy khóe mắt anh

đang nhỏ lệ, nhìn tôi đầy xót xa đau đớn. Tôi có cảm giác trái tim tôi sắp nát tan. Rồi tôi đẩy mạnh cậu con trai trước mặt ra.

“Sao vậy?” Cậu dịu dàng hỏi.

“Không có gì, tôi muốn về nhà.” Tôi cúi đầu nói. Tôi không muốn nhìn cậu thêm nữa.

“Nhớ liên lạc với tôi nhé. Tôi hy vọng mối quan hệ giữa chúng ta sẽ tiến sâu hơn nữa. Tôi thích cậu, cậu là một chàng trai phương Đông có sức hấp dẫn lớn.” Cậu ta vẫn luôn lịch sự.

Tôi đi thẳng, không quay đầu lại.

Trên đường trở về, trán tôi toát mồ hôi lạnh, tôi cứ nghĩ mãi, thì ra bị dụ dỗ lại đơn giản đến như vậy.

Sự việc lần này khiến tôi hoài nghi về niềm tin kiên định trước đây của mình: nếu như anh ấy không phải là người phản bội trước, vậy thì nhất định sẽ là tôi. Lẽ nào trong một mối quan hệ phải có người phản bội sao?

Tối đó, tôi mở hòm thư điện tử của mình, không ngờ nhận được một bức E-mail của anh. Nội dung thư vô cùng đơn giản:

“Lâm Lâm!

Tháng sau tôi kết hôn. Chúc cậu

cả đời hạnh phúc.”

Tôi ngồi ngẩn người trước màn hình hồi lâu, những kí tự nhấp nháy trên màn hình như những con virút đang nhảy múa, che khuất tầm nhìn của tôi. Trong trí óc tôi cứ luẩn quẩn mãi câu hỏi: Mọi việc kết thúc như vậy sao?

Sa-tăng 2

Không biết từ bao giờ, việc mua giày trở thành sở thích của tôi, tôi thích ngắm nhìn những đôi giày đắt giá bày ở trung tâm thương mại Xi-dan hay quảng trường thương mại Thời đại. Tôi có đôi mắt cá chân hoàn mỹ, nên mỗi lần tôi thử đi các đôi giày đế nhỏ, luôn có cảm giác như đang bay bổng. Khi tôi ôm những đôi giày đắt giá đi ra khỏi cửa lớn khu trung tâm thương mại, tôi có thể nhìn thấy ánh mắt ngưỡng mộ và ganh tị của những

người phụ nữ đi lướt qua tôi. Đây chính là điều tôi khao khát. Tôi nhớ hình như có một nhà văn đã viết như sau: Nào, để chúng tôi khiến họ thực sự ganh tị. Giờ tôi mới được trải nghiệm cảm giác được người khác ganh tị tuyệt vời đến nhường nào.

Vào ngày sinh nhật năm nay của tôi, tôi nhận được quà cha tôi gửi từ nước ngoài, là một chiếc vòng tay Na Uy. Vòng bằng bạch kim, bên trên khảm những hạt ngọc nhỏ xíu. Năm nào cha cũng gửi quà sinh nhật cho tôi, và đây cũng chính là lúc tâm trạng tôi vui nhất trong năm. Nhưng sinh nhật năm nay, tôi lại đau khổ. Bởi tôi nhận được tin, đêm hôm qua, một nam ca sĩ tôi vô cùng yêu

thích đã nhảy lầu tự sát.

Không phải tôi thực sự rất yêu thích ca khúc của anh - giọng của anh thút thít, có cảm giác rất mơ hồ, không phải loại tôi yêu thích. Nhưng tôi thích phong cách sống của anh, anh sống rất thuần túy, ít ra anh chưa bao giờ giấu giếm những thứ thuộc về mình, bao gồm xu hướng tình dục của anh - Bao năm nay, anh vẫn坦然 nhiên thừa nhận rằng mình là một kẻ đồng tính, hơn nữa còn công khai người bạn trai đã yêu thương gắn bó với anh suốt bảy năm.

Tôi không biết tại sao anh lại lựa chọn cách nhảy lầu tự sát để kết thúc sinh mệnh của mình, bởi lúc sinh thời, anh

đường như là một con người hoàn mỹ - Anh theo đuổi bề ngoài hoàn mỹ của mình, nhưng với cú nhảy này, mọi thứ đều trở nên nát bét hết cả, thực là phản tác dụng. Nguyên nhân dẫn đến việc tự sát không được làm rõ, nhưng từ trong bản di chúc của anh, có người phân tích rằng, do anh không thể chọn lựa được mối tình cũ mới, thế nên anh quyết định chẳng chọn lựa gì nữa, tự giải thoát lấy riêng mình.

Tôi luôn nghĩ rằng những người đàn ông đồng tính đều có khí chất theo đuổi sự hoàn mỹ: Lâm Lâm đi Anh vì bị người yêu mình phản bội, anh chàng ngôi sao này không tiếc sinh mệnh của mình chỉ vì sự xao xuyến bất định của mình.

Vậy còn người đàn ông thuộc về tôi thì sao đây? Anh ta không bao giờ vì bất cứ ai mà kết thúc sinh mạng của mình, anh luôn tin tưởng vào nguyên tắc của anh - Anh cho rằng mình là một người đàn ông có trách nhiệm, thế nhưng anh không hề biết rằng đồng thời có trách nhiệm với hai người phụ nữ lại chính là sự vô trách nhiệm nhất đối với chính bản thân anh.

Thế nên suốt những ngày sau đó, cả ngày tôi ngồi nghe các ca khúc của anh chàng ca sĩ đã khuất ấy, dường như muốn nghe hết cả cuộc đời anh chỉ trong vài ngày. Giờ đây tôi mới nhận rằng, nổi ham cuộc sống của một con người thực ra phong phú hơn nhiều so với sự tưởng tượng.

Bị màn đêm xua đuổi, bị sự cô
độc thiêu đốt

Anh cũng chưa từng khao khát
như lúc này

Sống trong niềm thương nhớ của
em

Anh mới cảm nhận được mình
thực sự đang sống

Anh được tình yêu của em dung
tủng

Giữa bầu trời mờ sáng, anh tìm
lại được tự do

Cơ thể em chiếm giữ trái tim anh

Như thế được trở lại điểm khởi đầu cuộc sống.

Thời gian này, đời sống tình dục của tôi và anh ngày càng ít. Tôi lờ mờ cảm nhận được mối quan hệ giữa anh và vợ anh đã được cải thiện. Mặc dù tôi đã từng uy hiếp anh, buộc anh phải ly hôn với vợ rồi cưới tôi, nhưng giờ đây tôi thấy rằng, làm như vậy thật chẳng có chút căn cứ gì cả. Trước đây, khi tôi quyến rũ anh lên giường, tôi không hề yêu cầu anh có trách nhiệm gì đối với tôi, bây giờ mà nuốt lời sẽ là một hành động thiếu lý trí. Thực lòng, tôi cũng hơi lo sợ một ngày nào đó, vì việc này mà anh tự sát - trước đây anh không có gan, nhưng giờ đây đã

có người làm như vậy, anh có thể noi gương lắm chứ.

Một hôm, buổi trưa, tôi vừa ngủ dậy, đang kẻ lông mày, định đi dạo phố. Đúng lúc đó, điện thoại đổ chuông.

Điện thoại bàn chỗ tôi ở rất ít khi đổ chuông, anh vốn không thể gọi điện thoại cho tôi trong giờ làm việc, nên tôi đoán chắc là mẹ tôi gọi - từ khi trở lại Thượng Hải, bà gọi cho tôi nhiều hơn hẳn trước đây, lần nào cũng hỏi tôi về việc ly hôn của anh. Mẹ tôi là một người phụ nữ độc đoán, nhưng tôi thực sự rất cảm ơn bà về sự việc này, bởi cũng với sự thay đổi tư duy của tôi, chúng tôi bỗng trở thành chiến hữu cùng chung mặt

trận.

Thế nên tôi lười biếng nhắc điện thoại lên.

Tôi vô cùng bất ngờ, tiếng một người phụ nữ vang lên trong điện thoại. Giọng cô ta không hề ngọt ngào nhưng lại rất dịu dàng.

“Tôi là Thư Hoa. Tôi rất muốn nói chuyện với cô,” giọng cô rất bình tĩnh. Thì ra là vợ của anh.

Ở đầu dây bên này, tôi do dự hồi lâu, không biết nên trả lời ra sao. Tôi không hề ngờ tới sẽ xảy ra việc này - người phụ nữ sống trong thế giới cân bằng phía bên kia của tôi cuối cùng cũng

vẫn cứ tìm đến tôi.

“Alô, cô vẫn nghe đấy chứ?” Đầu bên kia điện thoại nói. Giọng nói vẫn dịu dàng như trước.

“À, chào chị. Chị muốn nói gì với tôi?” Tôi hỏi.

“Không có gì, hay chúng ta gặp nhau đi? Có một số việc. Phải gặp nhau mới nói rõ ràng được.” Chị ta nói.

Tôi đồng ý, và hẹn chị tại một quán café gần khu nhà tôi.

Sau khi gác máy, lòng tôi cứ thấp thỏm không yên. Tôi phải đối diện với chị thế nào đây? Chị ta sẽ có phản ứng gì

khi gặp tôi? Chị sẽ phần nộ hay đau buồn? Có lẽ chị sẽ phần nộ, vì tôi đã phá vỡ gia đình chị, tôi đã ngủ với chồng chị suốt hai năm nay, sau đó ép anh ly dị vợ. Tôi cảm thấy bàn tay vẽ lông mày của mình đã bắt đầu run rẩy.

Người phụ nữ này là người tôi sợ gặp nhất trên đời, thế nhưng rồi cuộc vẫn không thể tránh được.

Tôi cố trang điểm thật nhẹ nhàng, thanh tú, như vậy có thể khiến chị không quá ác cảm với tôi. Đứng trước mặt chị, tôi là kẻ có tội.

Nửa giờ đồng hồ sau, tôi đến quán café đã hẹn. Còn nửa tiếng mới đến giờ

hẹn, tôi cho rằng cần phải để mình thích ứng với nơi trò chuyện. Tôi biết chắc chắn đây là một cuộc nói chuyện chẳng vui vẻ gì, nên tôi cần có thời gian để thư giãn.

Nửa tiếng sau, chị ta đến. Trước đây rất lâu, tôi đã từng gặp chị một lần, cảm thấy chị đã thay đổi nhiều so với lần trước. Tôi nhận thấy kiểu tóc của chị rất đẹp, hẳn chị đã bỏ nhiều công sức vào đó, và chị trang điểm thật nhẹ nhàng. Vóc dáng chị hơi đầy đặn hơn chút, nhưng rất cân đối, phong thái sang trọng. Điểm đặc biệt cuốn hút chính là chiếc nhẫn hột xoàn trên ngón tay đeo nhẫn của chị - ánh sáng chói lòa của nó khiến tôi cảm thấy bóng dáng mình mờ nhạt.

“Thật xin lỗi, đã để cô đợi lâu. Tôi không so được với thanh niên các cô, rất ít khi lui tới những chỗ này, nên phải tìm mãi mới thấy.” Chị ta mỉm cười ngồi xuống ghế đối diện.

Chị thực là một người phụ nữ xinh đẹp, đẹp đến độ không thể chê vào đâu được. Nụ cười của chị tràn đầy sự khoan dung và thân thiện, không hề có chút ẩn ý oán hận gì. Đối với tôi, điều này là một sự giằng cọt tốt cùng, tôi đã phá hoại gia đình chị, thế mà chị lại có thể lấy phong thái của người thắng cuộc cúi xuống nhìn tôi.

“Tôi biết chị muốn nói gì với tôi.

Chị không cần khách khí, chị cứ nói thẳng ra.” Tôi nói.

Nhìn thẳng vào chị là một sự giày vò đối với tôi. Tôi muốn mọi việc nhanh chóng kết thúc.

“Đừng vội, chúng ta hãy gọi đồ uống đã. Bình thường tôi chẳng mấy khi uống café, sợ ảnh hưởng tới giấc ngủ. Tôi sẽ gọi nước hoa quả.” Chị vẫn mỉm cười. Chị đứng dậy, cởi áo khoác, rồi khoác lên vai tựa ghế. Chị mặc một chiếc áo cánh len màu cánh sen, “Thời tiết ở Bắc Kinh ngày càng kỳ quặc, chưa đến hè mà đã nóng thế này.”

Tôi gọi tiếp tân, gọi hai cốc hoa

quả ép.

“Tôi biết hôm nay hẹn cô ra đây quả là hơi đường đột, nhưng thực sự tôi rất muốn gặp cô. Giờ đã gặp rồi, cô thực là một cô gái đáng yêu, chẳng trách mà chồng tôi lại thích cô.” Chị ta nói. Trong giọng nói không hề có sự thù hằn, chỉ có sự khen ngợi chân thành.

“Anh ấy đã nói hết cho chị mọi chuyện giữa chúng tôi rồi phải không? Chị biết hết cả rồi chứ?” Tôi hỏi.

“Tôi không biết nhiều, vả lại, cũng không phải anh ấy nói với tôi.” Thư Hoa nói.

“Vậy thì... chị có ý gì?” Tôi hỏi.

Chị cười, uống một ngụm nước hoa quả ép. Rồi nói: “Hãy nói cho tôi biết, cô có yêu anh ấy không?”

Tôi thật không thể ngờ tới chị sẽ hỏi tôi câu này. Câu hỏi này tôi cũng đã nghĩ khá nhiều lần, nhưng chưa lần nào có được đáp án chính xác.

“Tôi cũng không biết.” Tôi nói thật, “Nhưng tôi vốn không hề muốn làm tổn thương chị và phá hoại gia đình anh chị, tôi chỉ làm mọi việc theo cảm giác của mình.”

“Tôi biết, cô không phải là một cô gái xấu, cho nên tôi không hề trách cô. Lúc bằng tầm tuổi cô, tôi cũng từng thích

người đàn ông đã có vợ, nhưng tôi không có được dũng khí như cô.” Chị nói.

“Chị có yêu anh ấy không?” Tôi chợt hỏi chị câu hỏi tương tự.

Chị nhìn sâu vào mắt tôi, nói: “Yêu, rất rất yêu. Nhưng tôi biết, trước đây tôi đã cư xử không phải, tôi đã làm tổn thương anh ấy, tôi đã khiến anh phải trải qua những năm tháng cô độc. Đây là sai lầm của tôi. Nếu như thời gian có thể quay ngược lại, có lẽ tôi sẽ thay đổi bản thân mình.”

“Hôm nay chị hẹn tôi ra đây có phải là muốn tôi rời xa anh ấy không?” Tôi nhìn thẳng vào mắt chị.

Chị lắc đầu: “Tôi chưa bao giờ nghĩ vậy. Tôi không phải là một người phụ nữ không có văn hóa, tôi biết tôi không có quyền yêu cầu người khác phải làm gì hay không được làm gì. Có rời xa anh ấy hay không, hoàn toàn do cô tự quyết định lấy. Nếu như mười năm trước, có thể tôi sẽ không ngần ngại mà rời xa anh ấy, nhưng bây giờ thì không thể. Đây là lỗi lầm do chính tay tôi tạo nên - tôi không trách cô, cũng không trách anh ấy.”

“Nhưng...”

“Cô để tôi nói hết đã.” Chị ngắt lời tôi, “Cô là một cô gái tốt, cô theo đuổi hạnh phúc của mình, điều này không

hề sai. Tôi biết, trong quá trình này cô cũng đã từng đau khổ. Nhưng tôi hy vọng cô có thể hiểu được rằng, anh ấy không phải là người vô tâm, anh ấy coi trọng rất nhiều thứ. Đối với anh, gia đình là một khối không thể phân tách. Tôi nói những điều này không phải để tổn thương cô, tôi chỉ mong cô có thể suy nghĩ kỹ càng, tương lai của cô còn rất dài ở phía trước, anh ấy thì đã không còn thời gian và sức lực để lựa chọn lần nữa. Anh ấy chỉ là một người bình thường, chẳng phải vậy sao?”

Tôi trầm ngâm hồi lâu, không biết nên nói gì. Tôi thừa nhận chị nói rất có lý. Lúc đầu khi anh ngã vào lòng tôi, không hề bởi tình yêu hay vì điều gì cả,

mà chỉ là anh cần một gia đình khác, một gia đình có tình cảm cuồng nhiệt, có tình dục, có kêu gọi và chút phóng đảng, để trong một khoảng thời gian nào đó, thay thế cái gia đình trầm mặc của anh. Tất cả mọi việc anh làm chính là để tìm kiếm một vật thay thế - chiếc giường của tôi là vật thay thế cho chiếc giường của Thư Hoa, căn phòng của tôi là vật thay thế cho căn phòng của Thư Hoa, cơ thể tôi là vật thay thế cho cơ thể của Thư Hoa. Và khi Thư Hoa có thể làm thỏa mãn anh, đương nhiên anh sẽ không cần tới tôi nữa.

Buổi trò chuyện hôm đó kết thúc nhanh chóng. Từ đầu đến cuối, Thư Hoa không hề có ý yêu cầu tôi rời xa anh, chỉ

chỉ luôn mỉm cười và kể cho tôi tình yêu của anh đối với gia đình. Thế nhưng, đối với tôi, việc này còn tàn nhẫn hơn nhiều.

Cuối cùng tôi cũng quyết định rời xa anh. Tôi và chị không cùng đẳng cấp. Cho dù tôi có đẩy chị xuống địa ngục, chị cũng sẽ cùng với bọn ma quỷ cười nhạo sự nông cạn của tôi.

Sau khi quay về, tôi tắm thật lâu, sau đó gọi điện thoại về nhà ở Thượng Hải, nói với mẹ tôi, tôi sẽ nhanh chóng về Thượng Hải. Qua điện thoại mẹ hỏi tôi nguyên nhân vì sao, tôi chẳng nói được gì, rồi không kìm lòng được, tôi bật khóc thành tiếng. Tôi không nói rõ được vì sao tôi khóc, coi như một kiểu

tiếc thương đối với cuộc sống mà tôi đã sống suốt hai năm qua, ở đầu dây bên kia, mẹ tha thiết an ủi tôi, bà nói: “Con ngoan, đừng khóc, mau quay về nhà đi.”

Tôi chưa bao giờ mong nhớ Thượng Hải và mẹ tôi đến thế.

Sa-tăng 3

Tôi đã trải qua nửa năm cuộc sống giống như người tu hành: không bạn bè, không tình dục, không gia đình, không phim ảnh, chỉ có rượu và thuốc. Giờ thì tôi đã hiểu nguyên nhân vì sao trong lịch sử loài người, hai thứ rượu và thuốc đã tác oai tác quái rất nhiều nhưng vẫn không bị cấm - bất luận lúc nào đó, đều có người cần đến chúng. Đứng ở một góc độ nào đó, chúng là người bạn tốt nhất của con người.

Chẳng biết từ khi nào, siêu thị trở thành nơi tôi thích lui tới. Tôi quen mua những đồ ăn đóng hộp, bởi chúng rất tiện lợi. Trong tủ lạnh của tôi để rất nhiều cá hộp Sardine và ruốc thịt bò, khi nào đói, tôi có thể tiện lấy ra ăn.

Lâu dần, hệ thống vị giác của tôi bị rối loạn, cá Sardine vị cay và ruốc thịt bò vị ngọt có chung một mùi vị khi vào miệng tôi.

Từ nhỏ đến lớn, tôi đã quen với nỗi cô đơn, nhưng tôi không quen với nỗi cô đơn trong đó còn bao hàm nỗi đau khổ và sự ân hận. Trong nỗi cô đơn trước đây, tôi có thể làm rất nhiều việc:

xem phim mà tôi thích, uống loại bia tôi ưa chuộng, thủ dâm trong sự hoang tưởng phóng dăng. Nhưng giờ đây, đối với tôi, tất cả những điều này đều trở thành gánh nặng và tội lỗi.

Tôi vẫn luôn mong ngóng Lâm Lâm quay trở lại. Sau cái đêm tồi tệ đó, tôi đã nhận biết được thứ mà tôi và Lâm Lâm có trong tay rốt cuộc là gì, nhưng cũng chính lúc đó, Lâm Lâm đã rời xa tôi. Cậu ấy có quyền chọn lựa, mỗi người chúng ta đều có quyền đó. Sống trên đời, từng bước đi của chúng ta đều bị khống chế và ghi lại, tôi buộc phải trả giá cho sự phóng dăng lúc đó của mình, đây chính là báo ứng. Không ai có thể thoát khỏi báo ứng.

Tôi luôn hy vọng sự khổ đau của tôi suốt nửa năm nay chính là báo ứng của tôi. Khi sự báo ứng kết thúc, nỗi đau khổ của tôi sẽ chấm dứt, Lâm Lâm sẽ quay trở lại. Mong ước này của tôi dần dần tan vỡ trong sự chờ đợi dài đằng đẳng. Tôi thực sự rất muốn viết mail cho Lâm Lâm, nhưng mỗi lần bật vi tính, tôi lại nhận ra chẳng biết nói gì. Giữa chúng tôi vẫn luôn như vậy - không có gì để nói. Tôi luôn cho rằng, điều này rất tự nhiên, không có gì để nói chứng tỏ chúng tôi rất ăn ý với nhau. Nhưng giờ đây, xem ra sự thực lại không phải như vậy.

Trải qua một thời gian dài đấu tranh tư tưởng, cuối cùng tôi cũng thuyết

phục mình rằng: Lâm Lâm đã đi thật rồi, cậu không còn thuộc về tôi nữa rồi. Có lẽ, giờ này, bên nước Anh, cậu đang trải qua một mối tình mới, hoặc là sống một cuộc sống thoải mái, dễ chịu mà không cần có tôi. Giờ có lẽ, đã đến lúc cả hai chúng tôi đều phải đi về phía trước. Nhưng cho dù như vậy, tôi liệu có thể làm gì đây?

Những ngày này, cô đồng nghiệp ở công ty liên tục gửi tin nhắn, gọi điện thoại cho tôi, cô vẫn cứ hy vọng tôi có thể thông cảm cho cái đêm mây mưa của chúng tôi, tiếp đến là tiến thêm một bước về mối quan hệ nghiêm túc và chính thức hơn với cô. Lúc đầu, tôi vô cùng chán ghét, nhưng trong khoảnh khắc tôi quyết

định giải thoát cho mình, tôi lại nghĩ đến cô - có lẽ, tôi nên ở cùng cô. Như vậy thì ai ai cũng đều có bến đỗ cuối cùng: cô có được người đàn ông cô yêu, tôi trả giá cho một đêm mây mưa của mình, còn Lâm Lâm thì có thể hoàn toàn thoát khỏi quá khứ của chúng tôi, sống cuộc sống của riêng cậu.

Một hôm, khi chỉ có mình tôi và cô, tôi đã nói với cô: “Em lấy anh nhé?”

Cô dường như không tin, nhưng lập tức vui mừng hân hoan, cô ôm ghì lấy cổ tôi, hôn lên trán tôi, tôi đẩy cô ra.

“Chúng ta cần chuẩn bị một số thứ, cố gắng kết hôn trong thời gian sớm

nhất.” Tôi liên tục hút thuốc.

Những ngày sau đó, cô vô cùng bận rộn, chụp ảnh cưới, cha mẹ hai bên gặp mặt nhau, chuẩn bị cho đám cưới. Cô vui đến nỗi chạy đi chạy lại giữa hiệu chụp ảnh và cửa hàng váy cưới không biết mệt mỏi. Cha mẹ hai bên vô cùng kinh ngạc trước đám cưới nhanh như chớp giạt của chúng tôi. Nhưng rõ ràng, sau khi mọi người cùng ăn một bữa cơm xong, ai nấy đều rất hài lòng. Cha mẹ cô đều là những người dân thường lương thiện, còn cha mẹ tôi thì vô cùng vui mừng khi cuối cùng tôi cũng quyết định cưới một cô gái. Thế nên hai bên nhanh chóng chọn ngày cưới và lên danh sách khách mời.

Trong thời gian này, mỗi tối, khi tôi trở về căn phòng nhỏ nơi tôi và Lâm Lâm chung sống với nhau, trong lòng lại trào dâng nỗi xót xa. Trên tủ đầu giường vẫn để tấm ảnh chụp chung của chúng tôi, ngoài ban công, vẫn treo hai chiếc tất của Lâm Lâm. Tại căn phòng này, đã xảy ra quá nhiều thứ in đậm trong trí óc tôi, không tài nào xóa nhòa được.

Từ trước tới nay, tôi vẫn luôn cho rằng, mình là một người lạnh lùng, dửng dưng trước mọi việc, nhưng hôm nay, tôi chợt phát hiện ra, trước cuộc tình thất bại, tôi chỉ là một kẻ yếu nực cười. Thực ra, bất kỳ người nào cũng là kẻ yếu khi đứng trước tình yêu.

Tôi đó, tôi bỗng muốn đi xem phim. Thế nên tôi dạo bước tới rạp chiếu phim nhỏ gần đó. Rạp sắp chiếu bộ phim “Bá vương biệt cơ” để tưởng niệm nhân vật chính vừa mới qua đời. Trước đây rất lâu, tôi đã xem bộ phim này, nhưng tôi chẳng thích thú gì, bởi không khí trong phim quá nặng nề, u uất khiến ta ngạt thở. Nhưng lúc này, có lẽ tôi cần chính thứ nặng nề u uất như vậy, nên tôi mua vé rồi vào rạp.

Trong phim, Ngu Cơ là một vai tuồng nữ do nam giới đóng, nhưng cả bộ phim không phải kể về mối tình đồng tính. Tình yêu mà Ngu Cơ dành cho Hạng Vũ vượt cả ranh giới của giới tính và sân

khẩu. Mặc dù cuối cùng Diệp Y đã tự kết liễu đời mình trên sân khấu - bởi trong trái tim anh, sinh mạng anh đã không thể tách rời với sinh mạng của Ngu Cơ.

Dù là bộ phim xưa cũ, nhưng vẫn thu hút được rất nhiều người tới xem. Bộ phim kéo dài ba giờ đồng hồ, trong rạp tràn ngập những tiếng thở dài của các bạn trẻ tuổi non nớt chưa trải sự đời. Thậm chí, cái chết của Ngu Cơ còn khiến cho không ít người cất lên tiếng thút thít. Nhưng tôi từ đầu đến cuối vẫn lạnh lùng như băng: trong cuộc sống thực, chẳng có ai cư xử giống như cái cách mà các nhân vật trong “Bá vương biệt cơ” đã làm, bất cứ ai rời xa một ai đó đều có thể tiếp tục sống.

Một hôm, vào buổi chiều, em họ gọi điện cho tôi, hẹn tôi cùng ăn tối. Khi đang ăn, cô nói với tôi, cô sắp quay về Thượng Hải.

“Em luôn cho rằng em không thuộc về Thượng Hải, nhưng đến Bắc Kinh, em mới nhận ra, có lẽ em hợp với Thượng Hải hơn.”

“Em không định dự lễ cưới của anh sao?” Tôi hỏi.

“Trời ơi, anh định cưới thật sao? Anh chẳng qua chỉ là chọn bừa một người phụ nữ để cưới mà thôi.”

“Ta phải chúc mừng nhau chứ nhỉ,

em quay về nhà, anh thì cưới vợ.” Tôi gọi một chai rượu vang, rót cho cô một cốc đầy.

“Anh biết không, em đã gặp vợ anh ấy rồi.” Em họ uống một ngụm rượu, nói với tôi.

“Thật sao? Là em tìm cô ta hay cô ta tìm em?”

“Đương nhiên là chị ấy tìm em.”

“Cô ta gây phiền phức cho em à? Hai người đã tranh cãi à?” Giờ tôi mới nhận ra, quyết định của em họ có liên quan trực tiếp tới người phụ nữ này.

“Anh à, chị ấy là một người phụ nữ

hoàn mỹ. Đây chính là lý do khiến em quyết định ra đi. Chị ấy hoàn mỹ đến độ gây cho em cảm giác bất cứ hành động nào làm tổn thương chị đều là tội lỗi. Em không muốn cả đời mình làm vật thế thân cho một người phụ nữ hoàn mỹ. Điều đó có nghĩa là em mãi mãi không thể nào vượt qua chị ấy được, còn chị thì có thể mỉm cười cúi nhìn em bất cứ lúc nào.” Em họ uống một hớp rượu lớn. Trong rượu không pha lẫn bất cứ đồ uống nào khác, nên rất chua, cô nhú mày.

“Ông ta có biết em sắp đi không?”

Tôi hỏi.

“Không biết, anh ấy không cần phải biết. Việc anh ấy cần làm là ngoan

ngoãn trở về nhà sau khi em rời khỏi đây, ăn bữa tối mà vợ anh ấy đã chuẩn bị kỹ lưỡng, rồi chơi đùa cùng con trai, đêm đến thì làm tình cùng vợ. Đây chính là cuộc sống anh ấy khao khát suốt bao năm qua, giờ đây cuối cùng anh ấy cũng được toại nguyện.”

“Tại sao chúng ta đều phải từ bỏ niềm vui của mình vì người khác chứ?” Tôi hỏi.

“Có lẽ, chúng ta muốn nhìn thấy họ hạnh phúc hơn cả niềm vui của chúng ta. Chúng ta đều là những kẻ ngu ngốc nhất trên thế gian này. Chúng ta thích sự cô đơn, thích dùng sự cô đơn của mình để đổi lấy hạnh phúc cho người khác.” Em

họ cười đau khổ, nói.

“Nhưng em đã bao giờ nghĩ rằng, chúng ta làm như vậy, liệu họ có thực sự được hạnh phúc hay không chưa? Ví dụ, em rời xa ông ta, để vợ chồng họ đoàn tụ, ông ta sẽ vô cùng sung sướng thật sao? Còn anh, anh cưới một người phụ nữ, người phụ nữ này chắc chắn hạnh phúc, Lâm Lâm chắc chắn sẽ vui vẻ sao?” Tôi hỏi.

Em họ trầm ngâm hồi lâu, nói: “Anh nói phải. Nhưng có một số việc, chúng ta không thể quyết định được.”

Tôi đó, tôi và em họ đều uống rất

nhiều rượu, chúng tôi đều say khướt. Sau khi uống rượu, em họ bắt đầu lè nhè ngâm nga rất nhiều ca khúc. Tôi không nghe rõ ngâm nga những gì, hình như là ca khúc đồng dao hay dân ca gì đó. Em họ vừa ngâm nga vừa rơi nước mắt. Không hiểu sao, tôi cũng bị lây cảm giác thương cảm và tôi cùng khóc với cô. Chúng tôi cùng khoác vai nhau lượn lờ trên đường khuya vắng, giống như hai con quỉ cô đơn chốn địa ngục.

Sau đó, theo sự sắp xếp của cha mẹ hai bên, tôi và vợ sắp cưới của tôi đi đăng ký kết hôn. Bên ngoài nơi đăng ký, cô nắm tay tôi, nhìn chăm chăm vào mắt tôi, nghiêm túc hỏi: “Anh thực sự đã suy nghĩ kỹ rồi chứ?”

Tôi mỉm cười, xoa đầu cô, nói: “Đương nhiên là suy nghĩ kỹ rồi.”

Nét mặt cô vẫn rất nghiêm túc, cô hỏi tôi: “Anh nói thật đi, anh có yêu em không?”

Tôi không thích cô hỏi như vậy, nên tôi vội nắm lấy tay cô, nói: “Đừng ngốc thế nữa, hôm nay chúng ta đến để đăng ký, không phải để thảo luận vấn đề.”

Cô im lặng hồi lâu, hất tay tôi ra, rầu rầu nói: “Có lẽ hiện tại chúng ta không nên đăng ký.”

“Nhưng chỉ mấy hôm nữa là chúng

ta đã tổ chức đám cưới!” Tôi không hiểu rốt cuộc người phụ nữ này muốn làm gì.

“Chúng ta có thể đăng ký sau khi tổ chức đám cưới. Đi thôi, chúng ta đi ăn trưa nào.” Cô nói.

Nói xong, cô kéo tay tôi bước đi. Tôi không biết nên nói gì, nhưng tôi cảm thấy rằng, có lẽ không đăng ký lúc này là một quyết định đúng đắn, chỉ có điều, tôi cũng không nói được rõ nguyên nhân vì sao.

Mấy hôm trước lễ cưới, cô không hề hỏi tôi thêm bất cứ câu hỏi nào, mà chỉ chuyên tâm chuẩn bị mọi thứ. Mỗi lần tôi nhìn thấy dáng vẻ bận rộn của cô,

tôi đều nghĩ thầm: quyết định của tôi thực sự có thể làm cho mọi việc được thuận buồm xuôi gió cả sao?

Chương 7

Mùa đầu tiên của địa ngục

Trải qua sự gột rửa của thời gian và không gian, bất luận là lưu luyến hay căm hận, nhưng tình cảm và những chuyện trải qua trong khoảng thời gian này đều đã cắm rễ sâu vào linh hồn tôi. Nhưng đối

điện với cái thế giới đầy rẫy những
tình cảm hỗn loạn và luân lý đạo
đức bị phân chia thành mớ hỗn độn
này, chút thương cảm của tôi có là
gì chứ?

Sa-tăng 3

Hôn lễ của chúng tôi sắp được tổ chức. Đó là ngày tốt của cha mẹ hai bên đã chọn lựa kỹ lưỡng, trên tờ lịch vạn sự viết như sau: thích hợp cho việc hôn nhân, chuyển nhà, không thích hợp cho việc đi xa. Nhưng ngay hôm đó, từ sáng sớm, trời đã bắt đầu âm u, đến sáng muộn, trời bắt đầu đổ mưa, cơn mưa vừa, không nhỏ cũng không to. Không biết tại sao, nhìn thấy trời bắt đầu mưa, lòng tôi bỗng cảm thấy khoan khoái dễ

chịu hơn nhiều.

Hôm đó rất đông khách, rất nhiều người lạ cấp dưới trước đây và đồng nghiệp của cha tôi. Trong số đó, thậm chí có một số người còn chưa nhìn thấy tôi bao giờ, nhưng lại có thể đem những món quà sang trọng đến dự hôn lễ của tôi. Họ hàng phía bên nhà cô ấy cũng rất đông, lúc này tôi thực ra mới phát hiện ra nhà cô ấy có nhiều họ hàng khá giàu có. Chú cô ấy nghe nói là một thương gia nổi tiếng trong lĩnh vực bất động sản, hơn nữa, cô ấy còn có một chị gái lấy một ông luật sư người Mỹ.

Tôi tìm kiếm khắp đoàn khách khứa một lượt, phát hiện ra cô em họ

không đến tham dự hôn lễ của tôi. Trong lòng tôi bỗng cảm thấy hụt hẫng. Tôi với khuôn mặt lạnh lùng trò chuyện phiếm với mọi người, cho dù tôi vô cùng chán ghét phải làm như vậy. Tôi chỉ mong ngóng cái ngày đông đúc ướt át này kết thúc thật nhanh, và tôi cũng có thể trút bỏ được cái gánh nặng này để ngủ một giấc thật say.

Hôn lễ tổ chức theo phong cách Trung Quốc - Cô ấy vốn muốn tổ chức hôn lễ theo kiểu phương Tây, bởi cô ấy thích nhà thờ. Nhưng đã bị tôi kiên quyết phản đối, bởi tôi e rằng tại nơi thánh địa, tôi có thể trái với lòng mình mà nói ra câu: “Con đồng ý” hay không.

Vậy là nghi lễ của buổi hôn lễ đã giản đơn đi rất nhiều. Lễ cưới được tổ chức tại một khách sạn bốn sao. Thậm chí mẹ tôi còn mời một người chủ hôn nổi tiếng để làm sôi động không khí. Vị chủ hôn này đầu tóc bóng mượt, da đánh phấn, mồm mép nhanh nhẹn, không biết tại sao tôi bỗng thấy ông ta thật đáng ghét, thậm chí trong bụng còn ngầm chửi ông ta là đồ rác rưởi.

Cô dâu khá xinh. Trước đây tôi chưa bao giờ cảm thấy cô xinh đẹp, nhưng khi cô mặc chiếc váy cưới trắng muốt, nở nụ cười ngọt ngào, nhẹ nhàng chậm rãi bước qua trước mặt mọi người, tôi bỗng thấy lòng mình rung động. Mặc dù tôi căm thù lễ cưới này, nhưng cô dâu

xinh đẹp đã khiến nó trở nên có chút khác biệt. Cô tiếp đón mọi người rất vui vẻ, tự nhiên, cô mỉm cười gật đầu chào với những họ hàng cô quen - cô là một người phụ nữ đáng yêu, chỉ là, có lẽ cô không hề biết cô sắp có một người chồng không hề yêu thương cô.

Trong quá trình đi đến từng bàn mời rượu, tôi đã uống rất nhiều rượu, nhưng không hiểu sao, càng uống nhiều đầu óc tôi càng tỉnh táo. Tôi có thể cảm nhận rõ nét được sự khéo léo tinh tế của người phụ nữ đang vịn vào tôi. Các bậc cha chú say khướt vỗ vào vai tôi, nói tôi thật có phúc, tôi chẳng biết nói gì, chỉ cười với họ. Tôi nghĩ, bộ dạng tôi lúc đó chắc rất giống một tên ngốc.

Đến chập tối, lễ cưới cuối cùng cũng kết thúc, khách khứa dần ra về hết. Một chiếc xe chở tôi và cô ấy về chỗ ở mới của chúng tôi. Bố mẹ tôi đã mua nó cho tôi để vợ chồng tôi chung sống, nghe nói họ đã tiêu tốn hơn nửa số tiền tích lũy. Trước đây tôi đã đến xem hai lần. Căn hộ rất rộng và được trang trí rất tỉ mỉ. Trước đám cưới, cô ấy đã dành rất nhiều thời gian để trang trí căn phòng của chúng tôi. Lúc đi vào, tôi phát hiện thấy có một chiếc giường cực rộng, trên giường trải tấm ga và chăn tơ tằm màu đỏ bóocđô. Trên gối và ga giường rải đầy cánh hoa hồng, nên cả căn phòng tràn ngập hương thơm.

“Anh có thích không? Em đặc biệt chuẩn bị đây.” Cô dịu dàng nói.

Tôi gật đầu, hôn một cái lên trán cô, sau đó tôi bước vào nhà vệ sinh. Tôi cần phải tắm nước nóng, bởi tôi đã quá mệt.

Sau khi tắm xong, tôi trở về phòng ngủ của chúng tôi. Tôi thấy cô ấy đã nằm nghiêng trên giường. Cô mặc áo lót màu đen và chiếc quần lót đen bằng lụa thật, chiếc chăn lụa đắp ngang eo cô, các đường cong tuyệt đẹp của cô lúc ẩn lúc hiện.

“Lại đây anh, ôm em đi.” Cô nhẹ nhàng nói với tôi.

Tôi không biết nên nói gì, đành nằm xuống cạnh cô.

Cô gục đầu lên vai tôi, bắt đầu dùng ngón tay nhẹ nhàng vuốt ve ngực và cánh tay tôi. Da tay của cô trắng mịn, tôi có thể cảm nhận được mình đang rất hưng phấn. Nhưng cảm giác tội lỗi giống như lần đầu tiên quan hệ với cô lại một lần nữa công kích tôi. Trong đầu tôi xuất hiện hình ảnh của Lâm Lâm. Tôi cố hết sức để không nghĩ tới Lâm Lâm nữa, đồng thời còn tự nhắc mình rằng, người nằm trong lòng tôi lúc này đây chính là người vợ hợp pháp của tôi, trên thế giới này, chỉ có quan hệ với cô mới là việc đúng đắn nhất. Nhưng không biết vì sao,

khuôn mặt Lâm Lâm ngày càng hiện lên rõ nét trong đầu óc tôi, tôi cảm thấy tinh thần và sức lực đều kiệt quệ.

Chính là trong lúc này, cô ấy lại cởi bỏ áo lót. Đôi gò bồng đảo nở nang của cô hiện ra trước mặt tôi. Tôi có thể ngửi thấy mùi hương nhẹ nhẹ tỏa ra từ khuôn ngực cô. Tôi nhắm mắt lại, cố gắng không nhìn cô nữa, nhưng tay cô lại thò vào trong áo tắm choàng của tôi, bắt đầu sờn trớn phần dưới của tôi.

Bỗng chốc tôi cảm thấy vị trí giữa hai chân bị kích thích mạnh khiến cho toàn thân tôi như có luồng điện giật, đôi tay cô rất mềm mại, nhưng tôi lại không cảm nhận được nhiều sự hấp dẫn khiêu

gợi, sau phút kích động ban đầu, tôi mất đi cảm giác hưởng thụ tình dục, điều duy nhất tôi cảm nhận được chính là cơ thể tôi đang bị xâm phạm. Suy nghĩ này khiến tôi chợt mất hứng hoàn toàn đối với người phụ nữ trước mặt tôi đây. Cái của tôi không hề dựng lên, và toàn thân đều có cảm giác không thoải mái.

Chẳng mấy chốc, cô dừng mọi động tác lại. Cô đứng dậy, lấy một bộ váy ngủ màu hồng từ trong tủ quần áo, mặc vào, sau đó cô dựa vào đầu giường, ngồi xuống cạnh tôi, yên lặng.

“Chỉ tại anh quá mệt, không phải lỗi tại em...” Tôi phá vỡ bầu không khí.

“Rốt cuộc em phải làm thế nào để anh yêu em đây?” Cô ấy thở dài.

“Đừng ngốc thế, chẳng phải chúng ta đã kết hôn rồi sao?” Tôi không muốn nói đến vấn đề này.

“Anh đừng lừa gạt em. Em biết có một người khác tồn tại giữa chúng ta.” Giọng cô rất bình tĩnh.

Tôi không nói gì, tôi không muốn nói dối. Lần nói dối lần trước đã làm tôi mất đi rất nhiều thứ có ý nghĩa vô cùng quan trọng đối với tôi, tôi không muốn bị mất đi nhiều hơn nữa.

“Anh có thể nói cho em biết về người anh yêu được không?” Cô ấy hỏi

tôi.

Tôi cho rằng, nếu bây giờ vẫn giấu giếm thì càng vô ích, thế nên tôi kể cho cô nghe sự thực. Tôi nói cho cô biết hết mọi việc giữa tôi và Lâm Lâm. Tôi nói với cô tôi là một kẻ đồng tính - cho dù tiến hóa không được hoàn thiện lắm. Tôi còn nói với cô, Lâm Lâm là người duy nhất tôi đã từng yêu.

Cô ấy chú ý lắng nghe hết câu chuyện dài lê thê của tôi, yên lặng hồi lâu. Cuối cùng cô thoáng thở dài, nói: “Thật không ngờ em lại thua bởi một người đàn ông. Nếu đã như vậy, sao anh còn muốn cưới em?”

“Như vậy sẽ tốt cho tất cả mọi người. Có thể sau khi chúng ta sống với nhau một thời gian, anh sẽ yêu em.” Vừa dứt lời, tôi liền nhận thấy mình thật ngu xuẩn, nhưng lời đã nói ra sao có thể thu lại được.

Tôi thấy khuôn mặt cô thoáng run rẩy. Cô rút một điều thuốc từ trong hộp thuốc của tôi và bắt đầu châm thuốc, tôi chưa thấy cô hút thuốc bao giờ.

Cô phải mất rất nhiều thời gian mới hút xong điều thuốc. Sau đó, cô gi mạnh cuống thuốc lá vào gạt tàn, lạnh lùng nói: “Chúng ta chia tay thôi.”

“Chia tay? Chúng ta đã kết hôn rồi

mà!” Tôi không ngờ cô lại nói như vậy.

Cô mỉm cười châm biếm, nói: “Chúng ta vốn chưa hề đăng ký, nên chẳng cần phải làm thủ tục ly hôn.”

Tôi yên lặng.

Cô mỉm cười, vuốt ve khuôn mặt tôi, nói, “Nếu anh thực sự yêu cậu ấy, anh nên đi tìm cậu ấy. Chỉ có ở bên cậu ấy, anh mới thực sự vui vẻ.”

“Nhưng em thì phải làm thế nào đây?” Tôi hỏi.

Cô ấy nằm xuống giường, đắp chăn, nhẹ nhàng nói: “Ngay từ ngày mai em sẽ biến mất khỏi cuộc sống của anh,

còn đêm nay, hãy để em ngủ một giấc ngủ ngon trên chiếc giường này. Đây là lần đầu tiên kết hôn trong đời em, để em được ngủ ngon một lần trên chiếc giường cưới của em.”

Nói xong, cô nhắm mắt lại, không nói thêm gì nữa. Tôi nhìn thấy giọt nước mắt lăn ra từ khóe mắt cô.

Tôi vuốt mái tóc cô. Được quen biết người con gái này là hạnh phúc của tôi, tôi tự nhủ với mình.

Đêm hôm đó, trong trí não tôi luôn xuất hiện từng cảnh tượng giữa tôi và Lâm Lâm từ khi quen biết đến yêu đương. Rất lâu, rất lâu sau, tôi cũng dần

dần ngủ tiếp đi.

Sáng hôm sau khi tôi tỉnh dậy, cô ấy đã không còn ở đây nữa. Chiếc gối cô nằm vẫn còn hơi ấm. Tôi đứng dậy, đầu đau nhức. Tôi tìm khắp cả căn nhà, không thấy bất cứ lời nhắn gửi nào cô ấy để lại cho tôi, có lẽ cô không muốn tôi lưu giữ bất cứ kí ức gì về cô.

Tôi nhanh chóng đặt vé máy bay đến Luân Đôn, sau đó tôi gọi điện thoại cho em họ, hẹn gặp cô.

Khi tôi nói cho cô biết tôi định bay đến Luân Đôn tìm Lâm Lâm, trên mặt cô thể hiện niềm vui cuồng nhiệt. Cô dường như nhảy cẫng lên, ôm chặt lấy cổ tôi,

thơm một cái vào trán tôi.

Tôi bị bất ngờ và lúng túng trước hành vi quá khích của cô.

“Cuối cùng anh cũng làm đúng được một việc.” Cô nói.

“Không biết liệu cậu ấy có còn thích người đàn ông đã từng ly hôn này không?” Tôi nói tự châm biếm mình.

“Đó vốn chẳng được tính là kết hôn.” Cô em họ tỉnh bơ bấu môi.

“Em giờ vẫn định quay về Thượng Hải à?” Tôi hỏi.

Nói đến vấn đề này, niềm vui trên

mặt cô bỗng chốc biến mất quá nửa.

“Chuyến bay vào tuần tới.” Cô lạnh lùng nói.

“Ông ta vẫn không biết gì sao?” Tôi hỏi.

“Vài ngày tới em sẽ tìm cơ hội để nói với anh ấy.”

“Em cho rằng ông ta sẽ để em đi sao?” Tôi hỏi.

“Có thể có, có thể không. Em thật là bi đát, em đã ngủ với anh ấy suốt hơn hai năm, nhưng em gần như chẳng biết gì về anh ấy cả.”

“Nếu anh và Lâm Lâm có thể nổi lại, bọn anh sẽ chuyển đến Thượng Hải để bầu bạn với em.” Tôi nắm lấy tay cô, nói.

“Anh ngốc quá, anh cứ nghĩ cách để giải quyết vấn đề của anh trước đi.” Em họ cười.

Ba ngày sau, vào buổi chiều nắng chan hòa, rực rỡ, máy bay bay đến Luân Đôn của tôi đã hạ cánh. Tôi cầm trong tay địa chỉ của Lâm Lâm tại Luân Đôn mà cô em họ đưa cho, dùng thứ tiếng Anh ngô nghê của mình để hỏi đường. Trước đây tôi chưa bao giờ đi ra nước

ngoài, cho dù lúc này đây tôi đang có mặt tại Luân Đôn - một địa danh nổi tiếng trên thế giới, tôi cũng không cảm thấy thích thú gì thành phố này, tôi chỉ muốn nhanh chóng tìm thấy Lâm Lâm.

Quá trình hỏi đường là một sự đau khổ dài vô tận, nhưng cuối cùng tôi cũng tìm được tới căn nhà ở vùng ngoại ô đó.

Trong hàng rào gỗ, một người phụ nữ trung niên có khuôn mặt thân thiện đang tưới nước cho cây cảnh. Bà cũng nhìn thấy tôi, đồng thời đứng dậy cười với tôi.

“Cậu cũng là người Trung Quốc phải không? Cậu đến tìm Lâm Lâm à?”

Giọng nói của bà cũng thật thân thiện.

Tôi mỉm cười gật đầu.

Bà mở cửa cho tôi bước vào.

“Lâm Lâm đang ở trong phòng nó trên gác, cô dẫn cháu lên. Xem ra đứa cháu của tôi được nhiều người quý mến, rất hay có bạn bè đến thăm nó.” Bà dẫn tôi lên gác, gõ cửa một căn phòng.

Lâm Lâm mở cửa, nhìn thấy tôi. Cậu mặc một chiếc áo sơ mi dài rộng, tròn tròn đôi mắt, đôi môi cậu vẫn vô cùng hấp dẫn, vẻ mặt cậu bỗng cứng đờ ra. Trong khoảnh khắc đó, chúng tôi mặt đối mặt với nhau, và cả hai cùng im lặng.

Sa-tăng 1

Bobby đã giao phối với con mèo đực nhà hàng xóm và sắp sửa sinh nở. Khi nghe được cái tin này, tôi mới biết thì ra Bobby là mèo cái. Bao lâu nay, tôi cứ nghĩ “Bobby” là tên dành cho giống đực, cho rằng nó là một con mèo đực. Cho nên khi cơ thể Bobby bắt đầu phình to và bác tôi nói với tôi Bobby chuẩn bị sinh con, tôi thấy vô cùng sửng sốt. Bobby có đầy đủ một tính cách của một con mèo đực cần có, nhưng lại không hề

có nét dịu dàng của giống cái. Thế nên tôi phát hiện ra rằng, sự bắn khoăn về giới tính không chỉ tồn tại trong xã hội loài người, mà ngay trong thế giới động vật cũng thường xảy ra. Bobby có thể sống giống như một con mèo đực, nhưng nó vẫn không thể nào chiến thắng được bản tính giống cái của nó.

Sau khi có chữa, Bobby tham ăn và lười biếng, hơn nữa còn không thêm đi dạo cùng tôi. Vì vậy, việc chăm sóc ăn ở cho Bobby trở thành công việc chính hàng ngày của tôi. Tôi cho nó ăn uống theo những quy định trong sổ tay hướng dẫn nuôi mèo. Thế nên trong suốt thời kỳ mang thai, Bobby vô cùng khỏe mạnh, bộ lông bóng mượt. Khi nó dụi

đầu vào chân tôi làm nũng, tôi vẫn có thể nhìn thấy sự tiếc nuối những tháng ngày xưa cũ trong ánh mắt của nó.

Không có Bobby, tôi đành đi bộ một mình. Lúc đi dạo, tôi thường xuyên nhìn thấy cậu thanh niên Anh quốc - người cùng học lớp hý kịch và đã từng hôn tôi. Dường như cậu cũng có thói quen đi dạo lúc hoàng hôn. Lần nào nhìn thấy tôi từ xa, cậu cũng mỉm cười, vẫy tay và chạy đến chào hỏi tôi. Chúng tôi thường ngồi uống nước với nhau trong quán café. Từ sau khi xảy ra sự việc lần trước, cậu không bao giờ có những hành động thân mật với tôi và vô cùng lịch thiệp. Đàn ông Anh quốc thực khó hiểu, cho dù là người đàn ông đồng tính.

Những cuộc trò chuyện với một cậu thanh niên Luân Đôn tuần tú gia giáo cũng rất thú vị. Qua những buổi trò chuyện, chúng tôi tìm hiểu được những điểm chung và sự khác biệt giữa hai nền văn hóa. Khi còn ở trong nước, tôi luôn cảm thấy rằng, giao lưu trò chuyện với người khác là một sự việc thực khó, thế nhưng tại nơi đất khách quê người, bằng thứ ngôn ngữ không mấy lưu loát của mình, tôi lại có thể trải nghiệm được niềm vui của việc giao lưu trò chuyện.

Đôi khi tôi nghĩ, có lẽ dùng quốc tịch để phân chia là không hợp lý, lẽ ra nên phân chia dựa theo xu hướng tình dục. Đồng tính nam có vị trí địa lý của

quần thể đồng tính nam, đồng tính nữ có vị trí địa lý quần thể đồng tính nữ, những người tự cho rằng mình chỉ có tình yêu khác giới và phần đông những kẻ lưỡng tính tự thành lập những quần thể của riêng họ. Có lẽ, nếu được như vậy thì tất cả mọi người trên thế giới này đều có thể tìm được niềm vui qua sự giao lưu, hơn nữa, trong suốt quá trình, mọi người sẽ không phải lo lắng về sự chế giễu, khinh bỉ của những người thuộc quần thể khác.

Cuối cùng, tôi cũng kể với cậu ấy về mối tình thất bại và cũng là duy nhất của tôi. Tôi kể cho cậu nghe về sự tha thiết sâu nặng của tôi đối với mối tình này, cả những cảm giác xót xa đau đớn

khi đối diện với sự phản bội. Cậu chăm chú lắng nghe, luôn mỉm cười và nắm tay tôi. Sau đó, thật không ngờ tôi đã khóc - tôi chưa bao giờ khóc trước mặt người lạ. Cậu ôm lấy vai tôi, nói bao lời an ủi vỗ về dịu dàng. Hôm đó, sau khi nói chuyện xong, tôi trịnh trọng cảm ơn cậu. Tự đáy lòng tôi, tôi biết, nhờ cậu và Bobby đã khiến cảm giác của tôi đối với nước Anh có nhiều thay đổi.

Cho đến một hôm, cậu nói với tôi đây là lần cuối cùng chúng tôi được đi dạo với nhau, bởi ngày mai cậu sẽ đi Mỹ học thạc sĩ. Không biết vì sao, trong khoảnh khắc đó tôi bỗng thấy vô cùng buồn bã, trống trải. Mọi thứ đều không ngừng thay đổi - Bobby sắp sinh, người

bạn duy nhất sắp sửa đi xa, còn tôi thì ngày càng nhớ mong tình cảm xưa cũ.

Tối đó, khi chia tay, cậu bạn Anh quốc nhẹ nhàng thơm lên trán tôi một cái, nói cậu rất thích tôi, nhưng cậu vẫn hy vọng tôi có thể tha thứ cho người yêu cũ của tôi. Cậu nói cậu có thể cảm nhận được niềm khao khát của tôi đối với cuộc sống trước đây trong cõi sâu tâm hồn tôi, chỉ là tự tôi không nhận ra mà thôi.

“Cậu cần phải hiểu rằng tình cảm giữa hai người đàn ông và tình cảm nam nữ không hề có sự phân biệt về ưu thế, mà chính là mỗi người khao khát có được một cuộc sống như thế nào, chỉ

mình anh ta lựa chọn.” Cậu ấy nói với tôi.

Cậu chàng tóc vàng ra đi không bao lâu thì Bobby sinh con. Bác tôi dành riêng cho nó một căn phòng để sinh con.

Lúc Bobby sinh, chúng tôi không thể đứng cạnh xem, nhưng tôi có thể nghe thấy tiếng kêu gào đau đớn xé gan xé ruột của nó. Sinh nở thật vô cùng đau khổ, đối với con người là như vậy, và đối với động vật nhỏ bé cũng tương tự. Hai ngày sau, lần đầu tiên tôi nhìn thấy Bobby, trông nó thật yếu ớt, uể oải, nhưng ánh mắt tràn đầy niềm kiêu hãnh. Nó nằm

nghe về một bên, bốn con mèo con bé xíu to bằng ngón tay cái đang bú sữa nó, và nó dịu dàng liếm lông cho từng đứa con của mình. Tôi chợt nhận ra rằng những tháng ngày Bobby đi dạo và nô đùa cùng tôi sẽ không bao giờ trở lại nữa. Bởi nó đã có nhiệm vụ mới. Cũng giống như trách nhiệm trong quan hệ tình yêu của tôi vậy. Cho dù tôi có thể nhìn thấy sự lưu luyến những thời khắc thỏa thích nô đùa lúc son trẻ trong ánh mắt nó, nhưng chữ yêu vẫn là tình yêu thương vô bờ đối với bốn đứa con cưng của nó.

Có lẽ cũng đến lúc tôi nên rời khỏi nước Anh rồi. Và chính lúc này, anh ấy xuất hiện.

Có thể là tôi luôn biết sẽ có một ngày anh ấy xuất hiện, có thể là trong sâu thẳm trái tim tôi, tôi luôn mong ngóng anh xuất hiện. Thế nên, khi anh đột ngột hiện ra trước cửa phòng, tôi không đến nỗi quá kinh ngạc, chỉ là không biết nên nói gì.

Trải qua một quãng thời gian dài như vậy, chúng tôi đều thay đổi nhiều. Sắc mặt anh vàng vọt, quầng mắt thâm tím và gầy đi rất nhiều. Nếu đem so sánh, dường như cuộc sống của tôi dễ chịu hơn nhiều.

Bác tôi dẫn anh vào phòng liền

quay ra làm tiếp công việc dang dở của mình. Đúng lúc bà đóng cánh cửa phòng tôi lại, chúng tôi đều bật khóc. Hai người đàn ông đều cố gắng kìm nén tiếng khóc của mình nhưng lại không thể ngăn được dòng nước mắt đang tuôn trào. Chúng tôi ôm chặt lấy nhau, hai khuôn ngực thồn thức áp sát vào nhau, dường như định khóc cạn nước mắt của cả cuộc đời.

Thật lâu sau, chúng tôi mới bình tĩnh trở lại. Tôi đứng trước cửa sổ, nhìn ra ngoài trời. Bên ngoài là bầu trời nắng ấm chan hòa hiếm có ở nông thôn Luân Đôn. Thậm chí tôi có thể nghe thấy được tiếng chim kêu chiêm chiếp.

“Cuộc sống sau khi kết hôn ổn cả

chứ?” Tôi hỏi.

“Tôi vốn chẳng kết hôn.” Anh nói.

Tôi thực không dám tin vào đôi tai mình. Tôi vội quay người lại hỏi anh:

“Không kết hôn? Vì sao?”

“Lẽ nào cậu không biết vì sao sao?” Anh cười đau khổ.

“Anh thật sự là người không có tình cảm, anh cho rằng làm như vậy tôi sẽ cảm động lắm sao? Tôi chỉ thấy buồn thay cho cô gái ngốc nghếch đã đem lòng yêu anh mà thôi.”

“Người tôi yêu là cậu, sao tôi có

thể cưới người khác được.” Anh chăm chú nhìn tôi, dường như muốn nhìn thấu tâm can tôi.

“Lừa dối tôi, anh thấy vui sướng lắm sao?” Tôi tự cắn môi mình.

“Tôi không biết lừa dối cậu tôi có vui sướng hay không, nhưng tôi biết không có cậu, chắc chắn tôi sẽ không thể nào vui vẻ được.” Anh nhìn sâu vào mắt tôi

“Anh đã được tận hưởng đời sống tình dục mà anh hằng ao ước, có gì mà không vui vẻ được chứ.” Giọng tôi đầy châm chọc. Nhưng tự tôi cũng thoáng nhận ra mình đã không nói thật lòng.

“Tôi đã nói với cậu, tôi hối hận, vô cùng hối hận, nhưng mọi việc đã xảy ra, thì tôi còn biết làm thế nào được nữa.”

“Anh không cần phải hối hận, anh không có lỗi, chỉ là anh đang theo đuổi thứ mà anh khao khát. Tất cả đều là trách nhiệm của tôi - tôi đã trơ trẽn cảm dỗ một người đàn ông vốn dĩ có thể trải qua cuộc sống hoàn toàn bình thường như bao người khác. Tôi là ác quỷ.”

“Tôi cũng là ác quỷ, chức trách của ác quỷ là cảm dỗ kẻ khác. Ác quỷ cũng có thể bị cảm dỗ, nhưng nó chỉ có thể yêu một con ác quỷ khác.” Anh nói.

“Đương nhiên giờ đây anh có thể nói với tôi những điều này, nhưng hiện giờ cuộc sống của tôi rất tuyệt. Tôi có thời gian để suy ngẫm, học hý kịch, tôi có một con mèo làm bạn thân, và anh cũng có thể kết hôn với người phụ nữ mà anh thích, cả hai chúng ta đều có nơi có chốn. Vậy thì tội gì anh lại phải cùng tôi trải qua cuộc sống tội lỗi chứ.” Tôi không nhìn vào mắt anh, bởi tôi có thể cảm nhận được giọng tôi đang run rẩy.

“Ác quỷ yêu thích tội ác, hơn nữa, trong cách nhìn của ác quỷ, tội ác vốn không phải là tội ác. Tội ác có nghĩa là được ôm hôn cuồng nhiệt, có nghĩa là đạt đến đỉnh cao về tình dục, có nghĩa là rất

nhiều thứ quan trọng đối với ác quỷ. Ác quỷ không cần hôn nhân, tội ác chính là hôn nhân của ác quỷ.” Anh chưa bao giờ nói những lời như vậy.

“Anh là người phù hợp với hôn nhân. Anh không giống tôi, anh không phải là người đồng tính thuần túy - anh có thể quan hệ với phụ nữ, như vậy anh có thể lấy vợ sinh con, anh sẽ không cần phải trở mặt với gia đình vì mối quan hệ với một cậu con trai. Dù thế nào thì kết hôn là một quyết định sáng suốt.” Ánh mắt tôi hướng ra ngoài cửa sổ.

“Có thể cậu nói đúng, tôi không phải là một kẻ đồng tính thuần túy, tôi cũng có ham muốn đối với phụ nữ, tôi

cũng đã từng lên giường cùng một người phụ nữ. Đối với tôi, điều đó chẳng có nghĩa lý gì. Nỗi đau đớn dần vặt nó mang lại cho tôi vượt xa khoái cảm nó mang tới. Đây chính là lý do mà tôi tìm đến cậu - cho dù tôi có ham muốn đối với toàn phụ nữ đi chăng nữa, nhưng người tôi yêu lại chính là một nam nhi.”

Tôi nhìn vào mắt anh, lắng nghe những câu chữ có lẽ đã được chuẩn bị kỹ càng từ trước, tôi nhìn thấy và nghe thấy sự chân thành. Đó chính là sự chân thành chạm vào nơi yếu mềm nhất trong trái tim tôi. Thế nên cuối cùng tôi cũng đã hoàn toàn tha thứ cho người đàn ông đang đứng trước mắt tôi - Tôi bước đến trước mặt anh, ôm lấy đầu anh, hôn anh

say đắm. Đây là nụ hôn lâu nhất, sâu nhất kể từ khi chúng tôi quen nhau đến nay. Có lẽ từ đáy lòng mình, tôi đã tha thứ cho anh từ lâu rồi, chỉ là tôi vẫn hy vọng mình giữ được chút thận trọng của kẻ thỏa hiệp.

Trong khoảnh khắc cùng anh bước lên máy bay trở về nước, tôi biết chắc rằng, tôi và anh đã thực sự rơi vào địa ngục của chúng tôi. Trong địa ngục này có ngọn lửa hùng hực và nham thạch nóng chảy, từng con ác quỷ cô đơn nắm tay nhau trải qua cuộc sống mà những thiên thần hằng khinh bỉ, ngâm nga bài thơ của nhà thơ vĩ đại.

Sa-tăng 4

Sự biến hóa của sự vật luôn được ẩn náu. Con người không dễ gì có thể phát giác ra được. Chính vì vậy, rất nhiều người yêu thích những sự vật biến hóa. Nó có thể đem lại sự kích thích cho cuộc sống đơn điệu hàng ngày. Do đó, hai năm nay, sự xuất hiện của cô ấy chính là sự biến hóa vô cùng quan trọng trong cuộc sống của tôi. Sự tồn tại của cô khiến tôi được trải nghiệm niềm vui của mỗi tình vụng trộm. Điều biến hóa này

đến đột ngột, lúc kết thúc tôi cũng không hề nhận ra.

Mọi việc bắt đầu từ một buổi tối say mê lòng người. Từ sớm cô ấy đã gọi điện thoại cho tôi, bảo tôi sau khi tan làm về chỗ cô. Tôi thừa nhận rằng dạo này tôi ở bên Thu Hoa nhiều hơn - Dù cô ấy có quan trọng thế nào đi nữa, thì Thu Hoa vẫn là vợ tôi. Thêm nữa, vợ tôi giờ đã trở nên gợi cảm và dịu dàng hơn rất nhiều. Việc này cứ mãi ám ảnh tôi, ban đầu tôi muốn cô ấy làm người tình của tôi bởi sự lạnh nhạt của vợ đối với đời sống tình dục, nhưng giờ đây, vợ chồng tôi đã có được tình cảm mãnh liệt mà tôi hằng mơ ước, liệu có phải là đã đến lúc kết thúc mọi chuyện rồi hay không?

Mỗi lần nghĩ đến đây, đầu óc tôi trở nên vô cùng hỗn loạn. Bởi tôi biết kết thúc có nghĩa là rời bỏ - tôi không muốn mất bất cứ người nào cả. Thế nên tôi chọn cách làm phổ biến của một người đàn ông Bắc Kinh điển hình - ngừng suy nghĩ đến vấn đề này. Để cho những vấn đề lộn xộn này tự mình giải quyết lấy.

Nói điện thoại với cô ấy xong, tôi gọi điện cho Thu Hoa, nói với vợ tôi nay tôi phải tiếp khách, có thể sẽ không về nhà ngủ. Ở đầu dây bên kia, Thu Hoa không nói gì, chỉ mỉm cười, dặn tôi uống ít, chú ý giữ gìn sức khỏe. Đây chính là tính cách của vợ tôi - lúc nào cô cũng thoải mái, khoáng đạt như vậy. Cho dù

tôi tự nhận thấy rằng vợ tôi đã ít nhiều phát giác ra hành vi của tôi, cho dù có thể cô ấy biết rõ tối nay tôi sẽ đi đâu, cô cũng luôn giữ được thái độ nền nã của một người vợ hiền.

Sau khi tan làm, tôi đến chỗ cô ấy. Tôi đẩy cửa, nhận ra cô ấy không bật đèn. Trên chiếc bàn ăn bày giữa phòng khách thấp các loại nến đủ màu sắc, cả căn phòng tràn ngập mùi sáp nến thơm.

Trên bàn bày một bữa tối vô cùng thịnh soạn. Cô ấy rất ít khi nấu bữa tối cho tôi, nên tôi thực sự vô cùng sung sướng.

Cô chuẩn bị các món ăn Tây, có

mỳ Ý, nước sốt và mỳ vuông.

Cô mỉm cười với tôi, nói: “Em biết anh không thích ăn đồ Tây, nhưng em không biết nấu món ăn Trung Quốc. Những món này là do em làm theo sách nấu ăn đây.”

Tôi hoàn toàn bất ngờ trước hành động của cô ấy. Cô đón lấy cặp cửa tôi, còn giúp tôi cởi áo khoác. Sau đó, cô tháo bộ tạp dề của mình, tôi nhìn thấy cô mặc lễ phục tối hờ lưng màu đen, chiếc áo bó ôm sát vòng eo thon thả của cô khiến cô toát lên vẻ quyến rũ kì diệu.

Cô bỏ đĩa CD vào máy hát, trong phòng vang lên bài hát “Careless

whisper” của Wham. Cô ấy rất thích bài hát đó, nhưng đã lâu tôi chưa nghe lại.

“Hãy nhảy cùng em.” Cô nói với tôi. Sau đó cô liền đặt tay trái lên vai tôi. Tôi mỉm cười, giơ tay ra ôm eo cô, chúng tôi bắt đầu khiêu vũ. Chúng tôi nhảy rất dịu dàng, dịu dặt như hòa tan vào nhau. Cô ấy áp mặt vào vai tôi, tôi có thể ngửi thấy mùi hương tỏa ra từ mái tóc cô. Tóc cô rất dài, rất suôn, tỏa ra mùi hương dầu dừa dịu dịu. Tôi chợt nhớ đến một bộ phim truyền hình có nói, Nếu như một người đàn ông ngậy ngát mùi hương tóc của một người phụ nữ, thì chúng chứng tỏ rằng người đàn ông đó đã thực sự yêu người phụ nữ ấy rồi.

Cô ngày càng dựa sát vào tôi, khuôn ngực đầy đặn của cô áp sát vào ngực tôi, tôi dường như bị cơ thể ấm nóng của cô thiêu đốt. Khi tiếng nhạc kết thúc, chúng tôi đã ôm chặt lấy nhau. Tôi say sưa hôn vào cổ cô, rồi đôi môi cô. Tôi vùi đầu vào mái tóc dài của cô, hít sâu hương thơm từ mái tóc cô. Cổ họng cô đang kêu rên. Tôi bị cô kích thích đến đỉnh điểm. Tôi ôm cô lên, ném cô xuống giường, sau đó lao đến. Nhưng cô nghiêng người trườn lên phía trên người tôi, ấn tôi xuống giường. Rồi cô nhẹ nhàng cởi từng chiếc cúc áo sơ mi của tôi, bắt đầu vuốt ve khắp người tôi. Đầu lưỡi cô dịu dàng lướt qua từng tác da trên cơ thể tôi. Tôi nhắm mắt, tận hưởng

từng đợt khoái cảm mãnh liệt của da thịt.

Tiếp đó tôi mơ mơ màng màng tiến vào cơ thể cô. Cô cố dang đôi chân để ôm lấy tôi. Chúng tôi cùng lúc co giật mạnh, tôi chỉ có thể nghe thấy tiếng kêu rên của cô và tiếng va chạm thể xác của hai chúng tôi. Cả vũ trụ dường như ngừng quay, và đang lắng nghe sự giao hợp của chúng tôi. Chúng tôi liên tục thay đổi mọi tư thế, mặc sức kêu gào. Thật lâu sau, cùng với những cao trào và kết thúc, cơ thể tôi mềm nhũn nằm rạp lên cơ thể cô.

Trên khắp cơ thể cô đầy những vết răng và dấu ấn nụ hôn của tôi. Khuôn mặt cô đỏ rực, rõ ràng vẫn chưa dịu đi sau

những vận động kịch liệt vừa rồi. Đây là lần đầu tiên trong đời tôi được trải nghiệm cuộc mây mưa cuồng nhiệt nhất. Tôi mệt mỏi rã rời, mắt lơ đãng nửa khép nửa mở. Trong mơ màng, tôi bỗng nhìn thấy sợi dây màu đỏ trên cổ cô, đỏ chói, gần như giống y hệt sợi dây trên cổ Thu Hoa, chỉ có điều, sợi dây trước mắt màu sắc rực rỡ hơn một chút. Tôi chợt tỉnh hẳn. Sao cô ấy lại có sợi dây này? Lẽ nào là sự trùng hợp ngẫu nhiên?

Một thoáng sau, cô bước xuống khỏi giường, đi đến tủ quần áo, lấy ra một chiếc váy ngủ màu hồng nhạt, mặc vào người. Rồi cô đập nhẹ vào vai tôi, nói: “Anh đi tắm đi, rồi chúng ta ăn tối.”

Tôi không nói gì, chỉ ngoan ngoãn gật đầu. Lúc này tôi cảm thấy sự kỳ lạ của luồng cảm xúc mãnh liệt trong buổi tối hôm nay. Bởi mọi việc xảy ra đều nằm ngoài dự liệu của tôi.

Ăn tối xong, cô thôi tắt tất cả nến trên bàn ăn, rồi nói với tôi: “Ngày mai em sẽ quay về Thượng Hải.”

Cô ấy sắp quay về Thượng Hải. Tôi không dám tin vào đôi tai mình. Tất cả mọi việc xảy ra tối nay đã tìm ra được lời giải đáp: Cô đang tạm biệt tôi theo cách riêng của cô. Tôi thoáng có cảm giác trái tim mình như bị vỡ tan.

“Tại sao? Tại sao?” tôi nắm lấy

tay cô, luôn miệng hỏi.

Cô rút tay ra khỏi tay tôi, cười nhạt, nói: “Chẳng vì sao cả. Em nhớ nhà, em không thể cứ ở Bắc Kinh mãi được. Sớm muộn gì cũng phải quay về nhà.”

“Vậy chúng ta phải làm thế nào?”
Phản ứng đầu tiên của tôi là thốt ra câu hỏi này.

“Gì mà chúng ta phải làm thế nào? Anh là anh, em là em, vốn chẳng hề tồn tại hai chữ ‘chúng ta’. Em ra đi, chẳng phải là sẽ giải quyết được mọi vấn đề sao? Em không có lý do gì để lưu lại chốn này.”

“Lẽ nào em không muốn lấy anh

sao?” Tôi hỏi.

“Trước đây thì muốn, nhưng giờ thì không. Ở bên em là một sai lầm lớn của anh. Trong trái tim anh, vợ anh mãi mãi là một người phụ nữ hoàn mĩ. Em không muốn cả đời phải sống cuộc sống của người khác.”

“Em đã gặp Thư Hoa rồi ư? Em tìm cô ấy hay cô ấy tìm em?” Tôi là người thông minh, cuối cùng tôi cũng hiểu được đã xảy ra chuyện gì.

Cô lại cười, xoa đầu tôi, nói: “Anh chàng ngốc ạ, ai tìm ai thì cũng có sao? Ba người chúng ta không cùng đẳng cấp. Chị ấy là nữ thần trên trời, anh là người

phạm trần dưới mặt đất, còn em là ma quỷ chốn địa ngục. Nữ thần có thể miễn cưỡng chấp nhận người phạm trần, còn ma quỷ thì mãi mãi không dám có mơ ước cao xa đó.”

Nghe những lời cô nói, tôi không biết nói gì. Tôi là người rất mẫn cảm với ngôn từ, nhưng tôi vẫn không rõ ý của cô. Tôi chỉ biết, cô sẽ không thay đổi quyết định của mình. Tôi sẽ vĩnh viễn mất cô. Nghĩ đến đây, con tim tôi đau đớn như bị ngàn mũi dao đâm.

Cô đưa tôi quần áo và cặp, nói với tôi: “Anh về nhà đi, một người đàn ông có vợ không nên qua đêm ở bên ngoài. Ngày mai, anh cũng không cần tiễn em

đâu, anh đâu có biết em bay giờ nào mà.”

Tôi lặng lẽ mặc quần áo, rồi đứng đó, lặng yên nhìn cô. Cô luôn mỉm cười, tôi ôm lấy đầu cô, muốn hôn lên môi cô, nhưng cô nhẹ nhàng đẩy tôi ra.

“Anh hãy đối xử thật tốt với vợ anh. Chị ấy là một người phụ nữ tuyệt vời.”

Lúc tôi bị cô đuổi ra ngoài, đã là hơn mười giờ đêm. Trên đường, xe cô đi lại rất thưa thớt. Tôi đi dọc theo đường dành cho người đi bộ, cứ đi thẳng mãi không mục đích, trong lòng vô cùng tê

tái. Tôi chưa bao giờ nghĩ rằng việc mất cô lại làm cho tôi đau đớn, xót xa đến nhường này.

Tôi trở về nhà mình trong tâm trạng mơ màng bất định.

Tôi lấy chìa khóa mở cửa, bước vào nhà. Vừa tiến vào phòng ngủ, tôi nhận ra Thư Hoa vẫn chưa ngủ. Cô đang lặng lẽ dựa đầu vào thành giường nghĩ ngợi.

“Anh về rồi à?” Cô nói. Giọng nói rất bình thản.

Tâm trạng tôi đang rất tồi tệ, tôi cảm thấy vô cùng khó chịu, không muốn nói nhiều, chỉ gật đầu, nói: “Anh mệt rồi,

ngủ sớm đi.”

Cô gật đầu, rồi cởi quần áo ngủ, đắp chăn. Tôi lại nhìn thấy sợi dây màu đỏ đỏ trên cổ cô, hai sợi dây màu đỏ lần lượt xuất hiện trước mắt tôi, khiến đầu óc tôi choáng váng. Nhưng dần dần, một sợi ngày càng rõ nét, sợi kia ngày càng mờ nhạt. Và tôi chợt nhận ra: có những thứ vốn rất nhỏ bé, nhưng lại vô cùng quan trọng đối với tôi.

“Thư Hoa, chúng ta ly hôn nhé.”
Tôi nói.

Thư Hoa không hề tỏ ra kinh ngạc. Cô ngồi thẳng dậy, vuốt những sợi tóc xõa trước mặt về phía sau. Cô lạnh lùng

nói: “Cuối cùng anh vẫn cứ nói ra điều này.”

“Anh xin lỗi... anh xin lỗi.” Tôi không biết phải nói gì.

“Đừng nói xin lỗi. Anh có lỗi gì đâu.” Giọng cô vẫn lạnh lùng.

“Tất cả mọi thứ trong nhà đều để cả lại cho em, còn...”

“Anh có yêu cô ấy không? Anh hãy nói thật lòng.” Cô ngắt lời tôi.

“Anh yêu cô ấy, anh cũng vừa mới nhận ra điều này. Anh luôn cho rằng anh vẫn yêu em, nhưng anh không biết mọi việc đều đã thay đổi. Anh có lỗi với

em.” Tôi nói.

Thư Hoa mỉm cười, nụ cười của cô rất ảm đạm. Cô ngồi dậy, mặc lại đồ ngủ, nói: “Anh ngủ sớm đi. Em sang ngủ cùng con trai. Ngày mai chúng ta đi làm thủ tục ly hôn.”

“Em hãy hận anh đi. Anh là một người chồng tồi tệ.” Tôi nói.

Thư Hoa quay đầu nhìn tôi, nói: “Chúc anh ngủ ngon!”

Nói xong, Thư Hoa rời khỏi phòng ngủ của chúng tôi. Sau khi cô đi khỏi, tâm trạng tôi đã bình tĩnh hơn nhiều. Không rõ vì sao, tôi lại nghĩ mình vừa làm được một việc vô cùng đúng đắn.

Lời của cô ấy sai một điều. Tôi vốn là người phạm trần, nhưng cô ấy đã biến tôi thành một con ma quỷ.

Vậy là, trong khoảnh khắc đó, thời đại lý trí của tôi đã kết thúc. Tôi quyết không để cô ấy rời xa tôi. Đây chính là sự lựa chọn của tôi.

Sa-tăng 2

Sau khi đuổi anh ra khỏi nhà, tôi trùm chăn kín đầu, gào khóc một trận thật lâu. Tôi không biết vì sao mình lại đau lòng đến như vậy - đây là một kết cục tốt đẹp nhất, không một ai phải chịu tổn thất. Anh có thể cùng người vợ hoàn mĩ của mình tiếp tục duy trì gia đình của họ, còn tôi thì có thể thoát khỏi cuộc sống vụng trộm mà tôi căm ghét này.

Tôi khóc thật lâu, rồi tôi bắt đầu

sắp xếp hành lý. Tôi để lại hết tất cả những đồ mua sắm tại Bắc Kinh, bởi tôi không muốn để cho những ký ức tồi tệ này cứ đeo đuổi tôi mãi. Tôi lục tìm khắp nơi, vớt những thứ đồ thuộc về Bắc Kinh lên giường. Đến cuối cùng, tôi chợt phát hiện ra, ngoài mấy trăm đĩa CD và đầu đĩa di động MD tôi đem đến, chẳng có thứ nào thuộc về tôi cả. Bộ loa to và toàn bộ đồ trang sức của tôi đều là quà tặng của anh, cả những đôi giày cao gót tuyệt đẹp - tất cả đều thuộc về Bắc Kinh, không thuộc về tôi.

Hơn ba giờ đêm, cuối cùng tôi cũng sắp xếp xong hành lý, một chiếc vali vừa tầm, bên trong đựng đĩa CD, đầu đĩa di động, son môi, đồ lót của tôi.

Tất cả chỉ có thế. Tôi không thuộc về thành phố này, nên tôi đến như thế nào thì cũng ra đi như vậy.

Sau khi đã sắp xếp mọi thứ ổn thỏa, tôi tắm nước nóng một trận thật lâu. Tôi bỏ tất cả muối tắm màu lam trên bàn trang điểm vào bồn tắm, bồn tắm trào lên vô số bọt. Tôi ngâm mình vào trong bể tắm, nhắm mắt lại. Hơi nóng trong phòng tắm khiến trán tôi toát đầy mồ hôi.

Tôi phát hiện ra một hộp thuốc lá trên giá để khăn tắm. Tôi biết anh để quên, bởi anh rất thích vừa ngâm mình trong bồn tắm vừa hút thuốc. Tôi cầm hộp thuốc lên, mở ra, thấy bên trong chỉ còn lại duy nhất một điếu. Thế nên tôi

đưa lên miệng ngậm, châm lửa. Lập tức, trước mặt tôi xuất hiện một luồng khói đen.

Tôi không biết hút thuốc, nên chỉ hít vào miệng rồi thở ra. Dù chỉ như vậy nhưng khói thuốc cũng khiến tôi ngộp thở. Nhưng mùi thuốc trong miệng lại khiến tôi cảm thấy thật dễ chịu. Cảm giác này rất giống với cảm giác lúc hôn anh. Và tôi nghĩ, sau khi chia tay với người đàn ông đã cùng chung sống suốt hai năm, ngoài nụ hôn tràn ngập mùi ni-cô-tin giữa chúng tôi, tôi còn có thể nhớ được những gì của anh nữa.

Sau khi hút xong điếu thuốc, tôi hiểu rằng tất cả đã kết thúc. Tôi đứng

trong bồn tắm, xả nước trong vòi hoa sen rửa sạch bọt trên người, rồi mặc bộ quần áo tôi đã mặc khi đến Bắc Kinh. Nó là một của ba năm về trước, bây giờ đã rất lỗi thời, nên mặc vào người có cảm giác hơi khó chịu.

Sau đó, tôi trở lại phòng khách, ngồi trước gương, kẻ lông mày. Đây là thói quen hàng ngày của tôi, kể cả tôi chuẩn bị rời khỏi đây cũng không ngoại lệ. Tôi tỉ mỉ tạo dáng lông mày của mình, rồi vẽ đường viền của chúng. Lông mày của tôi vốn không được đẹp, nên tôi thường lấy kéo tỉa lông mày thật mảnh, rồi vẽ theo dáng mình thích. Công việc này ngày nào cũng chiếm của tôi một giờ đồng hồ. Dù vậy tôi vẫn rất vui vẻ làm

như vậy để thay đổi dung mạo trời sinh của tôi.

Sau khi đã chuẩn bị xong hết, trời đã sáng. Chuyến bay tôi đặt là lúc tám giờ sáng, cũng đã đến lúc khởi hành rồi. Tôi xách chiếc vali duy nhất của mình, tắt hết các đèn. Sau đó, tôi nhìn kỹ khắp căn phòng một lượt, khóa cửa và bước ra ngoài.

Bắc Kinh giờ đã là cuối hạ đầu thu, nên sáng sớm hơi se lạnh. Tôi gọi một chiếc taxi. Ngồi trong xe, qua cửa kính, tôi ngắm nhìn đường phố và kiến trúc của Bắc Kinh, cũng giống như cái ngày tôi đến Bắc Kinh ba năm trước. Có khác là, giờ đây, tất cả mọi vật đều vô

cùng quen thuộc, nhìn những thứ thân quen này, nghĩ đến việc có thể mình sẽ vĩnh biệt thành phố này, trong lòng tôi bỗng thoáng trào dâng niềm thương cảm.

Tôi nhanh chóng đến sân bay. Vẫn còn thời gian, nên tôi quyết định ăn chút đồ ăn sáng trong quán café của sân bay. Sau khi ăn xong, tôi xách hành lý của mình, chuẩn bị đặt hành lý vào băng chuyền kiểm tra. Lúc tôi đang định đưa vé máy bay cho nhân viên kiểm tra, đằng sau bỗng vang lên giọng nói vô cùng quen thuộc. Giọng nói đó vốn rất hấp dẫn, nhưng bây giờ nghe có vẻ già nua yếu ớt.

“Em hãy ở lại, anh xin em đấy.”

Chính là anh.

Không rõ vì sao, trong lòng tôi bỗng trào dâng cảm xúc sung sướng vô ngần, nước mắt sắp tuôn rơi.

Tôi gắng sức không chế cảm xúc của mình, nở nụ cười, quay người lại.

Anh hiện ra trước mắt tôi với mái tóc rối bù, mắt đỏ hoe. Nhưng trên tay anh cầm một bó hồng đỏ, bông nào cũng vô cùng rực rỡ.

“Sao anh biết em bay chuyến bay này?” Tôi hỏi.

“Anh không biết, nên anh đã đến

đợi em từ lúc năm giờ.” Anh nói.

Tôi không biết nên nói gì. Rồi tôi đón lấy bó hoa trong tay anh, nói: “Vậy thì, em cảm ơn anh đã đến tiễn em. Bó hoa đẹp quá... Em đi đây, anh về nhà nghỉ sớm đi.”

“Em đừng đi.” Anh vội giữ tay tôi.

Tôi cố gắng hất tay anh ra. Nhưng vô ích. Thế nên tôi hạ giọng nói với anh: “Anh bỏ tay ra đi, bao nhiêu người đang nhìn chúng ta kìa.”

Anh không để ý đến những điều tôi nói, mà vẫn nói: “Anh sẽ không để em rời xa anh đâu.”

“Em ở lại để làm gì chứ? Để tiếp tục làm người tình của anh sao? Em không có thời gian để chơi đùa với anh nữa, con người anh sao mà ích kỷ thế.” Tôi hét to. Mọi người xung quanh đã bắt đầu xì xào bàn tán. Tôi rất ghét những người rồi việc thích xem chuyện người khác, nên tôi quay người nói với bọn họ: “Các người thì hiểu gì chứ!”

“Hãy ở lại, hãy lấy anh, anh muốn cưới em.” Anh vẫn từ tốn nói.

Câu nói này của anh khiến tôi vô cùng kinh ngạc. Tôi trợn trừng mắt nhìn anh, nói: “Anh nói gì cơ? Anh điên rồi sao?”

Anh rút ra từ túi trong áo vét ra một chiếc hộp nhỏ tuyệt đẹp. Anh mở hộp ra, bên trong là một chiếc nhẫn hột xoàn khiến tôi phải sửng sờ. Anh kéo bàn tay trái tôi, đeo chiếc nhẫn vào ngón tay đeo nhẫn của tôi. Động tác của anh vô cùng dịu dàng. Tôi không tài nào tin được những việc đang diễn ra trước mắt mình, nên chỉ ngẩn người đứng đó để anh đeo chiếc nhẫn vào tay.

“Em có đồng ý lấy anh không?” Anh nắm lấy tay tôi, nhẹ nhàng hỏi.

“Anh mua chiếc nhẫn này từ khi nào vậy?” Tôi cảm thấy tinh thần mình bắt đầu hoảng loạn.

“Vào ngày mà anh muốn cưới em làm vợ.” Giọng anh rất dỗi dằn.

Tôi vội vàng rút chiếc nhẫn ra khỏi tay, rồi đặt trở lại vào lòng bàn tay anh, nói: “Việc này thật quá hoang đường, anh không thể làm như vậy được, anh đã có vợ, đã có con, chúng ta là những người không giống nhau... việc này là vi phạm đạo đức.” Tôi nói năng lộn xộn.

Anh nói: “Em buộc phải cưới anh, bởi em đã hủy hoại tất cả những gì anh có trước đây... em làm cho anh không thể sống cuộc sống như trước đây được nữa, giờ đây chúng ta đều là ma quỷ, là những con quỷ cô đơn, chúng ta tuân theo

đạo đức của ma quỷ, em có trách nhiệm phải cưới anh. Bây giờ, ngoài chiếc nhẫn này ra, anh chẳng còn gì nữa cả.”

Nói xong, anh ôm ghì lấy tôi, dính chặt môi vào đôi môi tôi, bắt đầu hôn tôi. Mùi ni-cô-tin thoang thoảng trong miệng anh luồn vào trong miệng tôi, khiến tôi đê mê. Tôi lại nhớ đến điều thuốc tôi hút đêm qua, mùi vị thật giống nhau quá. Đầu óc tôi bắt đầu mơ màng, tôi nghĩ, không biết rốt cuộc tôi say mê thứ gì nơi anh? Lẽ nào chỉ là mùi ni-cô-tin quen thuộc thôi sao?

Rồi tôi cố hết sức đẩy anh ra. Tôi hiểu rằng, dù gì thì mọi việc cũng đã đến lúc phải kết thúc. Tôi không thể để mặc

sự phóng túng và ham muốn của mình hủy hoại một người đàn ông. Tôi nhìn gương mặt anh, khuôn mặt thật giống với khuôn mặt cha tôi, nhìn ánh mắt van xin trong đôi mắt già nua của anh, tôi cảm thấy linh hồn mình như đang bay lượn. Sự già nua của anh và sự trang nhã của Thư Hoa lần lượt xuất hiện trong đầu tôi, khiến tôi không thể chịu đựng nổi sự choáng váng nhấp nháy đó. Mọi việc kết thúc quá muộn màng, tôi cũng chẳng có quyền gì mà đòi hỏi số phận phải bồi thường cho tôi điều gì.

Tôi đỡ lấy cằm anh, hôn một cái lên môi anh, nói: “Tạm biệt anh!”. Rồi tôi dứt khoát quay người, đi thẳng về phía phòng đợi máy bay. Trong khoảnh

khắc tôi quay người bước đi, nước mắt tôi tuôn trào như mưa, dường như muốn xé tan linh hồn yếu đuối và thân thể tôi. Tiếng anh từ phía sau vọng đến, tiếng anh gọi tên tôi nghe xót xa xé nát cả cõi lòng, anh gào lên câu nói vô nghĩa: “Anh yêu em!”, còn tôi lại không đủ dũng khí để quay đầu nhìn anh lần nữa, bởi tôi không dám chắc, liệu tôi có thể kháng cự nổi ánh mắt van xin của anh hay không. Mọi việc buộc phải chấm dứt, thì tôi cần gì phải lưu luyến thứ tình cảm sắp lụi tàn đó chứ?

Lúc máy bay cất cánh, tâm trạng tôi cũng dần bình tĩnh trở lại. Qua cửa kính dày, tôi nhìn xuống Bắc Kinh đang chan hòa trong nắng, nhận ra rằng, thì ra

muốn vứt bỏ một số thứ thật không dễ dàng chút nào. Trên mặt đất rộng lớn, đoàn người đông đúc liên tục di chuyển, không ai biết được một giây sau mình sẽ yêu ai. Ba năm tôi sống ở Bắc Kinh, giống như “Một mùa trong địa ngục” như

lời Arthur [\[27\]](#) nói. Trải qua sự gột rửa của thời gian và không gian, bất luận là lưu luyến hay căm hận, nhưng tình cảm và những chuyện trải qua trong khoảng thời gian này đều đã cắm rễ sâu vào linh hồn tôi. Nhưng đối diện với cái thế giới đầy rẫy những tình cảm hỗn loạn và luân lý đạo đức bị phân chia thành mớ hỗn độn này, chút thương cảm của tôi có là gì chứ?

Ai từ đâu đến, thì hãy quay về nơi
ấy.

HẾT

Lời tác giả

Thiên sứ của bạn, Sa-tăng của tôi.

Việc xuất bản “Những con quỷ Sa-tăng cô đơn” có ý nghĩa vô cùng trọng đại đối với sự nghiệp sáng tác của tôi. Nguyên nhân rất đơn giản, cuốn tiểu thuyết này chính là tác phẩm đầu tay của tôi, nhưng mãi đến bốn năm sau mới được gặp mặt bạn đọc. Trong đó, tâm sự biết bao tâm huyết và tình yêu thương.

Mùa hè năm 2003, thành phố nơi

tôi sinh sống đang xảy ra đợt dịch bệnh có tên gọi SARS. Trường học ngừng giảng dạy, đường sá vắng tanh, tôi cuộn tròn người trong căn phòng chật chội, bật máy vi tính và tường tượng, bắt đầu cấu tứ nên câu chuyện đầu tiên trong cuộc đời tôi. Chưa hết hè, cuốn tiểu thuyết đã được hoàn thành, tôi đặt tên cho nó là “Những con quỷ Sa-tăng cô đơn” như một sự tưởng nhớ. Từ đó, việc làm sao để tác phẩm có ý nghĩa đặc biệt sâu sắc đối với tôi đến được tay bạn đọc, đã trở thành nỗi trăn trở đau đầu trong tôi.

Đương nhiên, do đề tài khá hấp dẫn, trong bầu không khí căng thẳng lúc bấy giờ, việc xuất bản cuốn sách này gặp rất nhiều trở ngại. Mặc dù được một số

bạn bè trong ngành xuất bản đánh giá là “Kỳ thư” và đã giúp đỡ liên hệ với các nhà xuất bản nhưng rốt cuộc vẫn không thành công. Cả quá trình gặp biết bao trắc trở, khó khăn, người ngoài không thể nào hiểu hết được. Năm sau, tôi lại sang châu Âu học Du lịch, nên đành tạm gác việc xuất bản lại. Sau khi trở về nước, tôi lần lượt cho xuất bản hai cuốn tiểu thuyết “Triều ca” và “Quả táo của A-đam”, cũng tạm coi là đã tạo dựng được chỗ đứng trên văn đàn. Và “nỗi trăn trở Sa-tăng” cất giữ trong lòng bấy lâu lại trào dâng, cho đến tận khi trở thành cơn ác mộng của tôi.

Giờ đây, cuối cùng cuốn sách này cũng được gặp gỡ các bạn độc giả, đây

cũng chính là vận may của tôi, bởi tôi hiểu, cho dù cả đời tôi có viết được hàng trăm cuốn sách, nhưng nếu một ngày “Những con quỷ Sa-tăng cô đơn” chưa được xuất bản thì con đường văn chương của tôi mãi mãi không thể nào hoàn chỉnh. Ở đây, tôi xin trình trọng cảm ơn Nhà xuất bản Văn nghệ Phương Bắc và công ty sách Người đọc Bắc Kinh, cảm ơn những độc giả trung thành vẫn luôn ủng hộ động viên tôi suốt bao năm nay. Điều đặc biệt quan trọng là tôi xin cảm ơn thời đại mà tôi đang sống, sự tiến bộ và khoan dung của nó khiến những cuốn tiểu thuyết đề tài thể loại như “Những con quỷ Sa-tăng cô đơn” được xuất hiện dưới ánh mặt trời, tiếp nhận ánh mắt dò

xét của mọi người. Rất nhiều bạn đã đọc cuốn sách này hỏi tôi: “Anh yêu quý từng nhân vật của mình như vậy, sao anh không gọi họ là thiên sứ mà lại tặng cho họ biệt hiệu ‘Sa-tăng’?” Tôi trả lời rằng: “Họ sống trong nỗi cô đơn nhưng lại tận hưởng trọn vẹn nỗi cô đơn đó, họ sống chung bầu không khí với thiên sứ, nhưng không hề đổ kỵ, hành vi của họ không được những người bình thường chấp nhận, nhưng họ vẫn làm theo ý mình, dũng cảm tìm kiếm vị trí của mình trong thành phố họ đang sinh sống. Cho nên, không phải tôi gọi họ là Sa-tăng, mà chính họ vốn tự coi mình là Sa-tăng, và họ tự hào vì điều đó. Trong trái tim tôi, họ không phải là những ký hiệu của

những loài khác biệt không có sự sống được hư cấu nên, họ đại diện cho một bộ phận của thế giới thực. Trong thế giới này, họ sống rất chân thành, và luôn phải kháng cự lại những lời nhạo báng và sự tổn thương mà thế giới khác mang lại, giống như Sa-tăng luôn lạc quan, vui vẻ, ngoan cường trong tác phẩm của John Milton.

Quả thực, Sa-tăng rất tà ác, nhưng nếu không có sự tàn ác đáng yêu này, thì liệu những ánh hào quang rực rỡ của các thiên sứ sẽ có ý nghĩa gì hay không? Cũng giống như đại sư chủ nghĩa hiện thực Mikhail Afanasievich [\[28\]](#) đã viết trong tác phẩm “Nghệ nhân và

Margarita” bất hủ của ông:

“Điều này có nghĩa là người đã không nắm rõ tình hình.” Sa-tăng phản bác, nụ cười mỉa mai càng hiện rõ hơn. “Người vừa xuất hiện trước mặt ta đã làm một việc ngu ngốc tột cùng, chắc người chẳng nhận biết được đâu. Sự ngu ngốc của người chính là trên giọng điệu vênh váo của người. Nghe giọng điệu của người, dường như người vốn không hề công nhận sự tồn tại của bóng đêm. Nhưng ta có nghĩa vụ phải nhắc nhở người, hãy dùng bộ não kiêu ngạo của người để nghĩ cho kỹ, nếu như thế giới này không có cái Ác, thì liệu cái Thiện của người có tác dụng gì? Nếu như trên thế giới hoàn toàn không có bóng tối, vậy

thì sự tồn tại của ánh sáng sẽ có ý nghĩa gì chứ? Cần phải biết rằng, tất cả mọi sự vật đều sản sinh ra bóng tối, thanh gươm này của ta có bóng, tất cả cây cối kiến trúc và con người đều có bóng, và những cái bóng này vốn chính là bóng tối. Lẽ nào người muốn xóa bỏ hết mọi cái bóng của sự vật trên thế giới này chỉ để thỏa mãn sự hoang tưởng đối với ánh sáng thuần túy của người. Người thật là ngu xuẩn, ngu xuẩn hết chỗ nói, hết thuốc chữa.”

(Trích tác phẩm “Nghệ nhân và Margarita” của Mikhail Afanasievich)

Nếu bạn yêu cầu tôi chọn một tác phẩm “con cưng”, vậy thì tôi sẽ chọn tác

phẩm “Những con quỷ Sa-tăng cô đơn” này. Đến nay, cuối cùng nó cũng đã thoát ra khỏi cơ thể người mẹ mang đầy tâm tư trĩu nặng, hòa mình vào công chúng độc giả. Trong lòng tôi trào dâng bao cảm xúc lẫn lộn, phức tạp. Đương nhiên là tôi hy vọng có thật nhiều người đọc tác phẩm này, và yêu thích nó, cùng tôi tận hưởng niềm vui và sự thỏa mãn, nhưng đồng thời, tôi cũng nhận thức được rằng, từ cái ngày đưa con cưng này hòa mình vào công chúng, nó đã không còn chỉ thuộc về riêng tôi nữa. Tất nhiên, tôi rất vui lòng cùng các bạn độc giả đi tìm lại sự chân thành của những tháng ngày xưa cũ, đó là những tháng ngày đơn thuần chỉ có văn học.

Cuối cùng là những lời cảm ơn chân thành.

Bắt đầu từ tác phẩm “Triều ca”, các bạn đọc trung thành đã luôn ủng hộ sự nghiệp sáng tác của tôi, họ đã trò chuyện tâm sự với tôi qua việc để lại tin nhắn trên blog, gửi mail cho tôi. Họ còn tổ chức cả “Câu lạc bộ fan hâm mộ”, làm hậu thuẫn cho sự nghiệp sáng tác của tôi và khi tôi bị chỉ trích, họ luôn ở bên tôi, ủng hộ tôi gạt hái được thành công, cho dù thành công đó có nhỏ bé đến đâu. Sự tồn tại của họ khiến tôi cảm nhận được sự cố gắng của mình thật có ý nghĩa. Đối với những việc lớn lao mà họ đã làm cho tôi, tôi không biết nên báo đáp thế nào,

chỉ mong ước mình có thể sáng tác được càng nhiều tác phẩm hay hơn nữa để làm món quà tặng các fan hâm mộ. Tôi đặc biệt cảm ơn ba người bạn trên mạng có nick name “Ngôi sao”, “Apuxian” và “Mây trên núi xanh”. Họ là những người đầu tiên tổ chức nên câu lạc bộ fan hâm mộ trên mạng và đã dành rất nhiều thời gian và công sức để duy trì nó.

Và phải kể đến công lao của toàn thể nhân viên Nhà xuất bản Văn nghệ Phương Bắc và công ty TNHH Văn hóa Người đọc Bắc Kinh. Họ đã bỏ ra rất nhiều công sức để lên kế hoạch, xuất bản và thiết kế cuốn sách. Được quen biết và hợp tác với họ và một việc vô cùng thiết thực và vui vẻ đối với tôi. Nếu không có

sự yêu mến và giúp đỡ của họ, “Những con quỷ Sa-tăng cô đơn” của tôi có thể sẽ mãi mãi dừng lại ở giai đoạn “nổi trần trở”.

Các bạn bè thân thiết trong giới truyền thông: Triều Lỗ, Trần Nghiêⁿ, Tiê^u Bạch, Trương Hùⁿg... đã có những gợi ý và sự giúp đỡ vô cùng lớn lao, quý giá cho việc sáng tác và xuất bản cuốn sách này. Sự chân thành, chuyên nghiệp, lòng tốt của họ thật đáng quý. Tôi thật may mắn và hạnh phúc khi nhận được sự giúp đỡ của họ.

Ân sư Trần Xương Phươ^{ng} với tấm lòng khoan dung và kiến thức uyên bác của nữ tiến sĩ chính là báu vật của

tôi trong suốt quá trình sáng tác. Mặc dù công việc sáng tác văn học của tôi không liên quan gì đến chuyên ngành của cô giáo, nhưng cô luôn cổ vũ, động viên và ủng hộ tôi. Mỗi lần nhắc đến việc mình ngày càng xa rời kỳ vọng của ân sư, bước vào con đường “không lối về” đầy bôn ba và biến động, tôi luôn có cảm giác áy náy, hổ thẹn.

Ngoài ra, tôi cũng muốn gửi lời cảm ơn tới các bạn học cùng lớp đại học với tôi ở trường Đại học Bắc Kinh: Tạ Hiền, Đường Đường, Từ Tịnh, Cường Hiếu Tế, Trương Lôi và các bạn khác. Họ đã có những phân tích, đánh giá, phê bình vô cùng quý giá đối với các tác phẩm trước đây của tôi, khai phá cách tư

duy và tầm nhìn của tôi.

Chị Phó Sính, người chịu trách nhiệm biên tập hai tác phẩm “Triều ca”, “Quả táo của A-đam” và anh Khâu Tiểu Cường - người bạn thân lâu năm của tôi đã gõ cửa khắp nơi để cuốn sách được xuất bản. Mặc dù không thành công, nhưng lại củng cố thêm ý chí và lòng tin của tôi. Tác phẩm “Những con quỷ Sắt-tăng cô đơn” cũng quy tụ bao tâm huyết của họ.

Bắc Kinh đang vào tháng Sáu, thời tiết đã nóng nực như lửa thiêu, ngoài việc học bận rộn và cuộc sống mệt mỏi, tôi vẫn thông thả, từ tốn thực hiện lý tưởng văn học của mình giống như con

lạc đà thồ nước đi trong sa mạc. Và với tác phẩm “Những con quỷ Sa-tăng cô đơn” này, tôi tin tưởng rằng, nó sẽ là một cột mốc nho nhỏ đánh dấu quá trình sáng tác văn học của tôi.

MỘC ĐỒNG

[\[1\]](#)

Henry Miller sinh năm 1891 ở New York City, mất năm 1980 ở California, nhà văn, dân Bô-hê-miêng đúng nghĩa, với những tiểu thuyết tự thuật trung thực cực độ - đặc biệt về tình dục, gây ảnh hưởng giải

phóng trong văn chương giữa thế kỷ 20.

[2] Tên một cuốn sách của Milan Kundera, ông sinh ngày 1/4/1929 tại Bruno, Cộng hòa Séc, là một nhà văn Séc, hiện mang quốc tịch Pháp.

[3] Lolita (1955): tên một cuốn tiểu thuyết của Vladimir Vladimirovich Nabokov.

[4] Câu nói của Mao Trạch Đông, nêu lên tính cấp thiết của vấn đề.

[5] Theo đạo Cơ Đốc - chỉ tội của thủy tổ loài người Adam và Eva đã ăn trộm trái trí tuệ - trái cấm, trong vườn Eden. Tội này truyền mãi muôn đời, trở thành căn nguyên của mọi tội ác và tai họa.

[6] Tù nhân của những điều mình làm ra.

[7] Tù nhân của chính cuộc đời mình.

[8] Ở Trung Quốc, thời kỳ Cách mạng văn hóa, những thanh niên trí thức đều bị phân về nông thôn hoặc lên núi làm việc.

[9] Irwin Allen Ginsberg (1926-1997): Nhà thơ

Mỹ, tác giả bài *Howl* (Tiếng tru) nổi tiếng, một trong những thủ lĩnh “thế hệ Beat” của thập niên 60.

[10] Mạng “chat” của Trung Quốc, dùng số QQ, được tạo thành bằng 9 chữ số, bên cạnh chữ số sẽ có nick name.

[11] Bulletin Board System: Hệ thống bản tin.

[12] Dịch theo bản tiếng Trung.

[13] Một nữ văn sĩ Đài Loan.

[14] QQ là mạng chat riêng của Trung Quốc (Xem chú thích trang 45).

[15] Danh sách.

[16] Cô đơn.

[17] Một bộ tộc thổ dân châu Mỹ.

[18] Trong tiếng Trung, chữ *tam biệt* còn có nghĩa *hẹn gặp lại*.

[19] Charles Baudelaire (1821-1867): Nhà thơ nổi tiếng người Pháp.

[20]

Stefan Zweig (1881-1942): Nhà văn nổi tiếng người Áo.

[21]

Mối quan hệ.

[22]

Milan Kundera: Nhà văn nổi tiếng người Cộng hòa Séc.

[23]

Moliere, tên thật là Jean Baptiste Poquelin (1622-1673), diễn viên, nhà viết kịch nổi tiếng người Pháp.

[24]

Denis Diderot (1713-1784): nhà triết học chủ nghĩa duy vật người Pháp.

[25]

Bisexual: có thể yêu cả người đồng giới và người khác giới.

[26]

Eugene O'Neill (1888-1952): nhà viết kịch nổi tiếng người Mỹ.

[27]

Authur Rimbaud (1854-1891): nhà thơ Pháp.

[28]

Mikhail Afanasievich (1891-1940): nhà văn Nga.

Mời các bạn ghé thăm [Đào Tiểu Vũ's eBook](#) để tải thêm nhiều ebook hơn nữa.